POLIROM

Claudia GOLEA

TOKYO by Night

Planeta TOKYO 2

Virtual-project.eu

BIBLIOTECA DE DUMINICĂ

TOKYO by Night
Claudia GOLEA
POLIROM

Claudia Golea (n. 1968, București) a urmat cursurile Facultății de Litere (secția japoneză-engleză) din cadrul Universității București. A studiat un an literatura japoneză la Universitatea Tokyo. Din 1992 până în 1997 a locuit în Tokyo, apoi, între 1997 și 1998, în Cairo. Volume publicate: *Planeta Tokyo* (Nemira, 1998), *Tokyo by night* (Nemira, 2000), *Vară în Siam* (Polirom, 2004). În colecția „Biblioteca de duminică" a Editurii Polirom a mai apărut și romanul *Planeta Tokyo* (ediția a II-a, 2005).

2005 Editura Polirom – 2005
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
GOLEA, CLAUDIA
Planeta Tokyo / Claudia Golea. – Iași: Polirom, 2005 – vol. 2

ISBN: 973-681-904-3

Vol. 2: Tokyo by night. – ISBN: 973-681-955-8

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Claudia GOLEA

TOKYO by Night

Planeta TOKYO 2
ROMAN
Ediția a II-a, revăzută

POLIROM

– 2005 –

Pentru Stephanie,
drum lung și frumos în viață

„Nu te adapta! Există o greșeală în realitate.”

(Lao Tse)

1
Planeta animalelor

Ce durere de dinți banală și îngrozitoare! Se impunea puțin whisky! Am luat sticla din dulap și i-am deșurubat dopul.

— Aooleu, nu! Nu, Claudiță, nu! răcni mama și se repezi să-mi ia sticla din mâini.

Nu-mi plăceau scandalurile și nu aveam de gând să particip la nici unul. Am renunțat la sticlă, mi-am pus sacoul pe umeri și un pachet de țigări în buzunar și am dat să ies afară.

— Vino repede, că vrea să bea whisky! îl somă mama la telefon pe tata, dar când văzu că eram gata de plecare, trânti receptorul și urlă:

— Nu, nu! Nu, Claudiță, nu! E trecut de unșpe!

N-am comentat nimic și am deschis ușa de la intrare. Mama era însă o persoană care știa să-și impună punctul de vedere. Se agăță de sacoul meu și căută să mă rețină înăuntru. Avansam cu greu și o trăgeam după mine pe hol.

— Aooleuu! Săriți, oameni buni! Săriți, că vrea să iasă afarăăăăă!!!

Liftul nu funcționa. Trebuia să cobor pe scări: șapte etaje!

Avansam cu dificultate; trebuia să o târăsc pe mama după mine și asta nu era floare la ureche. Am ajuns cu chiu-cu vai la etajul patru și, acolo, am dat nas în nas cu tata care gâfâia din cale-afară. Avusesem dintotdeauna o relație familială explozivă. Se repezi la mine să mă bată și atunci îi trăsei și eu una. Trebuie să recunosc că era mai puternic: surplusul de slănină! Îmi apucă strâns capul între palmele sale imense, îl izbi de câteva ori de pereții de la etajul patru, așa încât să răsune și capul, și pereții, după care mă încălecă de-a dreptul. „Bine ai venit din nou pe teritoriul pumnului!”, mi-am spus. Cea mai neplăcută senzație nu era însă durerea cauzată de lovituri, ci faptul că penisul lui umflat de atâta plăcere de a lovi îmi atârna pe creștetul capului și mi se prelingea pe frunte.

„Bine ai venit din nou la adăpostul penisului patern!” Pentru a adăuga un surplus de rafinament, începu apoi să mă tragă de păr și să-l ciufulească cu tot dinadinsul, astfel încât să-mi acopere fața și să capăt și eu un aer mai sofisticat.

— Hă hă hă hă…! gâfâia tata.

Cred că îi plăcea. Atunci își făcu apariția, gâfâind și ea, Mariana, noua lui soție, de-o seamă cu mine. Tata era un războinic triumfător și îi strigă cu satisfacție:

— Vezi animalul?! Cheamă Salvarea!

Mașina circula prin orașul noroios și adormit. Lumina felinarelor era atât de slabă, încât mai bine n-ar fi fost. Bucureștiul îmi păru un oraș-fantomă sau Cetatea Leproșilor. Așa și este!

— *Okyaku-sama*! *Okyaku-sama, osore irimasu ga…* [1].

Nu, nu eram în nici un avion și nici pe o insulă. De data asta, coșmarul era realitate. Sau poate că „Planeta Tokyo”, realitatea, fusese un vis, mult prea frumos ca să fie adevărat. „Tschuang-Tse visează că e fluture. Sau oare fluturele visează că este Tschuang-Tse?”

Trenul de la Yokohama spre Tokyo mi se păruse o mașinărie malefică în deplasare prin lumea tenebrelor. Cât despre „Palatul Violet”, acesta intrase în descompunere, ca și lumea din afară, care se dezlipise ca bucățile unui puzzle pe care nu-l mai puteam recompune. Moartea se impunea. Nu știu cum urcasem în acel avion și cum aterizasem tocmai în București. Oricum, mă aflam cu siguranță în Cetatea Leproșilor.

Salvarea trase în fața camerei de gardă, și eu și tata coborârăm.

— Cum o cheamă?… Ce vârstă are?… Ce a făcut?

Doctorița purta un halat alb murdar. Era slabă și mă privea prin lentilele unor ochelari cu rame groase. Nu părea să-i pese prea mult nici cum mă cheamă, nici ce vârstă am. Își făcea datoria.

— A băut whisky! Și a luat heroină!

— HEROINĂ?!!

— Da, heroină.

— Aha. Un caz de heroină.

Se îndreptă apoi spre mine:

— Cum te cheamă?

— Claudia.

— Data nașterii?

— 2 decembrie 1968.

— Ei, astea le știe, dar, dacă este totuși un caz de heroină, o internăm. Aduceți-i lucrurile de acasă mâine!

Doctorița, doctorul stagiar și asistentul se uitau acum la mine de parcă aș fi avut aură în jurul capului: „HEROINĂ!”. Eu, blugi, un pulover gri, părul strâns și nici un machiaj. Cine ar fi zis?

Tata plecase, apoi și doctorița, iar medicul stagiar se retrăsese în cabinetul său. Rămăsesem singură cu asistentul. Un bărbat înalt, corpolent, cu mustață și colorat. Țigan, fără îndoială.

— Pe aici! îmi spuse, îndrumându-mă spre un coridor sumbru. Debușa într-o încăpere ce servea drept salon: zece paturi, nimic altceva. Erau toate ocupate, în afară de al zecelea, care părea să mă aștepte.

— Ăsta e patul tău. Dezbracă-te! Vin acu’ să-ți aduc o cămașă.

Era sinistru. Nu puteam să mă culc acolo! Celelalte paturi erau ocupate de creaturi care sforăiau și nu era pic de lumină. Cuvertura patului rămas liber era murdară și la fel și cearșafurile.

— Ți-am găsit una cât de cât curată! P-asta măcar au dat-o la spălat! îmi spune țiganul corpolent și îmi întinde o cămașă care pe vremuri trebuie să fi fost albă.

Acum avea un model de pete gălbui, maro și roșii, toate culorile secrețiilor corpului pe o unică bucată de pânză.

— Dezbracă-te și culcă-te! Mă duc dincolo până te dezbraci!

Îmi azvârli cămașa pe pat și plecă.

Fusese foarte ferm și îmi era clar că, dacă nu aveam să mă dezbrac și să mă schimb de bunăvoie în cămașa aceea cu model naturalist, avea să mă bată și să mi-o bage pe gât.

M-am schimbat și m-am așezat pe pat. Era întuneric în salon, dar ușa dinspre coridorul sumbru era deschisă și de acolo venea acea lumină palidă de bec de 20 de wați. Toate celelalte femei aveau păturile maro îmbâcsite trase până aproape de creștet și sforăiau. Le invidiam pentru faptul că puteau să doarmă într-un astfel de loc. Mama și tata spuneau întotdeauna că omul este superior

animalelor, deoarece se poate adapta oricărui mediu. Eram, fără îndoială, un animal.

— Vrei o țigară?

Degetele cărnoase ale omului corpolent întindeau spre mine un pachet de BT cu o țigară scoasă pe jumătate. N-am stat pe gânduri și am luat-o.

— Ai o brichetă?

— Da, dar trebuie să fumăm dincolo.

— A, cu atât mai bine. Nu pot să dorm.

M-am ridicat de pe pat și l-am urmat „dincolo", în camera de gardă unde doctorița cu ochelari cu rame groase îmi făcuse fișa de internare pe motiv de whisky și de heroină.

— Ia loc!

— Mersi.

Erau două scaune de-o parte și de alta a mesei cu picioare de metal ruginit în mijlocul încăperii. Din locul în care mă așezasem, aveam în față o fereastră neagră.

Era noapte afară și nici o lumină. În spatele meu se afla patul acoperit cu o mușama maro și un cearșaf alb murdar deasupra. O chiuvetă într-un colț și faianță albă pe pereți. Oribil! Aveam faianțofobie și îmi imaginam cum milioanele de femei care purtaseră înainte cămașa cu model naturalist cu care eram îmbrăcată fuseseră izbite cu capul de acea faianță și cum sângele le cursese și la pătase cămașa. De frică, se pișaseră și se căcaseră pe ele și, astfel, adăugaseră culoare. Îmi imaginam cum bărbatul corpolent din fața mea le dăduse pumni, cum îi plăcuse și cum gâfâise: „Hă hă hă hă…".

— Mai vrei o țigară?

— Da, mersi.

— E bun BT-ul, nu?

— Da, foarte bun.

— De unde ai luat heroină?

— N-am luat heroină.

— Atunci de ce te-a adus tac-tu aici?

Dau din umeri.

— Mi-a plăcut de tine de cum te-am văzut. Ridic din sprâncene.

— Ești fină.

Sprâncenele mi se ridică și mai mult:

— Mersi.

— Îmi plac fetele tinere. Țara asta geme de babe!

Întorc capul și îl privesc din semiprofil.

— Ești foarte sexy. Îmi plac ochii tăi!

Pufnesc:

— Poate din cauza strabismului.

— Ai strabism?! Mai vrei o țigară?

— Mersi.

— Îți place de mine?

Mă uitam mai cruciș ca de obicei la fumul care ieșea din țigara pe care o țineam în mână.

— Nu știu.

Răspuns neinspirat. Își strivi țigara în scrumieră și se ridică de pe scaun. Auzii cum metalul fermoarului își străbătu drumul zimțat. Mă uitai și văzui un halat alb murdar și, dedesubt, în deschizătura unor blugi ieftini: un penis. Un penis imens, atât de lung și de gros, încât ar fi putut fi însumarea a trei penisuri din care văzusem până atunci.

Culoarea? Un amestec inedit de violet, negru și bej. Unul din ochii mei fixă penisul, celălalt rădăcina propriului meu nas.

— Îți place?

Ridic din umeri. Răspuns neinspirat. Degetele cărnoase apucară penisul cărnos și începură să-l frece.

Penisul violet, negru și bej se umflă treptat și începu să freamăte energic între cer și pământ: sus-jos, sus-jos…

— E foarte mare.

Bărbatul corpolent îmi zâmbi satisfăcut:

— De cum te-am văzut, m-ai înnebunit! Ești atât de fină!

Mă uitam mai cruciș ca de obicei la mișcările insinuante ale fumului care șerpuia în jurul penisului imens ce fremăta neobosit: sus-jos, sus-jos…

Îmi îndoii gâtul și îmi mișcai fața într-o parte. O idee îmi veni, din fericire:

— Ai ceva de băut?

Penisul negricios își stopă balansul nervos de sus în jos și stagnă în deschizătura blugilor ieftini.

— Nu-i voie cu băutură!

— Aș!

Penisul negricios își reluă freamătul de jos în sus. Părea disperat de data asta.

— Fără alcool sau droguri nu-mi place nimic.

Penisul gros stagnă iarăși. În secunda următoare, se dezumflă și leșină peste zimții fermoarului. Halatul alb

murdar se lăsă în jos ca o cortină.

— Am o sticlă de țuică.

— Aa, nu! Du-te măcar să iei un vin!

Bărbatul corpolent se uită nu tocmai lămurit la mine.

— Dacă nu găsești vin, fă rost de niște heroină!

Rămase perplex câteva secunde, după care spuse cu jumătate de voce:

— Mă duc să iau vin.

Își luă haina din cuier și se îmbrăcă să plece.

— Mai ia și un pachet de țigări, te rog!

— Bine. Așteaptă-mă.

Ieși și încuie ușa în urma lui.

Îmi aprinsesem o nouă țigară din pachetul de BT rămas pe masă. Timpul trecea și omul cu penisul nu mai apărea odată cu vinul.

— Cum e heroina? Bună?

Era medicul stagiar care tocmai își făcuse apariția în ușa dinspre coridorul sumbru. Tânăr, în jur de 28 de ani, cu o față ștearsă înconjurată de zulufi.

— Nu știu. Ar trebui să știi dumneata, doar de-aia ești doctor!

— Hai, lasă-mă! Heroina ne mai lipsea din pregătire!

— Ești moldovean? Ai accent moldovenesc.

— Da.

Se auzi ușa de la intrare descuindu-se.

— Vine. Mă duc să mă culc. Ai grijă că e țigan! Eu nu mă bag, mă avertiză doctorul zulufat cu accent moldovenesc și dispăru apoi în lumina palidă a coridorului. Se auzi descuindu-se ușa din spatele meu. Bărbatul corpolent apăru gâfâind:

— Am adus vinul! Și țigările!

— Două sticle! Bun! Una nu mă satură niciodată.

Scoase din dulap un tirbușon și două căni din plastic. Turnă vinul roșu în căni și ciocnirăm.

— Noroc!

— Noroc!

Fumam țigară de la țigară și beam pahar după pahar. Bărbatul corpolent bea mai puțin decât mine, dar ochii îi sticleau ca după heroină.

— Îmi place de tine. Ție îți place de mine?

— A început să-mi placă. Mai pune-mi o cană!

Încă o cană și prima sticlă fu goală. Bărbatul corpolent se ridică și veni lângă mine. Îmi apucă strâns încheietura mâinii și mă ridică de pe scaun. Mă împinse pe patul acoperit cu mușama maro, își ridică halatul alb murdar și își deschise șlițul blugilor ieftini. Penisul negricios mi se păru acum mai gros chiar decât înainte. Îl vedeam cu claritate, în toată splendoarea sa. Stăteam în fund pe pat, așa că era la câțiva centimetri de nasul meu. Degaja un miros amețitor de untură cu brânză. Palmele mâinilor cărnoase îmi acoperiră sânii, tot împingându-mă pe spate. Rezistam și rămâneam în fund. Bărbatul corpolent se gândi probabil că se impunea un preludiu. Îmi luă mâna dreaptă și mi-o puse pe penisul negricios. Începu apoi să-și frece cu ea burlanul.

Noroc cu stomacul meu, care mă asculta întotdeauna. Îmi apropiai nasul și buzele de penis și bărbatul corpolent îmi eliberă mâna, aruncându-și capul și ochii pe spate:

— Haaa…!

Vedea probabil deja paradisul cu ochii când stomacul meu se hotărî să înapoieze lumii din afară ofrandele care-i fuseseră făcute în acea seară. *Topping*-ul pizzei cu carne tocată, ciuperci, ardei și roșii, înmuiate generos în vin roșu, aterizară pe penisul negricios ca un ketchup turnat cu multă mărinimie. Vedeam parcă imaginea promoțională luminoasă dintr-un fast-food, cu legenda „crenvurșt napolitan”.

— Aaaa…! făcu posesorul și, după câteva secunde, începu să mă zgâlțâie:

— Ce?! Ți-e rău?

Stăteam cu capul plecat și mă pregăteam să deversez restul de vin:

— Nu mă atinge că iar îmi vine! Adu-mi un lighean!

Omul se repezi la găleata de sub chiuvetă și mi-o trânti sub nas. Se întoarse apoi la chiuvetă să-și spele penisul. Am auzit apa robinetului curgând și comentariul deznădăjduit:

— Ooff! Fir-ar mama ei de viață!

Apa se oprise și puteam acum să văd picioarele omului îndreptându-se spre coridor, de unde se auzi bombănind:

— Fire-ați ale dracu’ de nebune!

Nu i se mai auziră pașii. Mă ridicai și mersei la chiuvetă, unde mă spălai pe mâini și pe față cât putui de

bine. Îmi băgai apoi degetele pe gât să scot restul de vin.

„Uf! Încă o țigară, o cănițã, și la culcare, până nu se întoarce și nu i se scoală iar!”

Terminasem țigara și cănița și mă îndreptam spre coridorul sumbru.

— Hă hă hă hă…, se auzea dinspre salon.

Mi se făcu teamă și mersei tiptil. Ajunsă-n dreptul ușii salonului, rămăsei acolo.

Bărbatul corpolent călărea o femeie care părea să doarmă.

Cabinetul stagiarului se afla dincolo de salon. Aș fi putut să ajung acolo fără să fiu remarcată: bărbatul cu penisul era ocupat cu ale sale. Nu. Nu merita să risc. Moldoveanul zulufat avea să-mi spună că nu se bagă. Făcui stânga-mprejur și mă întorsei în camera de gardă.

Am luat sticla de pe masă și mi-am turnat încă un rând, mai mic de data asta: trebuia să am grijă să nu mă fac criță și să nu adorm până dimineața. Era deja 3:30 – mult nu mai aveam.

Fumam, beam și mă zgâiam la fereastra neagră ce începu să se deschidă: gri, mov, portocaliu, bleu, alb.

Pași pe coridor, mai multe glasuri și cheile învârtindu-se în broască.

2
Castelul

Salonul doctorului Predescu era cel în care fusesem repartizată. Era firesc: aici lucra doctorul Constantinescu și mama îi fusese dintotdeauna pacientă. Fusese internată în acest salon în repetate rânduri, pe motiv de schizofrenie paranoidă.

Îmi aduceam aminte de prima mea vizită aici, cu 15 ani în urmă. Aveam 10 ani și o vizitam pe mama. Era internată de vreo lună și îmi era dor de ea. Îmi trebuise o săptămână întreagă ca să pun la punct castelul. Îl construisem din carton și coli de hârtie și mâncasem mai multă ciocolată decât de obicei pentru a face rost de poleială. Avea trei aripi și cinci turnuri, toate poleite în „aur” și „argint”, și era colorat într-o sumedenie de nuanțe de carioca. Când venise ziua vizitei, îmi luasem așadar castelul și mersesem cu el în brațe până la Spitalul 9. Era iarnă și viscolea, așa că drumul nu a fost floare la ureche. Trebuia să am în permanență grijă de castel, să nu i se răstoarne turnurile poleite în bătaia vântului.

Ajunsesem în salonul doctorului Predescu, în fața ușii rezervei patronate de doctorul Constantinescu. Culoarul era vopsit în ulei bej și avea mai încolo faianță albă. Un miros de medicamente și de boală.

Intrasem în rezerva mamei. Era o încăpere cu pereții vopsiți în același bej și avea o chiuvetă albă pe care se zăreau patru gândaci mari și negri. Mi-a mirosit înăuntru a descompunere și mi-am dat seama că mama numai de „castelul” meu nu avea nevoie. „Castelul” meu era o „ironie”, deși încă nu cunoșteam acest cuvânt. Sunt două paturi în încăpere și pe unul stă întinsă mama. Nu am spus până acum cât de frumoasă era ea, dar, iată, trebuie să o spun: mama era de o frumusețe rară. Dar nu atunci. Stătea întinsă pe pat și avea fața palidă, aproape galbenă. Buzele ei erau parcă galbene și, la colțurile gurii, i se prelingea un lichid vâscos. Nu mi-a spus nimic. S-a uitat fix la mine, dar nu a părut să mă recunoască.

Străbăteam acum același coridor cu pereții bej și faianță albă mai încolo. Eram condusă într-o rezervă, poate aceeași pe care o vizitasem cu 15 ani în urmă și unde văzusem cei patru gândaci negri și mari. O asistentă corpolentă îmi băgă sub nas câteva pachete de țigări:

— Ți le-a adus tatăl tău de acasă. Pune-le aici, sub pernă, să nu ți le fure!

Mi le băgă ea însăși sub perna murdară.

— O să vină doctorul puțin mai încolo.

Stăteam și mă uitam de jur împrejur. Parcă ar fi fost celula mamei de acum 15 ani: două paturi, o chiuvetă, câțiva gândaci… Celălalt pat era liber; eram singură.

Eram singură și nu puteam să fac nici o mișcare. Nu puteam să mă așez pe pat, nu puteam să mă spăl la chiuvetă, nu puteam să strivesc nici un gândac și nu puteam nici măcar să iau de sub pernă un pachet de țigări și să mă apuc de fumat. Mă uitam pe fereastră la curtea Spitalului 9. Era luna martie și copacii nu înfloriseră încă. Nu se vedeau decât crengile lor goale și, sub ele, aleile pustii. Se auziră deodată uși deschizându-se; doctorul Constantinescu venea „în vizită”, cu o suită de asistente și asistenți după el. Erau care mai de care mai ponosiți, cu încălțări noroioase și halate de bumbac și lână grena sau albastre, murdare și jerpelite.

— Un caz de schizofrenie provocată de heroină, anunță doctorul Constantinescu către femeile și bărbații ponosiți.

Purta ochelari cu dioptrii mari și arbora veșnicul său aer blazat. Sub părul gri, despărțit în șuvițe unsuroase, obrajii scofâlciți stăteau parcă să-i cadă. Știam că se autotrata cu diverse antipsihotice care, pare-se, îl ramoliseră înainte de vreme.

— N-am luat heroină.

— Scrie acolo: „Nu recunoaște”.

— N-am luat heroină. Am luat *speed*. Este o diferență. Și mai bine v-ați ocupa de ce se întâmplă în salonul de gardă decât să vă bateți capul cu chestii care vă depășesc.

— Ce se întâmplă în salonul de gardă?

— Asistentul gras violează femeile în timpul nopții.

— Scrie acolo: „Pacienta delirează. 150 mg levomepromazin, 400 carbamazepin, 100 ludiomil”.

Acestea fiind spuse, se retraseră cu toții și închiseră ușa în urma lor. Era timpul pentru o țigară.

Până la ora prânzului, terminasem un pachet. Atunci mă anunțară că trebuia să-mi mut cartierul general. Se internaseră două doctorițe și le trebuia o rezervă; nu puteau să le pună în salonul comun, având în vedere profesia lor. Îmi luai așadar restul de țigări și o pornii după asistentă. Traversarăm coridorul cu faianță albă și ajunserăm în salon: o sală mare cu faianță albă pe pereți, ferestre mari pe doi dintre aceștia și două rânduri de paturi. Erau douăzeci în total și mie mi se oferea singurul liber. Era, din fericire, la capătul sălii și, deși într-o parte aveam un alt pat, în cealaltă era peretele.

— Bagă-ți țigările sub pernă, să nu ți le fure! îmi șopti asistenta la ureche.

Așa am și făcut. Nu m-am întins pe pat. Dacă aș fi făcut-o, aș fi avut în dreapta peretele, iar în stânga pe doamna Beceanu. Ea stătea întinsă pe pat. Purta o basma maro, de sub care îi ieșeau câteva șuvițe de păr alb. Ținea în mâini o iconiță și se ruga la Dumnezeu, ceea ce a continuat să facă pe parcursul celor șase săptămâni cât am stat acolo. În stânga ei, era tanti Leana: slabă, dar cu o burtă cât toate zilele. Era constipată și balonată din pricina numeroaselor medicamente cu care o îndopau, fără a reuși totuși să o facă să termine cu câinii:

— M-au mușcat! Sunt turbați! Mă mănâncă cââââiiiniiii!!! se tânguia ea și așa avea să o țină în următoarele șase săptămâni.

În stânga ei, ședea Marilena. Era de-o seamă cu mine. Înaltă, suplă… Plângea întruna și susținea că, atunci când fusese în salonul de gardă, cineva – un extraterestru! – îi introdusese un lichid dubios printr-un orificiu și apoi îi vârâse o sârmă de-a lungul coloanei vertebrale. O ținea cu sârma în fiecare zi și, în ciuda șocurilor electrice cotidiene, obiectul era veșnic prezent în coloana ei vertebrală.

Nu mai știu cine era în stânga ei: nu vedeam până acolo. În patul din față însă, pe partea opusă a salonului, ședea veșnic întinsă Anca. Avea vreo 30 de ani și ochii-i mari, negri mă priveau întotdeauna cu beatitudine. Susținea că semăn cu Fecioara Maria și că sunt o lumină pentru umanitate în general și pentru ea însăși în special. Nu am contrazis-o niciodată. Patul din stânga ei, cel aflat în fața lui tanti Leana, era ocupat de o fată cam de vârsta mea. O chema Geta și avea și aceasta o burtă cât toate zilele. Ea nu era constipată, ci gravidă în luna a opta. În

stânga ei, patul era liber. Și în fața mea, pe partea opusă a salonului, se afla patul Danei. Era o fată de culoare, mai degrabă simpatică. Fusese internată pe motiv de schizofrenie și, înainte de a fi adusă la 9, o culeseseră din Gara de Nord, unde oferea servicii orale amatorilor de sex, în schimbul câte unui pachet de Carpați. Înțelegeam acum de ce țigările mele erau în mare pericol.

Era ora unu și asistentele veniseră cu gamelele. Erau în număr de două: într-una se afla ciorba, fiartă din elemente indescifrabile, și în cealaltă, fasolea cu costițe fără carne. Asistentele se înarmaseră cu polonice și umpluseră o sumedenie de farfurii. Puneau câte două pe o tavă, alături de o lingură și un codru de pâine.

Toate femeile se îngrămădeau acum la tăvi. O fată cam de vârsta mea se tot dăduse până atunci cu capul de pereți, dar când văzuse asistentele cu gamelele, renunțase să bată pereții și, dându-le coate celorlalte, se înființase prima să ia tava cu mâncare. Toate celelalte se dăduseră la o parte cu respect: fata cu coatele avea cel puțin 100 de kilograme! Luase tava și se retrăsese cu ea pe patul din dreapta Danei. Eram aproape vizavi. Înfulecă pe nerăsuflate ciorba și fasolea. Mă uitam la ea înmărmurită și, când termină, mă apropiai de patul ei și îi oferii tava cu ciorba, fasolea și codrul meu de pâine încă neatinse. Îmi zâmbi și mi-o luă din mâini cu voioșie.

Mă bucuram că îi făcusem o plăcere așa de mare. O chema Veronica, suferea de autism, și, când nu mânca zâmbind, se dădea întruna cu capul de pereți. Nu îi puneau nici o caschetă încuiată sub bărbie, așa cum se procedează în spitalele din țările civilizate, ci o lăsau în pace și în plata Domnului.

Pe la două, apăru mama. Îmi aducea țigări, câteva sandvișuri, un juice, cărți, casete și walkmanul. Ieșirăm la plimbare în curte, unde pacienții aveau voie numai însoțiți. Ne instalarăm pe o bancă unde am ascultat muzică timp de vreo două ore. Nu aveam ce să discut cu mama. Ne întoarserăm apoi în salon și ea luă walkmanul înapoi acasă (risca să fie furat); îmi lăsă numai cărți.

Sosisem la timp pentru ora injecțiilor. Trebuia să ne întindem toate pe pat și să așteptăm asistenta cu seringa, cu *unica* seringă, al cărei ac era dezinfectat cu spirt după fiecare folosire. Medicamentele mă ramoliseră – dozele de carbamazepin, levomepromazin și ludiomil erau foarte mari – și nu am reușit să fac altceva decât să fumez două

pachete de țigări până seara, la ora cinei. I-am dat tava cu dineul meu Veronicăi și ea a fost fericită. Cred că deja ne puteam considera prietene. Eu am continuat să-mi fumez țigările până după ora stingerii.

Era întuneric acum în salon. O lumină palidă, de lună, intra prin cele două rânduri de ferestre înalte. Se culcaseră toate, în afară de Veronica, Geta, Dana și cu mine. Veronica se dădea cu capul de pereți, iar Dana, Geta și cu mine ne plimbam de la un capăt la celălalt al salonului fumând, eu Mila Schön, ele Carpați. Se făcuse deja ora 11 și atunci ni se alăturară Raluca și Alina, cele două doctorițe din rezervă. Și ele erau fumătoare și consumau amândouă Kent.

Raluca era o superbă roșcată, cu ochii albaștri. Din câte spunea, avea 33 de ani și era medic generalist într-o localitate din apropierea Bucureștiului, la Cucuieții din Deal. Făcea de gardă în multe nopți la dispensar și pacienții „țărănoi” o scoteau din minți. Noaptea trecută venise unul pe care îl durea măseaua. Raluca se dusese în cabinetul din față să-l anunțe pe dentist, dar acesta zăcea beat turtă pe scaunul cu oglindă deasupra și sforăia într-un asemenea hal încât tot instrumentarul din jur se cutremura de mama focului. Raluca se dusese înapoi să-i spună omului să se ducă acasă și să vină a doua zi:

— Bea o țuică și o să-ți treacă!

Omul avea însă falca umflată, se văita de durere cât îl ținea gura și refuza să plece să-și bea țuica până când cineva nu avea să-i aline suferințele. Raluca se enervase și îi spusese omului să se întindă cu fața în sus. Luase un patent de pe birou, se așezase pe pat în genunchi, călare deasupra omului și, cum acesta răcnea mai abitir ca înainte, îi trăsese câteva cu patentul în cap. Omul se calmase și Raluca putuse în sfârșit să-i scoată măseaua cu pricina, cu ajutorul aceluiași instrument cu care îi trăsese în cap.

În loc ca toată lumea să-i fie recunoscătoare, o îmbarcaseră a doua zi – astăzi – într-o Salvare, cu destinația Spitalul 9.

— Ai dracului cu Cucuieții mamii lor! Și Predescu ăsta! Am citit tratatul lui de psihiatrie. Cartea e bună, dar omul e tâmpit! Ai văzut, Alina, ce ramolit și cretin e „marele profesor”?! Păi, dacă noi suntem nebune, ăsta e regele nebunilor!

Alina se mulțumi să-și strâmbe gura și să dea din cap în sens afirmativ.

Ea avea 52 de ani și povestea ei îmi aducea aminte de *Crăiasa Zăpezii* a lui Andersen. Era oftalmolog în Caransebeș și venise la București în concediu. I se păruse că aici, în capitală, toți oamenii aveau cioburi în ochi și, oriunde apuca, pe stradă sau acasă la prietenii la care ședea, se oferea să le scoată tuturor cioburile cu un briceag pe care și-l cumpărase de la Unic în acest scop precis. Ca atare, o luaseră și pe ea pe sus, spre destinația 9.

Făceam acum toate cinci rondul de noapte și fumam pe rupte, în timp ce Veronica bătea pereții cu țeasta ei imensă. Pe la două, se auziră pași pe coridor și uși descuindu-se. Erau două asistente și doi asistenți care veniseră și ei cu rondul de noapte.

— Astea nu s-au culcat!

— Fă-le dracului injecția!

O asistentă grasă scoase o seringă din buzunar și cu aceasta ne înțepă pe toate șase. Își luă însă măsuri de igienă și dezinfectă acul cu o bucată de vată îmbibată în alcool după fiecare folosire.

Terminaseră cu noi și se pregăteau de plecare.

— Fire-ați ale dracului, dacă nu vă culcați, vă ducem mâine la 10!

Închiseră și încuiară ușa salonului în urma lor. „10”… Nu știam ce este „10”.

Mă apucase toropeala. M-am băgat în pat și am adormit în scurt timp. Eram din nou la școala primară, la încheierea mediilor de sfârșit de an. Aveam 10 pe linie, dar, nu știu de ce, lucrul acesta nu mă încânta defel.

3
Veronica

Zilele treceau și medicamentele îmi veneau de hac încet, dar sigur. Cât era ziua de lungă, mă uitam cu ochii pe jumătate închiși cum se scurgea viața pe lângă mine și cum oamenii se mișcau de colo-colo fără sens, ca niște marionete. Nimic nu mă mai impresiona. Aflasem ce era „10”, dar până și asta mă lăsa rece.

„10” era amenințarea curentă ori de câte ori cineva ieșea din rând. Exemplu: stăteai treaz până târziu, a doua zi aveai să fii dus la „10”! Nu voiai să ți se mai facă injecții, imediat la „10”! Se spălau toaletele din tot salonul în același timp și infirmierele se încuiaseră pe dinăuntru. Mă trecea așa de rău că îmi dădusem drumul ostentativ în mijlocul sălii de așteptare. Eram iarăși amenințată cu „10”, și de data aceasta și cu șocuri electrice.

„10” este numărul salonului care reprezintă mândria Spitalului „Al. Obregia”. Acolo sunt duși cei care își fac un obicei din a ieși din rând – și puși în lanțuri. Stau așa zi și noapte și, când pe câte unul îl apucă damblaua și începe să zbiere, i se face un duș rece cu ajutorul unui furtun. Dacă individul nu tace nici atunci, un asistent specializat îi trage câțiva pumni până îl lasă lat. Nu mi-a fost dat, din fericire, să încerc pe propria-mi piele aceste tratamente sofisticate.

Am făcut numai experiența „cămășii de forță”. Nu era însă vorba de nici o cămașă. Această terapie modernă consta în următoarele: când îmi ieșeam din pepeni și îi trăgeam vreo înjurătură uneia din asistentele solide, mă luau pe sus și mă duceau până la patul meu din colțul salonului. Erau foarte pricepute și știau să mă învăluie cu cearșaful în așa fel încât să nu mă mai pot mișca. Apoi, cu un alt cearșaf, mă legau de pat. Nu era însă o problemă gravă, căci Veronica venea de fiecare dată să mă elibereze. Ea devenise omul meu de încredere și asistentul în probleme de supraviețuire pe această planetă a animalelor.

Una dintre cele mai insuportabile chestii era aceea că începusem să fac pe mine. Dimineața, când veneau cu gamelele cu micul dejun, mă trezeam aproape întotdeauna udă. Dormisem atât de profund, încât nici nu simțisem când mă trecuse și când Geta și Dana îmi furaseră pachetul de Mila Schön din chiloți. Într-un fel, era mai bine așa. Într-o noapte, când avusesem ghinionul să mă trezesc pentru a merge la toaletă, căzusem pe drum și aproape că îmi spărsesem capul pe cimentul din salon.

Dacă eu deveneam din ce în ce mai mult o epavă, mi se părea că Veronica reîncepea să trăiască.

De-abia împlinise 19 ani și părinții se săturaseră de ea cu vârf și îndesat. Amenința încontinuu să-i bată atunci când nu îi erau pe plac și să le dărâme cu capul pereții casei lor modeste din Chitila atunci când se plictisea. O aduseseră la 9 cu șase luni în urmă și nu aveau s-o mai ia acasă. *Niciodată.* Erau oameni săraci și, oricum, nu puneau mare preț pe fiica lor oligofrenă, așa că nu le dădeau bacșișuri nici medicilor, nici asistentelor. Veronica ocupa, de o jumătate de an, un pat întreg în salonul profesorului doctor Predescu și nu-i ieșea nimănui nici o șpagă din ea și cele 100 de kilograme ale ei. În plus, punea la grea încercare faianța salonului și – ca s-o mai lase dracului – îi făceau injecții peste injecții cu antipsihotice care de care mai drastice.

Autismul Veronicăi mă fascina. Personalitatea ei îmi părea un castel inaccesibil, cu creneluri fabuloase și infinite pasaje secrete.

Uitându-mă la ea, aveam întotdeauna o senzație de *déjà vu.* Mi se părea că seamănă leit cu Mika, vechea mea prietenă japoneză. Aceeași vârstă, același gabarit, aceeași viziune asupra lumii, același fel de a se raporta la mine. Precum Mika-san, care avusese un *penchant* pentru *gaijin*-san[2], urmărindu-mă întruna prin salonul Spitalului Matsuzawa și lăsându-se cu toată greutatea pe brațul meu, așa și Veronica părea să nutrească pentru mine un anume subtil interes. Nu aveam să știu niciodată de ce, dar probabil că toți oamenii în general, fie ei și oligofreni, știu către cine se pot îndrepta și către cine nu.

Continuam să-i dau mâncarea mea, dar o sfătuiam să renunțe:

— Mai bine te-ai apuca de fumat!

I-am întins pachetul elegant de Mila Schön, cu o țigară cu filtru perlat scoasă pe jumătate. Veronica făcu

ochii cât cepele și se uită la mine câteva minute bune, fără să spună nimic, apoi la obiectul cu pricina. Îl apucă între degetele ei groase și se mai zgâi alte câteva minute. I-au trebuit ore întregi să înțeleagă că, pentru a aprinde țigara, nu era îndeajuns să o țină între degete și să-i dea foc cu bricheta la un capăt. Fumul trebuia tras în piept simultan cu aprinderea brichetei și asta nu a fost prea simplu de explicat.

O dată ce prinse șpilul, Veronica deveni o adevărată vicioasă. De câte ori simțea nevoia să se dea cu capul de pereți – ceea ce se întâmpla mai tot timpul –, venea să-mi ceară o țigară. Nu o refuzam niciodată, în afara dimineților când mă trezeam udă și fără pachetul din chiloți. Îi spuneam „nu mai am” și dădeam neputincioasă din umeri. Veronica nu părea să accepte această situație. Fața, până atunci luminoasă, i se întuneca teribil și sprâncenele i se încruntau într-un asemenea hal, încât ochii aproape că nu i se mai vedeau. Rămânea în picioare lângă patul meu, menținându-și mutra diabolică, și nu era chip să o clintești de acolo.

— Dana și Geta mi-au furat țigările în timpul nopții.

Veronica nu părea să înțeleagă. Cine erau Geta și Dana? A trebuit să i le arăt cu degetul de zeci de ori până când ea să priceapă.

Le atacasem pe cele două în repetate rânduri, pe motiv că îmi furaseră țigările, dar de fiecare dată mă bătuseră măr. Cu Veronica însă nu era de glumit și, când înțelese că Geta și Dana îi furaseră și rația ei de țigări, le trase câteva dosuri de palmă de le lăsă late. Pe Geta o mutară în alt salon, deoarece o apucaseră durerile facerii. Călătorie sprâncenată! Nu am mai avut nevoie de atunci încolo să-mi ascund pachetul de Mila Schön în chiloți. Îl lăsam de fiecare dată pe noptieră și nimeni nu avea curajul să întindă un deget spre țigările mele.

Veronica părea din ce în ce mai fericită. O amuzau îndeosebi performanțele mele scenice. Purtam mereu un pantalon negru mulat și un tricou negru, strâmt, cu mâneci lungi. La ora spectacolului, îmi puneam peste acestea o pereche de chiloți albi dantelați și un sutien șic. Îmi luam walkmanul cu caseta Madonnei înăuntru, îmi puneam căștile și îi dădeam drumul:

My name is Dita

I'll be your mistress tonight

(...) Erotica, romance...

Nu știu dacă imitația mea era de calitate sau nu, căci, având în permanență căștile în urechi, nu mă puteam asculta. Veronica părea însă încântată: râdea, bătea din palme și dansa. Dacă stăteam să mă gândesc bine, nu mai cunoscusem niciodată o persoană cu o plăcere de viață atât de mare.

Era o superbă dimineață de aprilie. Razele soarelui invadau salonul și se puteau auzi dinăuntru conversațiile a mii de păsări. Mă trezise zgomotul polonicelor; asistentele veniseră cu gamelele cu micul dejun. O dimineață ca oricare alta. Mi se părea totuși că ceva lipsește din peisaj. N-aș fi putut spune însă ce anume. De-abia puteam zări, prin ochii pe jumătate deschiși, niște asistente grosolane cărând afară din salon ceva enorm învelit în cearșafuri. Trebuie să fi fost o povară serioasă, căci asistentele se cocoșaseră și păreau să tragă din greu.

Mă ridicai, mă dusei să-mi iau ceaiul și mă întorsei cu el spre pat. Îmi aprinsei o țigară. Veronica! Mă uitai spre patul ei, dar nu era acolo. Mă uitai spre coridorul cu faianță, unde obișnuia să se dea cu capul, dar nici acolo nu era. O întrebai pe doamna Flori, asistenta care avusese atâta grijă de țigările mele, sfătuindu-mă mereu să le ascund sub pernă:

— Unde este Veronica?

Făcu un gest evaziv cu mâna dreaptă:

— Aa, Veronica… Lui Veronica i-au făcut ieșirea.

— I-au făcut ieșirea Veronicăi???!!!

— Da, da…, spuse ea și plecă mai încolo.

Era deja ora 9 și mama veni cu provizii. Îmi spuse însă că n-o să mi le lase și o să le luăm înapoi. Era vânătă la față:

— Mergem acasă!

Nu știam de ce o apucase așa de subit dorința de a mă lua acasă. Atmosfera primăvăratică li se urcase probabil la cap tuturor părinților, făcându-i să se decidă să-și recupereze odraslele scăpătate:

— Ce s-a întâmplat? o întrebai eu.

— M-am întâlnit când veneam încoace cu patru asistente care cărau ceva într-un cearșaf. Am întrebat-o pe Tanța și mi-a zis că o duceau pe fata aia… Veronica. Au găsit-o moartă astăzi de dimineață!

Rămăsei nemișcată și simții cum toți mușchii corpului mi se răcesc și se încordează. Fața îmi deveni

parcă de piatră și o gheară mi se strânse în jurul gâtului. Mama consideră că mutra mea cerea explicații suplimentare:

— Părinții au lăsat-o aici de șase luni și nu mai voiau s-o ia acasă. Cică doctorii nu aveau ce să-i facă și ocupa patul degeaba. I-au dat prea multe medicamente și inima i-a cedat în timpul nopții. Tanța a zis că e mai bine pentru toată lumea. Cică: „Ce să-i mai fi făcut, doamnă Golea? Nu își revenea deloc și părinții nu mai voiau să audă de ea. E mai bine pentru toată lumea că a murit”. Auzi!

Teoria Tanței mă lăsă perplexă.

Mi-am strâns cele câteva lucruri pe care le aveam cu gesturi mecanice și am întins-o. Era o ironie. În vanitatea mea prostească, îmi închipuisem că, prin lecțiile de „emancipare” pe care i le dădeam, o ajutam câtuși de puțin pe Veronica. Oligofrena care nu știa nici măcar să citească fusese însă cea care mă ajutase. Dăduse ortu’ popii și, iată, acum eram liberă să părăsesc spitalul.

Doamna Beceanu se închină și îmi spuse „Dumnezeu să te aibă în pază!”, Marilena plânse și mă rugă să vin din când în când și să-i fac pe tartori să nu îi mai bage sârme în coloana vertebrală. Anca plânse și ea și se uită după mine ca după o minune care dispare în zare. Dana se bucură nespus și mă pupă pe ambii obraji când îi oferii, în semn de rămas-bun, țigările care mai rămăseseră în pachetul de Mila Schön.

Era plăcut afară. Copacii înverziseră și părea cu adevărat primăvară. Mă simțeam singură, dar incredibil de puternică. Nu m-ar fi deranjat dacă toți oamenii de pe planetă ar fi pierit, lăsând în locul lor numai natura, primăvara, păsările care cântau, câinii vagabonzi care hoinăreau prin parcul spitalului și pe mine. Dacă mă gândeam bine, o asemenea situație chiar mi-ar fi plăcut.

4
Gaijin

Venise vara și vegetam. Hiroshi, prima și marea mea iubire, fugise cât colo când auzise de noile mele aventuri psihologice și nu mai dădea nici un semn scris sau telefonic. Viața mea sentimentală se redusese la zero, iar cea intelectuală la doi. Stăteam toată ziua cu botul pe labe, ascultând muzică și citind. Mă apucasem chiar să scriu un roman cu acțiune situată în Japonia. Găsisem titlul perfect, *Gaijin*[31], și mă lăudam toată ziua prietenilor apropiați pentru iscusința mea în alegerea acestei denumiri. Știau cu toții că ieșisem de curând de la 9 și că eram sub doză forte de antipsihotice, așa că se arătau încântați și mă încurajau în întreprinderea mea. Am fost foarte mândră de mine însămi până într-o zi, când prietena mea, Maria, îmi spuse:

— *Gaijin*?! S-a publicat deja. L-am văzut în oraș.

— Cum să se publice?!! Nu i-am scris decât titlul până acum, așa că nu e terminat.

— Nu e de tine. E de James Clavell, ăla care a scris și *Shogun.*

Din ziua aceea, cetatea visurilor mele se nărui. Nu mai aveam nici măcar titlu pentru capodopera sfârșitului de secol! Am pus în totalitate lipsa mea de inspirație pe seama medicamentelor și am hotărât că de doctorul Constantinescu era mai bine să te ferești: în salonul lui fusese omorâtă Veronica și cine știe câți alții! Nașa mea îmi recomandă un nou doctor, pe domnul Ionescu.

— În ăsta poți avea încredere, îmi spuse ea.

Lucra la Policlinica Sahia. Prima dată când l-am văzut a fost și ultima.

Avea vreo 48 de ani și o figură relativ rece, de om corect. I-am spus de cum am intrat pe ușa cabinetului său că mă săturasem de medicamentele doctorului Constantinescu.

— Este un doctor foarte bun.

— Poate. Dar este și criminal.

Doctorul Ionescu făcu ochii mari. Îi relatai atunci povestea Veronicăi. Păru relativ impresionat:

— Eu sunt președintele comisiei de cercetare a abuzurilor comise de psihiatri în timpul regimului comunist. Dacă ești dispusă să-mi scrii o plângere asupra celor ce s-au întâmplat, pot să fac demersuri pentru investigații. Vino săptămâna viitoare cu o plângere!

Am fost entuziasmată pe moment. Ulterior însă mi-am dat seama că, dacă doctorul Ionescu, ca președinte al unei comisii, era într-adevăr pus pe treabă, datoria lui ar fi fost să facă investigații în problema morții Veronicăi fără să fie necesară „plângerea" unei alte nebune. Am renunțat așadar.

Mă întrebă apoi de ce nu îmi plăceau medicamentele doctorului Constantinescu.

— Dozele de levomepromazin și carbamazepin sunt prea mari. Nu mai am energie. M-am apucat, de exemplu, să scriu o carte, dar n-am trecut mai departe de titlu și am aflat că s-a publicat deja. Așa că m-am împotmolit.

— Dacă vrei să scrii cărți, trebuie să iei o perioadă mai îndelungată medicamentele acestea și să te vindeci. Numai așa vei putea să scrii cărți bune!

Căscai ochii mari.

— Îl știi pe Buzura? mă întrebă doctorul Ionescu.

— Am auzit de el.

— Este prietenul meu. Ai văzut că scrie cărți bune?! Este un om sănătos mental și, în general, integru, și de aceea scrie cărți bune.

Doctorul Ionescu mă sfătui așadar să urmez exemplul lui Buzura și își luă la revedere.

Perspectiva nu îmi surâdea și, cum nici romanul *Gaijin* nu mergea ca pe roate, eram în impas.

Iulia, fosta mea profesoară de japoneză, mă sună să mă întrebe ce mai fac.

— Bine, mersi. Nimic.

— Nu vrei să lucrezi pentru un impresar japonez care vine deseori la noi să recruteze dansatoare? Plătește bine!

Cugetai câteva clipe și, într-un târziu, îmi zisei: „Da, de ce nu? De ce nu m-aș lansa în definitiv în domeniul artistic?". Am stabilit o întâlnire cu domnul Matsumoto.

Perspectiva unui salariu bun neimpozabil și a unei cariere strălucite în *show-business* îmi dădu curajul

necesar pentru a trata cu flit tratamentul care avea să facă din mine un al doilea Buzura. Dădui dracu' carbamazepinul, levomepromazinul și romanul *Gaijin.* Mă simțeam mult mai bine și eram iarăși gata pentru Aventură.

5
Tarento

M-am întâlnit cu domnul Matsumoto la restaurantul Nan Jing. Era trecut de 70 de ani și, de mai bine de 40, cutreiera planeta în căutare de *tarento* (talentate). Veniturilor sale de impresar li se adăuga pensia de veteran de război. Într-adevăr, fusese căpitan în timpul celei de-a doua conflagrații mondiale și făcuse parte din armata de ocupație japoneză în diferite țări din Asia. Stătuse câte șase luni-un an în Coreea și consecutiv în Filipine, Birmania și Indonezia. De atunci i se trăgea pasiunea pentru străinătate și, mai ales, pentru femeile *gaijin*.

În timp ce nemții se distrau decimând milioane de non-arieni, înspăimântătorii japonezi găsiseră un mod mult mai ludic de a asupri popoarele ocupate și de a împăca sula cu prefectura. Creaseră astfel originalele lagăre-bordel. Deținutele nu stăteau aici claie peste grămadă, ca la Auschwitz, ci fiecare avea dreptul la o cameră proprie și la folosirea timpului în modul cel mai intim posibil. Ori de câte ori erau vizitate de un membru al armatei de ocupație, deținutele primeau câte un „bon” cu care puteau fi procurate alimente în cadrul lagărului. Cu cât aveau mai mulți musafiri, cu atât aveau mai multe bonuri și mâncau mai bine.

Armata japoneză avea însă ghinionul să ocupe numai țări asiatice. Or, estetica niponă spune, din cele mai vechi timpuri, că, pentru a fi frumoasă, o femeie trebuie să fie albă. Pudra tradițională japoneză este de altfel albă ca făina. Se numește *oshiroi* („onorabilul alb”) și mai este încă folosită de mirese la nunți sau de gheișe.

Armata de ocupație făcuse exces de asiatice și se săturase de ele cu vârf și îndesat: visa albe. Trebuia însă să-și pună pofta în cui, căci, în Asia, așa ceva nu se găsea. Cu excepția Indoneziei. Această țară fusese colonie olandeză și armata japoneză avusese aici ocazia să pună mâna pe câteva colonialiste. Acestea erau însă considerate trufandale și erau rezervate ofițerilor. Fiind

căpitan, tânărul Matsumoto fusese printre fericiții aleși și avusese șansa să guste bucățelele europene.

Ori de câte ori consuma un păhărel în plus, Matsumoto-san se binedispunea și povestea tuturor celor de față, cu lux de amănunte, epopeea sa indoneziană.

Își dăduseră seama – se pare – că albele erau puțin diferite de asiatice și aceasta îi lăsase perplecși atât pe el, cât și pe ceilalți ofițeri. Nici unul nu-și putea închipui de ce albele aveau nevoie de *cho-cho* – „fluturași". Nu-și puteau imagina la ce foloseau aceștia și de ce nu și-i extirpau, așa cum ar fi făcut orice femeie civilizată. Ofițerii se întâlneau în fiecare seară la popotă, consumau sake și puneau în dezbatere acest aspect. Ajunseseră la concluzia că „fluturașii" aveau probabil rol decorativ, iar unul dintre ei chiar emisese o ipoteză conform căreia marinarul american din opera lui Puccini se simțise atras de acea anume femeie japoneză, deoarece era malformată. Spre deosebire de alte japoneze, avea fără îndoială „fluturași", căci de ce altfel s-ar fi numit *Cho-cho-san*?!

Această explicație logică cu privire la prezența labiilor exterioare în anatomia genitală a femeilor albe fusese acceptată în unanimitate. „Fluturașii" intraseră *en vogue* și ofițerii începuseră să prindă gustul Europei și al Americii.

Se retrăseseră cu părere de rău din Indonezia, mai ales că acasă îi aștepta o economie secătuită de eforturile de război și deci sărăcia lucie. Au trebuit să lase plăcerile trupești deoparte și să pună osul la muncă. Americanii le dăduseră o lecție usturătoare: *Money makes the world go round.* Japonezii învățaseră repede și, în curând, miracolul economic se materializă în devize forte. Acum, își puteau în sfârșit permite femei de toate culorile și speciile, cu fluturași sau fără. În căutare de bani, doamnele erau acum cele care luau cu asalt Japonia.

Matsumoto-san fusese angajat după război ca funcționar guvernamental la Oficiul Emigrației: aici se dădeau sau se refuzau vizele, permisele de ședere și cetățenia japoneză. La 35 de ani, se făcuse vinovat de comportament indecent și abuz de autoritate în scopul obținerii unor avantaje în natură, cu specific internațional. I se tăiase gâtul, cum spun japonezii când cineva este dat afară din funcție, dar tot răul a fost spre bine. Matsumoto-san rămăsese oricum cu nostalgia „fluturașilor" și,

posesor al unui spirit întreprinzător specific japonez, pusese pe picioare cât ai clipi, cu ajutorul pensiei de veteran pe care deja o primea, o companie de impresariat artistic. O intitulase poetic Orhideea Roz Ltd. și ajunsese astfel să cutreiere lumea în căutare de talente pe care le ducea în Japonia, obținându-le vize „artistice", drept „dansatoare" sau „cântărețe", deși toți funcționarii guvernamentali știau că singurele lor talente erau acelea de a fi tinere, drăguțe și capabile să se înțeleagă, prin diverse semne, cu clienții barurilor în care erau plasate.

O dată cu căderea Cortinei de Fier, Europa de Est începuse și ea să geamă de talentate și impresarii japonezi se deciseseră să le ofere o șansă de afirmare.

Începând cu anul de grație 1990, domnul Matsumoto dădu iama în dansatoarele din România și Orhideea Roz prosperă de atunci nestingherită în spațiul carpato-danubiano-pontic câțiva ani buni, până când, într-o zi, impresarilor băștinași li se năzări să-și mărească câștigurile. Pentru înțelegerea situației se impune o mică lecție de jurisdicție și contabilitate.

Legea japoneză prevede un salariu minim pentru străinii ce lucrează în Japonia: 20.000 yeni (aproximativ 2000 de dolari) pe lună brut – 18.000 yeni (1800 de dolari) net. Așadar, pentru ca o firmă japoneză să primească aprobarea de la Oficiul Emigrației ca să angajeze un străin pe teritoriul nipon, trebuie să prezinte acestui oficiu un contract din care să rezulte că *gaijin*-ul va primi într-adevăr această sumă. Firma Orhideea Roz prezenta astfel Oficiului Emigrației un contract de muncă semnat între patron, domnul Matsumoto, și fiecare dansatoare în parte, conform căruia talentata își vindea serviciile pentru 1800 de dolari pe lună, cât și un contract semnat între localul unde fetele urmau să lucreze și domnul Matsumoto, prin care Orhideea Roz urma să primească 3000 de dolari pe lună pentru fiecare artistă. Lucrurile decurgeau întocmai stipulațiilor contractuale pentru dansatoarele din Europa de Vest, America și Australia. Pentru România, situația era diferită.

Având în vedere situația economică și morală precară a țării noastre, japonezii nu vedeau de ce le-ar fi oferit și româncelor același salariu pe care îl ofereau fetelor din țările civilizate. În cazul talentatelor românce, banii se împărțeau în felul următor: localul plătea impresarului japonez 3000 de dolari pe lună, iar acesta

declara că le va plăti dansatoarelor 1800 de dolari în mână, în timp ce, de fapt, nu le dădea decât 600. Firmele românești de impresariat artistic erau cele care făceau rost de fete și impresarul român primea și el, de regulă, 50 de dolari de la impresarul japonez pentru fiecare lună cât timp fetele lucrau în Țara Soarelui Răsare, și alți 50 pe lună de la fete, din cei 600 pe care-i primeau ele. Totul mergea bine, căci talentatele noastre erau mai mult decât mulțumite cu această sumă. După șase luni de lucru, venitul li se mărea de altfel cu 50-100 de dolari pe lună.

Impresarii români începuseră însă să se emancipeze. Îi cereau acum domnului Matsumoto 100, ba chiar 200 de dolari pe lună! Apăruseră și alte probleme. O dată ajunse în Japonia, majoritatea talentatelor se plângeau de condițiile proaste care li se ofereau: erau cazate în locuri mizere, dormeau pe jos, pe saltele, 5-10 într-o singură cameră, de multe ori plină cu gândaci etc. etc. Dădeau mereu telefon la sediul din Tokyo al Orhideei Roz și îl înjurau pe domnul Matsumoto. Dădeau apoi telefon la București și îl înjurau pe impresarul român. Multe înnebuniseră de-a binelea și amenințau să bage cuțitul în Matsumoto-san cu prima ocazie.

Domnul Matsumoto punea aceste probleme pe seama dificultăților de comunicare și hotărâse că avea nevoie de un traducător sau, de ce nu, și mai bine, de o traducătoare. Îi oferea un salariu bun temerarului sau temerarei care ar fi acceptat să-i fie intermediar și să primească în locul lui oale sparte în cap. Nu aveam altceva mai bun de făcut, așa că am acceptat să-mi fac intrarea în lumea artistică interlopă.

Impresarii români și istericalele exprimate telefonic de talentatele aflate în Japonia au început să-mi scoată și mie peri albi în curând. Am consultat textele de lege din țara noastră și am constatat că nimic nu-l obliga pe un impresar străin să treacă printr-un impresar român pentru a recruta „artiste”. Impresarul străin nu era nici măcar obligat să-și înființeze firmă în România și să plătească astfel impozite. Constituția noastră prevede, într-adevăr, dreptul cetățeanului de a încheia direct un contract de muncă cu un patron străin.

Nu mai aveam așadar nevoie de impresarii români și am hotărât să ne lipsim de serviciile lor. Domnul Matsumoto a fost încântat de descoperirea mea și a

decretat că eram un geniu. Bogdan, bodyguardul lui în România, era însă neliniștit.

— Claudia, te-ai tâmpit?! O să ne sară în cap toată mafia română! Le luăm pâinea de la gură!

— Aș! Eu am o diplomă în japoneză, așa că relațiile cu Japonia sunt teritoriul meu și pâinea asta e de fapt a mea!

Într-adevăr, logica mea nu avea cusur și afacerile au început să meargă de la sine. Publicam anunțuri la ziar conform cărora firme japoneze angajau „dansatoare cu sau fără experiență”, și telefoanele plouau. Dându-i la o parte pe impresarii români și scutindu-și astfel o sumă frumușică, Orhideea Roz Ldt. era de pe acum în stare să ofere cele mai mari salarii talentatelor: între 1000 și 1400 de dolari. Conștiința mea era, pe bună dreptate, împăcată. Nu mă mulțumisem însă cu atât și țelul meu era să ajungem la salariul normal de 1800 de dolari pe lună. Aveam dificultăți, deoarece acțiunea mea era singulară. Până și cele direct interesate, talentatele, se complăceau încă să lucreze prin impresari români și să primească un salariu mic sau, în caz că le venea cât de cât mintea la cap și alegeau Orhideea Roz, nu păreau să se intereseze prea mult de eforturile mele de a le obține un salariu mai mare, ci, din contra, manifestau o lipsă totală de recunoștință față de mama-san.

Gândacii continuau să fie prezenți în unele din căminele în care erau ele cazate și faptul de a nu le zâmbi duios clienților continua să le fie reproșat în expresii mai puțin duioase. Îl sunau pe Matsumoto la apartamentul lui din Tokyo în toiul nopții și Matsumoto le spunea de fiecare dată: „Eu n-am nici un amestec. Vorbiți cu mama-san!”.

Mama-san, adică eu. Sunau atunci la mine și ajunseseră să mă înnebunească într-un asemenea hal încât, după vreo două sticle de vin pe noapte, atunci când venea cotidianul telefon nocturn, zbieram: „Dați cu Flit și lăsați-mă să dorm!” și le trânteam receptorul în nas.

Lunile și anii treceau și, cu toate durerile de cap și tot mai multele fire de păr alb ale mele, afacerile noastre prosperau. Mafia impresarilor români rămăsese cu buza umflată și cu o oarecare părere de rău, drept pentru care ne trimitea pe cap, de câte ori putea, câte o șleahtă de polițiști corupți. Aceștia din urmă ne-au adulmecat ce ne-au adulmecat și, după ce au înțeles că de la schizofreni nu

puteau să scoată nici o para chioară, ne-au lăsat în pace. Ultima lor tentativă disperată a fost obținerea unui mandat de percheziție prin intermediul căruia au dat buzna în sediul bucureștean al Orhideei Roz. Era compus dintr-o singură încăpere în care m-au găsit pe mine proțap, așteptând telefoane în urma anunțului din diferite ziare privind dansatoarele cu și fără experiență. Au cotrobăit peste tot în garsonieră, dar nu le-a fost dat să găsească nici un obiect dubios, până când unul dintre gradați nu a avut inspirația să deschidă debaraua. Căzu atunci peste ei iubita domnului Matsumoto. Era o superbă gonflabilă de origine taiwaneză. Fură șocați și de atunci ne lăsară în pace.

Era deja noiembrie și zăpada începuse să cadă. Matsumoto-san mă suna de la Tokyo în fiecare zi, plângându-se că un grup de dansatoare pe care le plasase într-un local tokyot îi făcea probleme mari.

— N-ai vrea să vii aici să descurci situația?

La București iarna se anunța grea.

— De ce nu?

I-am lăsat cheile sediului Orhideei Roz lui Bogdan, l-am pus în temă cu problemele legate de recrutarea talentatelor și mi-am făcut bagajele.

6
The Hi-Touch Town

Plecasem din București în prima zi de viscol. Avionul avusese dificultăți la decolare, dar, în rest, totul se petrecuse bine. Eram acum deasupra arhipelagului nipon și razele puternice ale soarelui aruncau prin hublouri o lumină orbitoare. Mi-am pus ochelarii de soare și puteam astfel să privesc în voie puzderia de insulițe de dedesubt, înconjurate de albastrul în mii de nuanțe.

Aterizăm. Sfârșit de toamnă. 16 grade la Tokyo.

În terminal, mă așteptau domnul Matsumoto și Yuji Kawaguchi, factotum-ul firmei coreene care patrona localul Dreams, unde dansatoarele românce făceau probleme. Era tânăr, probabil în jur de 30 de ani. Mă ajută să-mi urc bagajele în mașină și pornirăm spre Tokyo.

— Ce fel de probleme creează talentatele?

— Majoritatea vor să plece acasă înainte de a-și fi terminat contractul de șase luni. Au intrat în grevă și se comportă urât cu clienții.

— Aha.

M-au pus amândoi la curent cu diversele moduri în care româncele sabotau activitatea clubului Dreams, până coborârăm în sfârșit de pe *highway* la ieșirea Roppongi. Eram acum jos, în intersecția de sub șoseaua suspendată. În fața noastră, o pancartă ne punea în temă cu atmosfera fistichie a acestui cartier: „Roppongi. *The Hi-Touch Town*”.

Era deja seară. În dreapta noastră, în intersecție, străluceau neoanele alb și roz tare ale renumitei cafenele Almond. Japonezii pronunțau întotdeauna acest nume Amando și *gaijini*-i de asemenea își însușiseră această pronunție. „Ne întâlnim în Roppongi în față la Amando!” era o frază adeseori enunțată între prietenii care puneau la cale o ieșire de sâmbătă seara.

Intrarăm pe artera principală a cartierului, cu sumedenia sa de culori în toate nuanțele, anunțând numele diferitelor restaurante, cluburi, baruri de karaoke și discoteci. Domnul Kawaguchi îmi arătă clădirea firmei

coreene care cuprindea și localul Dreams. Avea patru etaje. La parter, se afla un restaurant, la etajul unu, un club de animatoare coreene, la doi, localul Dreams care se mândrea cu prezența în incintă a „talentatelor de pe șapte continente”. Deasupra, la trei, se afla clubul Phat Pong, cu animatoare thailandeze, iar la ultimul etaj, la patru, era un *terekura. Terekura* este un corespondent japonez pentru *telephone club.* Nu am intrat niciodată într-un astfel de loc, dar, din câte am auzit, un *terekura* cuprinde două săli, pline amândouă cu cabine telefonice. O încăpere este rezervată clienților, iar cealaltă animatoarelor, așezate fiecare în cabina ei telefonică. „Distracția” constă în comunicarea telefonică între clienți și animatoare. Aceștia, firește, nu se cunosc și nu au nici măcar ocazia să se vadă. Se mulțumesc pur și simplu să discute la telefon pe diverse teme erotice. În unele ocazii totuși, câte un client trage marele loz și nimerește o animatoare dispusă să stabilească o întâlnire „în afară”. Este un mare noroc pentru client, căci majoritatea animatoarelor unui *terekura* sunt liceene, între 14 și 17 ani. Cei care frecventează de altfel acest tip de localuri sunt îndeobște calificați drept *roricon,* cuvânt japonez care-i desemnează pe bărbații la vârsta critică ce au dat în faimosul „Lolita complex”.

Trecurăm de străzile luminate din Roppongi și intrarăm într-o zonă mai liniștită a cartierului. Mașina trase în fața unei clădiri cu trei etaje. Coborârăm și Kawaguchi-san descuie ușa pe care stătea agățată o pancartă prohibitivă: „Staționarea persoanelor străine strict interzisă. Poliția metropolitană Tokyo”.

Intrarăm într-un hol lung pe care erau înșirate vreo zece mașini de spălat. Trecurăm de el și ajunserăm într-o sală mare în care se afla un aragaz și o chiuvetă, un cuptor cu microunde și un cuptor electric pentru orez, o masă mare și un televizor. Era o încăpere ce ținea loc de bucătărie și sufragerie totodată. Mi-am pus bagajele pe parchet și am desfăcut apoi sacoșa de mână și valiza. În sacoșă, aveam cele trei sticle de brandy pe care domnul Matsumoto mă rugase să i le cumpăr de la *duty-free*-ul de pe Otopeni, iar în valiză, o pungă mare cu taiwaneza pe care și-o achiziționase mai demult de la *sex-shop*-ul din Piața Romană, dar pe care nu avusese niciodată curajul să și-o care în Japonia, de teamă să nu fie prins la vama de pe Narita[41] și să se facă astfel de rușine. Mă oferisem să i-

o aduc eu și Matsumoto-san spusese că mi-ar fi foarte recunoscător.

Îi întinsei punga și, deoarece era prezent și domnul Kawaguchi, trebui să vorbesc codificat:

— Iată onorabilul lucru.

— Aaa. Aha, aha, aha, se exprimă Matsumoto-san și se grăbi să-mi ia punga din mână.

— Mii de mulțumiri! îmi spuse el zâmbind conspirativ. Se duse apoi întins spre dulapul de deasupra aragazului și se întoarse cu trei pahare. Desfăcu o sticlă de brandy și ciocnirăm în cinstea debarcării mele în Țara Soarelui Răsare.

Domnul Kawaguchi propuse apoi să urcăm la etaj ca să-mi arate camera unde aveam să stau. Era la etajul întâi, avea trei rânduri de paturi suprapuse, un șifonier, o oglindă și un scaun în fața ei. Pe pereți erau lipite o sumedenie de afișe reprezentând busturile nude ale lui Sylvester Stallone, Jean-Claude Van Damme și Arnold Schwarzenegger. Domnul Kawaguchi mă anunță că, deși aceea era o cameră pentru șase persoane, aveam privilegiul să stau singură acolo. Mă învârtii în loc și mă uitai de jur împrejur la chipurile macho care îmi zâmbeau de pe pereți.

— *Osoroshii desu ne*! – Ce oroare!

Kawaguchi-san căscă ochii mari, căci nu-și putea da seama aparent de ce nu-mi plăcea acea cameră. Rămase perplex câteva secunde și nu putu să-mi dea nici un răspuns.

— *Hontoo ni osoroshii desu ne*! – Este o adevărată oroare! îmi accentuai eu ideea.

— Ăăăă… mai este și un alt cămin, puțin mai încolo. Acolo cazăm de obicei talentatele care lucrează la Phat Pong. Sunt toate thailandeze sau malaieziene. Pot să-ți arăt și acolo o cameră. Avem una liberă.

— Bine. Să mergem!

Înainte de a coborî la parter, am profitat de ocazie pentru a vizita etajele superioare. Camerele erau toate încuiate. Exista câte un WC și o chiuvetă la fiecare etaj, dar toate păreau murdare.

— Câte persoane locuiesc aici?

— Douăzeci și șase.

— Bine. Să mergem dincolo!

Coborârăm scările și merserăm înapoi în bucătăria-sufragerie, unde ne aștepta Matsumoto-san cu sticla de

brandy pe jumătate goală în față. Ne zâmbi și ne oferi un nou pahar fiecăruia. Kawaguchi-san refuză politicos:

— Mai târziu. Mă duc cu Claudia-san să-i arăt căminul pentru thailandeze. Camera de aici nu i-a plăcut.

— Hâc! Aa, nu! se opuse Matsumoto-san. Thailandezele au toate SIDA și, cum mașinile de spălat se folosesc în comun, cine știe ce se poate întâmplă!

Eu și Kawaguchi-san ne uitarăm unul la altul timp de câteva secunde bune, în care eu mă gândii. Am făcut calcule peste calcule.

— Chiar dacă un om sănătos își spală timp de un an întreg, în fiecare zi, rufele în aceeași mașină cu un bolnav de SIDA, nu există o probabilitate mai mare de 5% ca omul sănătos să se molipsească cu HIV.

— 5%! Hotărât lucru: Kawaguchi-san, nu putem s-o plasăm pe mama-san la căminul thailandezelor! Dacă se infectează cu HIV, adio afacerile mele cu România!

Eu și Kawaguchi-san izbucnirăm în râs.

— Nici o problemă! Ne ducem deocamdată să vizităm căminul. S-ar putea să nici nu-i placă lui Claudia-san.

Zis și făcut. Îl lăsarăm pe domnul Matsumoto cu sticla de coniac în față și cu bagajele mele alături, și pornirăm prin noapte spre căminul clubului Phat Pong.

Era ceva mai departe de străzile aglomerate ale cartierului Roppongi, într-o zonă mai liniștită. Toate casele erau vechi, în stil japonez, și nu trecea nici o mașină. Timpul părea să fi stagnat într-un loc cu numele Edo. Ajunserăm la o casă lunguiață în formă de pagodă, cu un singur etaj. Pe ușă era atârnată aceeași pancartă prohibitivă: „Staționarea persoanelor străine strict interzisă. Poliția metropolitană Tokyo”. Kawaguchi-san scoase un rând de chei și descuie. Intrarăm într-un coridor lung spre care dădeau, de-o parte și de alta, ușile câtorva camere. Îl străbăturăm și ajunserăm în bucătărie. În mijloc se afla o masă joasă și nici un scaun în jurul ei. Ne întâmpină, cu o plecăciune, o pisică-tigrișor. Era grasă și părea în vârstă. Se frecă de picioarele noastre și mieună.

— Thailandezele adună toate pisicile din cartier. Femeia de serviciu coreeană care face curat aici se plânge întotdeauna că e mizerie, dar thailandezele nu vor sub nici o formă să dea pisicile afară. La început, am cazat aici grupul de românce, dar s-au certat cu thailandezele din cauza pisicilor. Româncelor nu le plăceau fiindcă

murdăreau peste tot și au vrut să le dea afară. Thailandezele s-au opus și a ieșit bătaie, așa că am hotărât că este mai bine să separăm națiile.

— Aha.

Din bucătărie, intrarăm într-o sală plină cu mașini de spălat și de acolo merserăm mai departe pe un coridor spre care dădeau ușile celor șase dușuri. La capătul acestuia se afla o scară din prefabricate. Urcarăm un etaj cu chiu-cu vai, de-a bușilea, ținându-ne cu mâinile de trepte. Ajunserăm pe un coridor lung, întocmai celui de jos. Ușile camerelor se înșirau de-o parte și de cealaltă. Câteva pisici țâșniră de cine știe unde și, când ne văzură, ieșiră toate printr-o gaură în zid. Le-am putut vedea imediat pe geam, alergând pe acoperișul casei de alături. Kawaguchi-san descuie ușa din capăt. Era o încăpere mică, de aproximativ șase metri pătrați. Singurele mobile: un șifonier, un raft pentru cărți, o masă joasă și o pernă ce servea drept scaun. Nu exista pat, ci numai o saltea împăturită într-un colț. Nu exista nici fereastră, ci numai o formă asemănătoare cu oglinzi în loc de geamuri. Kawaguchi-san îmi spuse că trebuiseră să blocheze fereastra, deoarece peretele casei de alături ar fi făcut oricum imposibilă deschiderea acesteia. Pe jos erau instalate *tatami*, iar drept ilustrații, pe pereți, erau agățate afișe cu Buddha și o sumedenie de obiecte socotite a purta noroc: mătănii, ciucurași, clopoței și plăcuțe de lemn reprezentând câte o găină, un cățel, o maimuță, un mistreț și, mai ales, vaci. Conform zodiacului oriental, eram într-adevăr în anul vacii și agățarea pe pereți a imaginilor reprezentând vaci era de un vădit bun augur.

Kawaguchi-san tăcu chitic în așteptarea răspunsului meu.

— Așa da, mai merge!

Fața lui Yuji se lumină și arboră un zâmbet larg. Am hotărât să mergem înapoi la căminul clubului Dreams, să-l anunțăm pe domnul Matsumoto și să luăm bagajele mele.

Am străbătut drumul de întoarcere prin întunericul nopții. L-am găsit pe Matsumoto-san cu sticla aproape goală în față. Ne zâmbi și ne ură „*Irasshai*!”[5].

— Lui Claudia-san i-a plăcut mai mult camera de la căminul Phat Pong-ului.

Matsumoto-san nu părea să mai înțeleagă. Continuă să zâmbească și ne ademeni cu un nou pahar de brandy.

Ne așezarăm la masă și ne aprinserăm câte o țigară. Matsumoto-san se simți atunci într-un mediu familiar, ca la popota pe care o frecventase cu decenii în urmă. Păru să uite că Kawaguchi-san era japonez, ca și el, și ținu să-i povestească, într-un amestec de engleză și japoneză, aventurile sale din timpul celui de-al doilea război mondial:

— *Me daini two world senso captain. Ha ha ha*! râse el cu poftă. *Captain Indoneshia ha ha hakujin ha ha ha*! *Butterfly cho cho ha ha me after sekai senso two promotion Yoroppa, America ha ha*! *Yoropiian, American bigu-bigu*[6] *butterfly cho cho…*

Evocarea genitalelor europencelor și americancelor se dovedi a fi mai mult decât mai putea să suporte organismul domnului Matsumoto. Ca să ne evidențieze anatomia acestora, începu să dea din brațe imitând zbaterile unor aripi de fluture și, râzând în hohote, se prăbuși cu scaun cu tot pe pardoseala bucătăriei-sufragerii a căminului clubului Dreams.

Kawaguchi-san și cu mine am rămas țintuiți locului câteva clipe. Matsumoto-san mai avea puțin până la 80 de ani și, în caz că ar fi dat ortu' popii, poliția metropolitană Tokyo ne-ar fi umflat rapid și ne-ar fi ținut la răcoare câteva zile bune până când să se dovedească faptul că Matsumoto-san murise din cauze naturale de beție. Am răsuflat ușurați auzind de pe jos un râgâit secondat de refrenul: *cho-cho, cho-cho, cho…*

L-am cărat pe Matsumoto-san în mașină câteva străzi mai încolo și l-am cazat la un *love hotel.* Eu și Kawaguchi-san l-am dus în cameră, ne-am chinuit să-l urcăm în pat și în cele din urmă l-am părăsit, lăsându-i alături punga cu taiwaneza și cele două sticle de brandy rămase.

Făcurăm cale întoarsă și recuperarăm bagajele mele pe care le-am dus la căminul Phat Pong-ului. Kawaguchi-san își luă la revedere, spunându-mi că mă lasă să mă instalez.

— Dacă ai timp astă-seară, poate treci pe la Dreams. Au program până la două noaptea!

7
Dreams

Mi-au trebuit câteva ore bune ca să-mi așez lucrurile în șifonier, să fac un duș și să mă schimb. Mi-am pus un costum elegant bleumarin, cu o fustă ce-mi ajungea aproape până la genunchi. La miezul nopții, porneam spre Dreams.

Zona în care locuiam era cu adevărat liniștită: case vechi joase, cu multă vegetație împrejur. Străzile erau aproape pustii la ora aceea. Numai în parculețul prin care tocmai treceam era ceva animație: două doamne în vârstă chemau pisicile maidaneze la cina pe care le-o aduseseră în două sacoșe.

După 10 minute, peisajul se schimbă însă radical. Clădirile erau mai înalte aici, iar noaptea se umpluse de mii de culori. Oameni și mașini circulau încoace și încolo, iar muzicile venind dinăuntrul localurilor se contopeau într-o simfonie haotică. La intrarea în clădirea în care se afla Dreams părea a fi cea mai multă mișcare. Numeroși clienți potențiali se zgâiau la panourile luminoase cu poze ale „talentatelor de pe cele șapte continente”. Erau pe acolo și două japoneze în uniformă de liceu. Una vorbea la mobil într-un argou caracteristic unui caz social precoce. Lucra probabil la *terekura.*

Am urcat cu liftul până la etajul al doilea. Ușile se deschiseră automat și mă invitară să pășesc într-un hol care îți lua ochii. Câteva reflectoare puternice erau agățate sus, de jur împrejurul sălii, și totul – tavanul, pereții, podeaua – era decorat cu oglinzi. Puteam să mă văd din față, din dreapta, din stânga, din spate. Dacă îmi ridicam privirea, îmi vedeam creștetul capului, iar dacă mi-o coboram… îmi vedeam dedesubturile. Era o priveliște foarte sexy și, dacă n-aș fi fost într-un loc public, mi s-ar fi năzărit probabil să mă masturbez. Observai într-un colț o săgeată cu semnul 夢 deasupra. Mă îndrepta spre un coridor decorat tot cu oglinzi. Pășii cu grijă, deoarece oglinzile instalate de jur împrejur te făceau să-ți pierzi orientarea și să uiți care este susul și

care este josul. După câteva secunde de înaintare prudentă, eram ușurată să aud muzica familiară a lui N-Trance, *„Stayin' alive…"* și să întâlnesc o pancartă care dovedea că eram încă pe Terra: „Acesta este un club privat. Intrarea onorabililor musafiri care nu sunt membri este în mod politicos refuzată. Intrarea *gaijini*-lor neînsoțiți de onorabili japonezi membri ai acestui club este în mod categoric refuzată. Dreams".

— *Irasshaimase*[7]! îmi strigară doi bărbați asiatici aflați de o parte și de alta a intrării. Unul era foarte înalt și bine făcut, celălalt, pirpiriu, mai scund decât mine și purtând o pereche de ochelari cu rame rotunde, metalice. Purtau amândoi pantaloni negri și bluze albe brodate – o costumație tipic coreeană. Păreau curioși să mă vadă.

— Claudia *desu.*

Muzica era prea tare și nu auziseră aparent nimic.

— CLAUDIA *DESU*!!! țipai eu. Părură atunci să se lămurească și trăsăturile li se destinseră.

— Aa, ahaa… *Kuraudia…*

Se întoarseră unul spre celălalt și începură: „*Kuraudia kron kran ham sang yobo mama…*". Se hotărâră în sfârșit să mi se prezinte: cel mai înalt se numea Li, iar cel scund, Song. Mi-o prezentară apoi pe Kaneko-san, o japoneză în jur de 50 de ani, care părea să țină loc de mama-san permanentă. Un grup de clienți năvăliră în secunda următoare și atenția personalului păru să se îndrepte asupra acestora. Domnul Li îmi zâmbi larg, spunându-mi: „*Dozo*!"[8]. Mă invită să intru în clubul propriu-zis: o sală nici mare, nici mică, foarte psihedelică și intimă în același timp. Un ring de dans în mijloc cu o podea falsă din oglinzi-geamuri, cu becuri în diferite culori dedesubt, aprinzându-se și stingându-se în ritmul muzicii. Deasupra ringului, reflectoare de toate culorile și un *mirror ball* învârtindu-se constant și reflectând în bucățile sale de oglindă întregul decor. De jur împrejurul ringului, mese mici din imitație de marmură neagră, înconjurate de canapele, fotolii și taburete tapițate cu catifea roz. Persoane de diferite sexe dansau drăcește pe muzica lui N-Trance sau stăteau pe canapelele și fotoliile de catifea roz și fumau șerpește. Li-san mă conduse spre o măsuță liberă și mă invită să iau loc pe canapeaua roz. O sticlă de whisky trona deja pe masă și Li îmi puse în față un pahar. Desfăcu sticla și îmi turnă un rând.

— Așteaptă aici! O să-l chem pe Jong-san, managerul.

Mi-am aprins o țigară și am sorbit din paharul de Suntory[9]. Trecură vreo zece minute și Jong-san nu mai apărea. Sala era arhiplină și probabil că personalul avea de lucru. Veni în schimb micuțul Song cu o domnișoară îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată. O invită să ia loc la masa mea și ne prezentă: Claudia-san, mama, Ruby-san. Îmi explică apoi că domnul Jong, fiind foarte ocupat, avea să întârzie. Puteam însă să vorbesc între timp cu Ruby-san, una dintre talentatele romance care creau probleme. Era o frumoasă brunetă cu ochii negri și părul scurt vopsit blond. Avea un corp superb, 19 ani și o chema de fapt Mariana. Fusese una din achizițiile mele. Când venise pentru prima dată la sediul bucureștean al Orhideei Roz, mi se păruse a fi o frumușică provincială timidă (provenea din Bacău). De-abia dacă își ridicase privirea atunci când vorbise cu mine. Acum însă Mariana părea să fi făcut o întoarcere de 180 de grade.

— Ce faci, fă? Când ai venit?

— Astăzi. Tu ce faci?

— Vreau să plec acasă, fă!

— Ce nu-ți convine aici?

— Nu-mi convine nimic!

— Adică?

— Nu-mi place și gata!

— De exemplu?

— Camera. Stăm cinci într-o cameră!

— Nu era mai bine la căminul ălălalt?

— Aveam mai mult loc, da' acolo era plin de curve. Thailandeze. Murdare până la Dumnezeu! Dorm cu pisicile în pat, mănâncă pe jos cu degetele și se pișă pe jos la WC! Nu puteai să intri în toaletă din cauza pișatului!

— Și dincolo nu vă convine pentru că sunteți cinci în cameră?

— Nu d-aia! Aciia sunt filipineze, rusoaice, englezoaice și australiene. E mai mizerie ca dincolo! Își aruncă toate gunoaiele pe fereastră, se îmbată criță și fac gălăgie toată noaptea! Fă, e una, o australiancă – Daisy – care-și aruncă ciorapii rupți pe fereastră și alte gunoaie de genul ăsta. Sub fereastra de jos de la bucătărie e *plin*!

Și în clubul ăsta sunt numai curve! Se-mbată și își dau sutienele jos în fața clienților, fă!

Ruby terminase și ea de băut un pahar de Suntory și părea să se fi ambalat de-a binelea. Reuși să acopere muzica țipând la mine:

— Vreau să plec acasă, fă!!!

Mă salvă micul Song care veni cu o altă fată după el. Mi-o prezentă ca fiind Lila și o invită pe Ruby să se ridice și să-l urmeze spre o altă masă.

— Bună, *oneesan*[10], mi se adresă micuța Lila.

Era o filipineză extrem de scundă. Trebuie să fi avut vreun metru și patruzeci și cinci. Un ten ciocolatiu-portocaliu, părul șaten tuns paj și ochii mici jucăuși care-mi zâmbeau fără încetare. Purta o rochiță roz și un privitor neexperimentat nu i-ar fi dat mai mult de 14 ani. Știam însă că trebuie să fi avut 21-22.

— Ești mama-san a româncelor, nu?

— Da.

— Ce bine de românce că le-a venit mama-san! Nu vorbesc nici japoneza, nici engleza. Acum că ai venit tu or să poată și ele să se înțeleagă cu toată lumea. Noi n-avem mama-san, și nici rusoaicele, nici englezoaicele n-au. Numai australienele și neozeelandezele o au pe Betty. Când ai venit?…

Lila vorbea cu o vervă extraordinară, zâmbindu-mi încontinuu. Era un mic bulgăre de bună dispoziție. În toiul conversației noastre mi-am scos o țigară din pachet. Am vrut să mi-o aprind, dar m-am speriat teribil trezindu-mă cu flacăra unei brichete străine pârlindu-mi nasul. Lila voia să-mi aprindă ea țigara. Am acceptat stingheră și mi-am adus aminte că aceasta era una dintre regulile de bază într-un club japonez: animatoarele trebuiau să le aprindă țigările clienților.

După vreun sfert de oră, Li fu cel care veni să mi-o ia pe drăguța Lila. Mi-o aduse în schimb pe Jenny-san. Pe ea o chema chiar Jeni și făcea parte din grupul româncelor. Era cea mai în vârstă (28 de ani, ca și mine), dar și singura dansatoare profesionistă din tot grupul de zece talentate. Îmi explică și ea care erau problemele. Din spusele ei, ca și din ceea ce-mi povestise Ruby, mi-am dat seama că nu era de fapt nici o problemă esențială, ci, pur și simplu, fetelor nu le plăcea atmosfera clubului Dreams, cu tot ceea ce îl înconjura. Uitându-mă la ringul de dans plin de perechi, la clienții beți, la luminile clipind fără

încetare, la canapelele roz, înțesate de bărbați japonezi, fete filipineze, englezoaice, australiene, thailandeze, rusoaice, sud-americance, spaniole, la personalul coreean mișunând încoace și-ncolo, ascultând muzica dată la maximum și înecându-mă în fumul venind de la zeci de țigări, înțelegeam de ce bietele fete, crescute în patria-mumă, voiau să-și ia câmpii.

8
Show Time

Muzica de dans se oprise și difuzoarele anunțară că era *show time.* Toate reflectoarele se stinseră. Numai *mirror ball*-ul continua să se învârtească și să-și arunce prin întuneric luminițele psihedelice. Jeni îmi spuse că trebuia să plece pentru a se pregăti de spectacol. Am rămas așadar singură pentru următoarele minute, în care DJ-ul repetă încontinuu o casetă cu muzica *Odiseei spațiale 2001.* Acordurile SF-iste se opriră brusc și DJ-ul anunță pompos:

— Grupul de dans Mioritza, sosit direct din patria lui Dracula!

După aceasta începură imediat să zdrăngăne chitarele grupului Gipsy Kings, iar cele zece compatrioate ale mele și ale lui Dracula intrară în ring agitându-și bogatele volane ale unor fuste bolero de un roz tare. Zării un bărbat scund care încerca să își facă loc pe marginea ringului, ocolind tacticos volănașele și primind ici-colo câte un șut în genunchi sau câte o palmă în cap. Ajunse cu chiu-cu vai la masa mea și îmi întinse mâna:

— Bună, sunt Jong.

Purta și el ochelari cu rame metalice rotunde, întocmai ca Song, și era tot numai un zâmbet. Avea același costum ca și ceilalți, dar cu un veston negru elegant deasupra cămășii albe.

Se așeză la masă și își turnă și el un pahar de Suntory. A zâmbit și a râs în tot timpul cât am vorbit. Începu prin a-mi explica ce probleme creau talentatele din patria lui Dracula și mă rugă să încerc să le bag mințile în cap. Dacă nu, spuse el, deși toate fetele erau frumoase și aveau priză la public, va fi nevoit să le trimită acasă, înlocuindu-le cu un alt grup de romance, care urmau să vină prin intermediul lui Matsumoto-san. Și, acestea fiind spuse, se porni pe un râs teribil. Am râs și eu, din complezență.

— Cred că, de altfel, ți-ai dat seama care sunt problemele. De aceea ți-am trimis la masă câteva fete înainte să vin eu. Și o să-ți mai trimit și altele până la sfârșitul serii! Ha, ha, ha…! Ce bine e că știi japoneza! Știi că și eu am absolvit filologia, ca și tine?!

— Daa?

— Ha, ha, ha…! Da! Facultatea de japoneză! Ca și tine! Ha, ha, ha…! Și Song la fel! Și Kim, chelnerul de colo, la fel! Ha, ha, ha…! La Dreams suntem toți filologi! Și toți tâmpiții spun că japoneza e o limbă bănoasă! Ha, ha, ha…!

Buna dispoziție a lui Jong mă cucerise pe de-a-ntregul și nici nu observasem când româncele ieșiseră din scenă. Un alt cântec răsuna acum în sală: „*Woowoowoo… What have you done for me babyyy…*”, și intrase în scenă o superbă amazoană ciocolatiu-portocalie, costumată într-un slip și un sutien din cauciuc de culoare roșie, și cizme înalte roșii.

— Ha, ha, uite-o pe Diana, diva noastră! exclamă Jong.

Se stinseră toate luminile și numai aura orbitoare a *pin spot*-ului încadra silueta super-sexy a divei Visurilor. Pe marginile ringului, se zăreau prin întuneric vârfurile incandescente ale țigărilor. Diana dansa drăcește, cu mișcări energice, de adevărată amazoană. Aș fi vrut să mă uit mai bine la dansul ei periculos, dar Jong nu îmi dădea pace:

— Aici suntem toți filologi și vicioși! Ha, ha, ha… Ești vicioasă?

Am căscat ochii mari.

— Dacă da, perfect! Dacă vrei să mă urmezi la WC-ul personalului, am o surpriză pentru tine! Ha, ha, ha… Jong se ținea acum cu mâinile de burtă.

— Ceee?!!

Jong continua să râdă și mă trezii că mă ia brusc de braț. A trebuit să mă ridic și să-l urmez pe marginea ringului, spre ieșirea din sală. Observai că Diana își scosese sutienul între timp și se fălea acum cu sânii ei proeminenți.

Ajunserăm în antreul de mai înainte unde Kaneko, Li și Song își făceau de lucru.

— Mergem la WC! îi anunță Jong, făcându-le cu ochiul, după care începu să râdă secondat de ceilalți trei.

Nu știam de ce Jong îmi inspira încredere. Era cu un cap mai scund decât mine, purta ochelari… și acest coreean minion nu mi se părea deloc un obsedat sexual. Îl urmai și ieșirăm pe coridorul lung decorat cu oglinzi. O luarăm la stânga și, ceva mai încolo, dădurăm de o ușă pe care era agățată următoarea pancartă: „Staff WC. Accesul persoanelor străine interzis”. Jong o deschise și intrarăm într-o încăpere micuță, cu o chiuvetă și două cabinete de toaletă. Unul dintre acestea părea ocupat, căci pe sub ușă se puteau vedea două perechi de picioare. Jong observă și el această anomalie, se întoarse conspirativ spre mine și își puse arătătorul de la mâna stângă în dreptul buzelor. Se apropie tiptil de ușa batantă a cabinetului și o dădu brusc în lături. Se întrezăriră atunci două capete, o coamă brunetă și respectiv una blondă, lipite unul de altul.

— Nenorocitelor! Iar trageți chiulul! La muncă! La muncă cu voi!

Tonul lui Jong era cu totul altul față de cel cu care mi se adresase mie mai înainte. Un ton sever, tăios, de ți se făcea părul măciucă. Capetele se dezlipiră și, în secunda următoare, o brunetă și o blondă ieșiră din cabinetul privat arborând un aer jignit. Străbătură înțepate sala cu chiuvetă și ieșiră afară fără să fi spus nimic. Jong păru să-și regăsească buna dispoziție.

— Ha, ha, ha…! Astea sunt lesbienele! Clubul ăsta e plin de lesbiene! Ha, ha, ha… Și de filologi! Ha, ha, ha…!

Se trezi apoi la realitate, scoase cu un gest brusc un plic din buzunarul vestonului și mi-l flutură pe sub nas strigând cu voioșie:

— Suurpriiizaaa!

Îmi făcu apoi semn să-l urmez într-unul din cabinetele private, ceea ce am și făcut, de parcă aș fi fost hipnotizată. Mă întrebam ce minunat mister se putea ascunde în acel banal plic.

Eram acum în atmosfera intimă a cabinetului privat. Jong răsuflă ușurat, se așeză pe scaunul WC-ului și desfăcu plicul. Scoase din el două paie și un plic mai mic, de data asta transparent. Conținea un praf alb. Am făcut ochii mari și Jong râse cu poftă.

Ne terminarăm prizatul și ieșirăm amândoi din WC puțin după aceea, râzând în hohote și simțindu-ne ca niște vedete.

— Presupun că acum vei voi să stai mai mult la noi! Avem nevoie de mama-san traducătoare! Ha, ha, ha…! Hai să-ți arăt „dependințele”!

Vizitarăm două vestiare pline cu haine de stradă și costume de spectacol cu paiete și pene. Fereastra unuia dintre ele se deschidea spre o scară de incendiu.

— Asta este ieșirea de urgență în caz de control de la Emigrație.

Am ridicat din sprâncene. Știam într-adevăr că legea japoneză interzicea angajarea străinelor pe post de *hostesses* – animatoare –, așa cum erau ele folosite la *Vise*, deși din actele lor rezulta că sunt ori „dansatoare”, ori „cântărețe”. Domnul Matsumoto mă puse în temă și cu posibilele controale ale Oficiului Emigrației. Angajații acestei instituții organizează raiduri în anumite localuri, dându-se drept clienți cheflii. Fetele mai le aprind o țigară, mai beau un pahar împreună… și ofițerii Emigrației, până atunci sub acoperire, saltă fetele, le conduc la aeroport, de unde le expulzează în țara lor de baștină și închid localul cu pricina pentru aproximativ o lună de zile. După ce și-a ispășit pedeapsa, localul își reîncepe activitatea cu alte străine pe post de aceleași *hostesses*. Majoritatea barurilor tokyote evită însă această harababură plătind câte unui angajat al Oficiului Emigrației un mic „salariu” lunar, în schimbul căruia individul îl anunță pe manager cu câteva zile înainte că se plănuiește o verificare a localului său. Și astfel, în ziua cu pricina, se dansează și se cântă – cum poate fiecare – pe rupte, de la începutul până la închiderea programului, iar clienții curenți se ling pe bot.

Oricum, pentru a conduce fetele la aeroport, ofițerii Emigrației au nevoie legal de sprijinul „Poliției metropolitane Tokyo” din cartierul unde se află barul, și tot prostul știe că orice *hostess bar* tokyot plătește mici atenții polițiștilor din zonă, încât aceștia ajung până să și păzească casele unde sunt cazate fetele. Putusem să mă conving de aceasta când văzusem pancartele agățate la ușa căminelor tocmai vizitate: „Accesul persoanelor străine strict interzis. Poliția metropolitană Tokyo”.

Jong îmi repetă cu voioșie ceea ce știam deja de la Matsumoto-san și îmi spuse că scara de incendiu era o simplă chestie de perfecționism.

Mă conduse pe urmă înapoi la locul meu în sala plină de clienți și fete. Îmi spuse că avea acum alte

treburi, dar că îmi va trimite în schimb alte mostre spre studiu. Sticla de whisky mă aștepta pe jumătate plină, dar, după coca, preferam sticla de apă minerală de alături. Spectacolul se terminase și puteam iarăși privi prin fumul gros lumea stând și tăifăsuind la mesele din jurul ringului.

9
Candy

Hmm!… Era superb. Dacă taburetele și sofalele nu ar fi fost roz, aș fi crezut că sunt pe undeva prin *Cabaretul verde* al lui Rimbaud, dar… Brusc, majoritatea luminilor se stinseră și muzica disco se opri parcă accidental. Strălucirea violetă a cuarțului era singura care lumina acum sala. O voce mai veche îmi intra acum în urechi: *„Quand il me prend dans ses bras, il me parle tout bas, je vois la vie en rose…”.* Un cavaler îmbrăcat într-un costum de-un alb imaculat apăru în zare. Era Li și în urma lui răsări o divă cu un cap mai înaltă decât el. Era zveltă și pielea de culoare închisă îi strălucea întinsă pe oasele lungi și puternice. Avea cele mai frumoase picioare pe care le văzusem vreodată pe viu și purta o rochie scurtă mulată, cu paiete negre și crem. Decolteul adânc îi era încadrat de un păr drept și negru ca abanosul. Pe fața-i smeadă se conturau buzele fine și totodată senzuale, iar de sub sprâncenele-i frumos arcuite, printre genele lungi și aproape geometrice, mă fixau niște ochi de cel mai intens albastru posibil.

— Bună seara, *oneesan*! îmi spuse ea zâmbind. Eu sunt Candy.

Îmi întinse mâna și se așeză pe scaunul din fața mea. Li îmi făcu cu ochiul și își luă tălpășița.

Trecuseră câteva minute, dar Candy continua să-mi zâmbească și să mă fixeze cu ochii aceia imenși și albaștri. Nu știam ce să mai cred. Nu mă închipuisem niciodată lesbiană, dar, iată, făptura visurilor mele era o fată! De emoție, îmi stinsei țigara de-abia începută și voii să-mi aprind alta. Mâna lui Candy apăru deodată în fața nasului meu și aprinse o brichetă. Mi-am ars vârful nasului și am uitat că trebuia să trag fumul în piept, așa că îmi pârli vârful nasului câteva momente bune în zadar. Îmi apucă mâna în care țineam țigara și îmi desprinse degetele cu fermitate și tandrețe. Continuă să mă privească intens în timp ce îmi aprinse țigara și mi-o înapoie.

Fumam și nu știam ce să spun, iar Candy continua să mă fixeze zâmbind pervers.

— Ce eșarfă frumoasă! exclamai eu într-un târziu.

Candy purta într-adevăr strânsă în jurul gâtului o eșarfa cu model leopard. Afirmația mea era oarecum stupidă, dar nu mi-aș fi închipuit să fie atât de deplasată. Fața lui Candy, până atunci zâmbitoare, se întunecă de parcă ar fi primit o palmă. M-am bâlbâit și-am încercat să schimb vorba:

— Ăăă… Eu sunt Cla… Claudia. Ăăă… o să lucrez aici ca mama-san pentru romînce. *Yoroshiku*[III]!

Candy păru să uite încet-încet de inexplicabila mea gafă cu eșarfa și începu iarăși să-mi zâmbească. Edith Piaf tăcuse și DJ-ul o dăduse pe un blues modern: „*Yes it's gonna be a cold, lonely summer…"*.

— Vrei să dansăm? mă întrebă brusc Candy și ochii îi sticliră ireal.

— Ăăă… OK!

Eu și Candy ne-am alăturat celorlalte perechi ce, prefăcându-se că dansează, se pipăiau de zor pe ring. Ne-am poticnit. Când dansez blues, obișnuiesc să conduc. Este un obicei din copilărie de care nu m-am putut lăsa. Acesta părea a fi și cazul lui Candy. Pășeam care încotro și nu reușeam să ne învârtim. Candy îmi aruncă o privire albastră și rece ca talazurile Pacificului, mă apucă ferm pe după spate cu brațul stâng, iar mâna ei dreaptă îmi cuprinse un sân. Mă împinse în direcția pe care o dorea și eu am lăsat-o.

Se pare că dragostea este o chestie de atracție biochimică și nimic altceva. Trebuie să fie adevărat, căci altfel senzualitatea la prima vedere, așa cum o simțeam acum pentru Candy și de fiecare dată când mă îndrăgosteam, ar fi inexplicabilă.

Eram parcă vrăjită și mă învârteam în ring ca un fulg în brațele lui Candy. Aș fi vrut ca melodia să nu se mai termine niciodată, dar, iată, ea se termină și mă trezii din reverie în cel mai dulce mod posibil: palma umedă și caldă a lui Candy îmi apăsa cu dezinvoltură una din fese. Ne întoarserăm la masă și, în timp ce prin cap îmi flutura refrenul „*Yes it's gonna be a cold, lonely summer*…", mă gândeam că, cel puțin, aceasta avea să fie o iarnă foarte fierbinte.

10
Party All the Time

Nu apucarăm să ne întoarcem bine la masă că se arătă din nou Li cu o blondă după el, pe care mi-o lăsă în schimbul lui Candy.

— *Hi*! Sunt Betty.

Era o blondă distinsă, cu buzele frumos conturate. Purta o rochie simpatică de un galben solar, cu un decolteu clasic. Se anunța într-adevăr o iarnă fierbinte. Betty părea de-o seamă cu mine și m-am gândit că trebuie să fi fost mama-san australiană. O întrebai dacă așa era și ea îmi răspunse afirmativ. Provenea, se pare, dintr-o localitate de pe Gold Coast și sosise la *Vise* cu două luni în urmă. Ne împărtășirăm necazurile comune.

Ca și româncele, australienele și neozeelandezele sabotau fără încetare activitatea de la *Vise*, în mod diferit însă. În timp ce româncele erau tot timpul bosumflate și voiau să se întoarcă acasă cât mai repede, anglo-saxonele se simțeau foarte bine în Țara Soarelui Răsare și nici nu se gândeau să plece acasă. Mâncau pe nerăsuflate și cu nonșalanță toate gustările pe care le comandau clienții, beau whisky pe rupte, se îmbătau criță și nici nu-și mai dădeau seama când clienții voiau să li se aprindă țigara.

Era 1:30, aproape de închiderea localului, când Song, chelnerul, veni să mi-o ia pe Betty și să-mi aducă o altă blondă: Natasha. Aceasta era însă o blondă vopsită, dar, în general, extrem de frumoasă. Înaltă, păr lung până la șolduri, ochii mari albaștri, gene lungi și un ten alb ca laptele. Era de felul ei din Moscova și mă întrebă dacă vorbeam rusește.

— Nu.

— Aa, nici tu! Nici una dintre romance nu vorbește rusește și eu credeam că toți românii vorbesc rusa!

Dădui din umeri zâmbind. I-am spus că aveam și eu să lucrez la *Vise* și o întrebai ce credea despre club. Strâmbă din nas.

— E oribil! A fost bine până au venit *okama*[12] din Filipine. Înainte, era o atmosferă decentă, dar astea, cum

au venit, au început să-și dea sutienul jos în public, să pipăie sulele clienților, să facă trotuarul înainte de program și, de atunci, toți cei ce vin aici cred că suntem toate curve și se comportă ca atare.

— *Okama* din Filipine?! Câți sunt?

— Șase. De fapt, sunt mai mult decât *okama*: sunt *new half*[13]!

Am făcut ochii mari.

— Da. Nu știu ce le-a venit să le aducă aici!

— Care sunt?

— Diana, Madonna, Pearl, Candy, Josephine și Baby.

— Aaa… aha! De aceea au o eșarfă în jurul gâtului[14]?

Înțelegeam acum mai bine atracția mea pentru Candy. Luminile se stinseră, lăsând numai sclipirile *mirror bal*-ului să danseze de jur împrejurul sălii. „Vă mulțumim și astă-seară de mii de ori! Vă rugăm din inimă și cu umilință să mai dați și altă dată pe la umilul nostru stabiliment!”, anunță DJ-ul în timp ce începură să răsune acordurile cântecului *Mary Jane,* cel cu care se încheia programul oricărui *hostess bar* nipon. Ultimii cheflii se retraseră și fetele se adunară toate de-o parte și de alta a coridorului cu oglinzi, făcură plecăciuni și strigară voioase: *Arigato gozaimashita*[15]!

O dată clienții plecați, se aprinseră toate luminile și fetele se așezară pe canapelele din jurul ringului, în mijlocul căruia stătea deja zâmbind Jong.

— Gata! Liniște! Este ora ședinței!

Jong așteptă oprirea șușotelilor și începu:

— Vă mulțumesc pentru străduința voastră din această seară! Totul a mers normal și nu am nimic de criticat. Vreau doar să v-o prezint pe Claudia-san. Va lucra cu noi ca mama-san a româncelor. Este mai în vârstă decât voi și nu numai româncele, ci și celelalte naționalități trebuie să o trateze ca pe o *oneesan*!

Acestea fiind spuse, Jong îmi făcu semn să vin alături de el. Ajunsă în mijlocul ringului, fac o plecăciune către asistență și mă prezint:

— Claudia *desu. Yoroshiku*.

— Cu „Claudia” ar trebui de fapt să o lăsăm mai moale. Japonezii pronunță acest nume „Kuraudia”, ceea ce sună cum nu se poate mai urât! M-am gândit la un

nume care s-ar potrivi mai bine frumoasei noastre mama-san: „Rose”. Îi vom zice ca atare „Rose-san”. De acord?

Dădui din umeri și din cap în semn afirmativ.

— Buun! Și acum, se reîntoarse el către asistență, ne luăm la revedere până mâine seară, cu deviza noastră – care este??!! întrebă el ridicând vocea.

Fetele răspunseră toate într-un cor:

— *Party all the time*! Și Jong repetă de alte câteva ori împreună cu ele: *Party all the time, party all the time*!*...,* ca într-un adevărat miting.

11
Lucky și Buddha

În câteva clipe, sala barului era goală. Fetele se repeziseră spre vestiare să-și schimbe costumația de „dame” într-una mai simplă.

Li, chelnerul-șef, Song, chelnerul, Kim, DJ-ul, Kung, bucătarul, Jong și cu mine am rămas ultimii pentru a închide localul în urma fetelor. Am mers apoi să cinăm undeva în apropiere pentru a discuta afaceri, aceleași afaceri. Eram deja obosită și, o dată discuția încheiată, Jong, Li, Song, Kim și Kung mă conduseră la căminul Phat Pong-ului.

Descuiai ușa de la intrare și acum clădirea nu mi se mai păru moartă. Se auzeau voci de peste tot: kalan, klon, klong, krap, krop…, dar eu nu deslușeam nici o limbă. Thailandeza și malaieziana, fără îndoială. Înaintam pe coridorul care ducea la bucătărie și, de acolo, spre etajul întâi. Mă întâmpină pisica de mai înainte. Se frecă de picioarele mele și îmi vorbi într-o limbă familiară: miauumiauuuuu…

— Draagaa mea, drrraagaa mea… Cum să-ți spună ție mama? Mitzi! Da, daa, Miitziii o să te cheme de acum încolo! Mitzi, Mitzi, Mitzi…

— N-o cheamă Mitzi, o cheamă Lucky.

Fata care mi se adresase venea dinspre bucătărie cu un platou în mâini și se pregătea să intre în camera lângă care mă oprisem să discut cu Mitzi sau Lucky. Făcurăm cunoștință. O chema Moscat și era o thailandeză cam de vârsta mea, extrem de subțire și minionă. Ochii mici îmi zâmbeau cu amabilitate și fața ei de culoare cacao cu lapte strălucea de voie bună. Părul vopsit într-un roșcat portocaliu și-l purta tuns paj.

— Așadar o cheamă Lucky pe frumusețea asta?

— Da. Este foarte bătrână. Are peste 16 ani. Locuiește în clădirea asta de când lumea și tot cartierul o cunoaște.

— E exact ca motanul meu de acasă. El e tot tigrișor, dar are numai doi ani.

— Ai o pisică acasă?! Din ce țară vii?

— Din România.

— Din România??!! Credeam că româncelor nu le plac pisicile! Fetele care au stat aici înaintea ta ziceau că Lucky e murdară și îi dădeau mereu cu piciorul. Biata bătrânică începuse să șchiopăteze. Din cauza ei nu ne-am înțeles cu româncele și le-au mutat la căminul celălalt.

— Aha. Mie îmi plac pisicile.

Moscat îmi zâmbi de parcă în secunda următoare ar fi fost gata să-mi sară de gât și să mă îmbrățișeze:

— Nu vrei să mănânci cu noi?

— Aaa… de-abia am mâncat, dar nu te-aș refuza.

— Bine, atunci, poftim! mă invită Moscat să intru în camera a cărei ușă tocmai se deschisese.

Era o încăpere mai mare decât cea în care fusesem cazată eu, dar și mult mai înghesuită. Câteva saltele albastre, cu flori roz și albe, se aflau înșirate pe jos, unele strânse și altele întinse. Două tuburi metalice stăteau pe câte un suport și de ele erau agățate umerașele cu rochii și costume. Cel mai impozant era însă raftul care trona pe unul dintre pereți, aproape de tavan. Pe el se afla o statuetă a lui Buddha, stând în lotus și zâmbind satisfăcut, și, de o parte și de alta a ei, câteva vaze cu flori, boluri cu orez și sticle de whisky. Pe jos erau *tatami* și pe ele ședeau șase fete. Făcuseră un cerc în jurul câtorva farfurii cu mâncare. Nu existau scaune și nici mese. Totul se petrecea pe jos și Moscat mă invită să șed și eu. Lucky intră imediat după mine și se alătură grupului. Moscat mă prezentă și le spuse celorlalte că îmi plăceau pisicile și că vorbeam bine japoneza. Toate părură încântate și mă întâmpinară cu voie bună. Mi se oferi o farfurie personală, dar curând observai că aceasta îmi era rezervată exclusiv mie: celelalte fete, împreună cu Lucky, mâncau la comun. Apucau cu degetele o bucată din mâncare și apoi un pic de orez. Părea mai gustos așa; am respins farfuria și am încercat să le imit. Atmosfera se destinse și discutarăm verzi și uscate despre Thailanda și România. Mâncarea iute thailandeză provoca un consum de energie și nu aveam la îndemână, ca să ne ajutăm, decât sticlele de whisky ce se aflau la stânga și la dreapta lui Buddha. Preafericitul nu avu altceva de făcut decât să ni le ofere cu mărinimie.

— Credeam că pisicile nu le plac creștinilor, îmi spuse una dintre fete.

— Creștinilor bigoți, adică celor cu capete pătrate, nu le plăceau pisicile: le ardeau pe rug împreună cu vrăjitoarele. Dar așa am crezut că este și cu budiștii. Conform legendei, toți oamenii și toate animalele au plâns la stingerea dintre cei vii a lui Buddha. Singura ființă care nu a manifestat nici o compasiune și a întors spatele a fost pisica, nu-i așa?

Murmure și comentarii în thailandeză începură atunci să răsune prin asistență. Nu înțelegeam o iotă. Discutau aprins și, după câteva minute, spiritele părură să se liniștească. Moscat conchise:

— Soră mai mare, tu ești o învățată! Ne mirăm că știi aceste lucruri despre pisici și Buddha. Într-adevăr, așa a fost: pisica a fost singura ființă care nu a plâns la trecerea lui Buddha pe tărâmul celălalt. Dar, tocmai de aceea, Buddha caută mereu să se autoperfecționeze și să înțeleagă peste secole de ce pisica i-a întors spatele. Și astfel, toți budiștii trebuie să acorde o atenție înzecită acestui animal, să înțeleagă ce nu a fost perfect în doctrină și să îndrepte lucrurile.

Un murmur aprobator cuprinse încăperea. Eu păream iluminată și am propus să ciocnim un pahar de whisky. Moscat mă puse apoi în temă cu fondul Lucky.

— Fondul Lucky?

— Contribuim toate cu bani ca să-i cumpărăm mâncare lui Lucky și celorlalte pisici care vin pe aici.

Toată lumea păru încântată când mă declarai de acord. Era acum timpul să mă retrag. Băusem cam mult în această seară, iar mâine mă aștepta o zi plină.

12
Mama

Era deja ora prânzului și trebuia să mă îmbrac pentru a merge la căminul *Vise*lor. Zis și făcut. Am coborât să-mi iau o cutie de lapte și un *onigiri*[16]. Micul dejun o dată terminat, am plecat la treabă. Am mers vreo 15 minute până la căminul *Vise*lor. Ușa era descuiată, așa că am putut să intru fără probleme. Ce oroare! Pe când la căminul Phat Pong-ului era liniște deplină, aici părea a fi un vacarm total. Se auzeau apa de la dușuri, ceva prăjindu-se pe aragazul din bucătărie, mașinile de spălat se învârteau și se striga de peste tot, dinspre scări, dinspre bucătărie, în română, rusă, engleză și spaniolă. Intrai în bucătărie și, iată, romîncele erau toate aici. Prăjeau *bacon* într-o tigaie, fumau și își făceau manichiura.

— Ce faci, fă? Când ne iei bilet să plecăm acasă?

— Cred că foarte curând.

Mă simții totuși obligată să le pun în vedere că la *Vise* câștigau 1300 de dolari salariu, plus vreo 600-700 de dolari pe lună pentru consumație și bacșișul de rigoare, pe când în România aveau să tragă mâța de coadă. Nu părură însă speriate de perspectivă și îmi spuseră că nu le prieste nici climatul Japoniei, nici atmosfera *Vise*lor. Vedeam bine că nu prea am ce discuta. Nici că îmi făcusem cine știe ce iluzii. Îmi luai la revedere și ieșii din clădire. Văzui o căsuță lipită de aceasta. Mă apropiai și mă zgâii pe cele două ferestre. Una dădea spre o bucătărie, cealaltă înspre o cameră cu trei paturi. O recunoscui într-unul dintre ele pe Diana. Bătui în fereastră și strigai:

— Daaaiaanaaa…!

Diana părea adormită de-a binelea și nu schiță nici o mișcare.

— Daaaiaanaaa…! *Lady of Dreams*!

Se ridică atunci de pe pernă o față somnoroasă, încadrată de șuvițe vopsite roșcat și răsucite pe o mulțime de bigudiuri.

— Astăzi sunt ocupată! Dacă vreți, căutați-mă la *Vise* după ora 7.

— Diana! Sunt eu, Rose, mama!

Diana își frecă ochii și se uită mai bine înspre fereastră.

— Mama romîncă?! Ce cauți aici?

— O caut pe Candy.

— Candy nu-i aici, îmi spuse Diana după ce își întoarse capul spre patul gol din dreapta ei. Cred că o găsești în față la Amando.

— *Arigatoo*[17]! Scuză-mă că te-am trezit! am mormăit eu și mi-am luat repede tălpășița.

Mă îndreptam spre centrul cartierului Roppongi și, în zece minute, mă găseam pe una dintre străzile sale ultra-populate, cu zeci de restaurante și magazine. Am străbătut-o până am ajuns la intersecția de sub *highway.* Într-unul din colțurile acesteia se afla cofetăria Almond, cu veșnica sa copertină în dungi albe și roz tare. O damă cu tenul ciocolatiu și o rochie mulată portocalie stătea dedesubtul acesteia. Se uita de-o parte și de alta a străzii, ca și cum ar fi așteptat pe cineva, dar nu părea să mă observe. Părea în schimb să observe toți trecătorii de sex masculin pe care îi interpela cu un insinuant „*Oniisan*[18], nu vrei să mergem la hotel? Pot să-ți sug pula dacă vrei!”. Nu o băga în seamă nici unul, dar Candy nu părea să dispere.

— *Ohayoo*[19]!! Ce faci aici? Nu vrei să mergem înăuntru să bem un juice?

Candy își dădu peste cap ochii albaștri și îmi zâmbi larg:

— Bună idee! Oricum, astăzi sunt toți moleșiți.

Intrarăm în cofetăria Almond și ne instalarăm la una dintre mesele libere. Candy comandă o înghețată cu căpșune, iar eu un *lemon squash*. Îmi aprinsei o țigară, pe când ea dădu o raită cu privirea de jur împrejur.

— Care este numele tău real? o întrebai.

— Stella. Stella Rodriguez.

— Aha.

(Auzisem într-adevăr că, în Filipine, fiecare își schimba numele după cum poftea. După operație, Candy renunțase probabil la prenumele său de băiat și se trecuseră în acte Stella.)

Mă întrebă apoi și ea despre mine, iar eu mi-am expus autobiografia. Mă asculta cu o ureche în timp ce își mișca privirea ca un vânător de jur împrejurul sălii.

Terminai și atunci ea își întoarse capul spre mine și mă fixă cu ochii ei albaștri:

— Vrei să fim prietene?

— Da.

— Bun. Dacă vrei, putem să ne întâlnim în fiecare zi la prânz aici, în față la Amando, și să agățăm împreună clienții.

— Ăăă… Mă mai gândesc.

— Nu-ți face probleme! Dacă nu te pricepi, te învăț eu! Și seara, după program, putem să mergem împreună să mâncăm și să dansăm. Mâine e vineri. Sâmbătă avem liber, așa că, mâine seara, eu, Madonna, Diana, Pearl, Josephine și Baby mergem să dansăm la clubul 96.

— Clubul 96?!

— Da. Au program de la 9 seara până la 6 dimineața și de-aia se cheamă 96. E de fapt o discotecă, nu un „club”. Vii cu noi?

— Da! răspund eu entuziastă.

— Bine. Acum, dacă tot ți-ai terminat țigara, hai să mergem afară să vedem dacă ne găsim doi clienți!

— Ăăă… sunt cam obosită. Mă întorc la cămin și ne vedem la club!

Păru dezamăgită, dar eu îmi luai la revedere rapid și dusă am fost.

M-am îndreptat spre stația de metrou și am luat metroul până la Shibuya. Am trecut prin Piața Hachi, am recitit pancarta de lângă statuie și i-am făcut o nouă poză cățelului. Am traversat și am luat-o spre magazinul 109. Știam că acolo, la etajul cinci, se afla un raion cu rochii de seară. Într-adevăr, era tot aici. Ezitam între o rochie de catifea neagră, strânsă pe bust, cu copci în stil chinezesc și bufantă în jos, până la genunchi, în stil european, și același model pe culoare violetă. Le-am luat în cabină și le-am probat. Erau superbe, dar mi se părea că nu îmi veneau bine. Aveam părul lung, lăsat pe spate, și o rochie bufantă nu mi se potrivea. M-am dezbrăcat și mi-am pus din nou tricoul și blugii. Am ieșit din cabină și… minune! Am zărit într-un colț, pe un manechin, o rochie de catifea roșie în stil chinezesc. Era strânsă pe corp, lungă până la glezne, cu un rendez-vous până la genunchi și o broderie în fir auriu pe bust. O pancartă de lângă manechin anunța că rochia se vindea cu reducere: 300 de dolari numai! Îi cerui vânzătoarei să-mi dea o rochie ca aceea să o probez.

Îmi spuse că era singura și se apucă să o dea jos de pe manechin.

— De ce se vinde cu reducere? Are defecte?

— Nu. Numai că este prea lungă și prea strânsă și nu a cumpărat-o nimeni până acum. Dar dumneavoastră, onorată clientă, fiind o onorabilă străină înaltă, s-ar putea să vă vină bine!

Probai rochia și se dovedi a fi perfectă. Achitai cei 30.000 de yeni și vânzătoarea mi-o împachetă într-o cutie elegantă pe care o puse într-o pungă pe măsură. Am coborât cele cinci etaje și m-am îndreptat spre Hachiko Square și spre metrou.

Era deja ora 6:30 și trebuia să pornesc spre *Vise*. Activitatea începea la 7 seara și la 7 fix îmi admiram suprafața și dedesubturile rochiei roșii pe coridorul cu oglinzi. Cele două vestiare erau pline ochi. Aveau amândouă câte o oglindă imensă și asta le făcea parcă să pară și mai pline. Aici se machiau și se îmbrăcau festiv fetele care veniseră în costumație de stradă.

Romîncele mele erau toate adunate într-unul dintre acestea, în cel de la care cobora scara de incendiu.

— Ce faci, fă?

— Bine. Voi?

— Vrem să plecăm acasă, fă!

— Foarte bine. O să plecați într-o săptămână, maximum două. Dacă tot vă e așa de dor de România, trebuie să vă întoarceți în țară. O dată acolo, să vedeți că n-o să vă mai fie dor de nimic!

— Și când ne iei biletul de avion, fă?

— Curând, nici o grijă! În maximum două săptămâni sunteți la București.

Părură acum să se fi calmat și își desăvârșiră machiajul în liniște.

— Bună, mama! îmi strigă de colo Candy.

— Bună.

— Mergem astă-seară după program la 96, cum am stabilit?

— Da, da! Abia aștept! N-am fost niciodată acolo.

— Există un început pentru orice, mama, îmi spuse Candy cu vocea ei senzuală și își arcui insinuant sprâncenele. Vedeam asta în oglindă. Ea tocmai stătea pe scaun și se machia. Eu eram în picioare în spatele ei și îi

priveam chipul în curs de schimbare în oglinda mare înconjurată de becuri.

— Mama-saan! Roozu-saaan!

Era vocea lui Jong care se auzea dinspre coridor. Îmi luai la revedere de la Candy și ieșii să-l întâlnesc pe manager. Mă invită în bucătărie. Ceilalți coreeni, Li, Kim și Kung, mă întâmpinară surâzând larg. La fel făcui și eu. Pe un colț al tejghelei se afla o farfurie cu praf alb și câteva paie împrejur.

— Poți să vii aici și să te servești când vrei. Dar nu trebuie să spui cumva la altele! Este numai pentru staff-ul coreean și cele trei mama-san: tu, Betty și Kaneko. *It's on the house*! spuse Jong și, conform obiceiului său, se porni pe un râs teribil.

Îi mulțumii, luai un pai și trăsei pe nas.

— Ai vorbit cu fetele tale? mă întrebă Jong.

— Da. Au zis că se vor strădui.

În limba japoneză, „a se strădui" este sinonim cu „a nu face nimic". Astfel, când unui japonez i se cere colaborarea sau ajutorul și el spune „voi face eforturi colosale" sau „mă voi strădui din cale-afară", asta este o eufemizare politicoasă a categoricului „nu!".

— Dar celălalt grup de fete au viza gata și pot să vină de la o zi la alta! Sunt mai drăguțe ca astea! spusei eu pentru a-l consola pe Jong. El păru într-adevăr consolat, zâmbi și mă invită să servesc cât poftesc. Îmi explică apoi cum mergeau lucrurile la *Vise*. Fetele trebuiau să aștepte pe o canapea din colț să fie chemate la o masă de către un client care le solicita. Eu trebuia să mă învârt cam peste tot. Când fetele intrau în dificultate lingvistică, trebuia să le ajut. Când făceau o greșeală în domeniul manierelor, trebuia să le mustru. Totul părea promițător.

În Japonia există o adevărată religie a muncii și a datoriei profesionale. Chiar și o mama-san trebuie să pară că își câștigă pâinea cu trudă și pe cinstite. Ca atare, mai trăsei un pai, îmi luai un aer serios și mă îndreptai apoi spre locul muncii. Câțiva clienți erau deja așezați pe canapelele roz din jurul ringului. *Mirror ball*-ul se învârtea harnic, aruncând puncte de lumină în toată sala și muzica zbiera, dar nimeni nu părea încă să fi intrat în *mood*. Câțiva clienți beau câte un whisky și flirtau cu cele câteva fete așezate lângă ei. Celelalte stăteau însă pe canapeaua din colț și aici părea a fi distracția cea mai

mare. Candy, Diana și Baby făceau glume deocheate. Nu știam ce anume spuneau – vorbeau takalog[20] –, dar îmi dădeam seama de nuanțe din râsetele puternice și fără perdea ale celorlalte filipineze. Aproape că îmi venea și mie să râd, deși habar nu aveam de ce. Am fost fericită când mi se alătură Kate, o neozeelandeză în vârstă de 19 ani. Nu era din Wellington, capitala acestei țări, și nici din Auckland, ci provenea dintr-un sat din nord. Familia ei deținea acolo o fermă și ea era țărancă, ceea ce se vedea după statura sa de femeie puternică. Purta o rochie simplă și arbora un zâmbet natural, ceea ce era o raritate în acest oraș artificial, în care neoanele țineau locul lunii și al soarelui. Își turnă un pahar de whisky și, după ce îl dădu pe gât, păru să se bine dispună și mai tare:

— Diana! Diana, salvează-mă! Știi că geamul de la camera mea și a lui Shirley dă spre blocul de vizavi, unde locuiește psihopatul al cărui geam dă înspre noi! Ei bine, și azi-noapte, ca în toate celelalte nopți, a stat așezat pe un scaun în fața ferestrei, cu pantalonii lăsați în vine, și s-a masturbat încontinuu. Cum am deschis geamul să ne aerisim, l-am văzut masturbându-se!

— A, ăla! exclamă Diana. N-am ce-i face, dragă! Are *daune cerebrale* și, în plus, nu are bani! M-am oferit să i-o sug pentru 10.000 de yeni (100 de dolari) când l-am văzut că dă târcoale căminului nostru luându-și-o la labă, dar a zis că n-are atâția bani! E bolnav la cap și sărac, săracul! Ăștilalți, măcar, au *daune cerebrale,* dar au și bani! spuse Diana arătând cu o unduire cochetă și disprețuitoare a mâinii drepte spre clienții care stăteau pe canapelele roz și se hlizeau la fetele de lângă ei. Își retrase apoi mâna, își răsfiră degetele și începu să sufle cu delicatețe spre unghiile ei lungi, ca să-și usuce mai repede oja portocalie cu care tocmai se spoise.

Li se apropie tiptil și îmi șopti la ureche că unui client îi picase cu tronc rochia mea de catifea roșie și cocul strâns în vârful capului, din care se prelungeau câteva șuvițe pe umeri, într-un stil de gheișă. Îmi oferea ca atare o șampanie dacă binevoiam să poftesc la masa lui din colțul opus al sălii.

— Dar eu sunt mama!

— Unii clienți sunt perverși și preferă… aa… preferă onorabilele domnișoare mai coapte.

Dădui din umeri, îmi strâmbai gura a dispreț și îl urmai spre masa cu pricina. Individul nu era nici înalt,

nici scund, avea în jur de 50 de ani și purta ochelari. Părea un domn distins. Mi se prezentă a fi Takeshi Yamanaka, iar eu îi spusei că sunt „Rose, MAMA”.

— O, ce nume frumos! Este un nume comun în țara din care proveniți?

— Da, în România sunt multe „Rose”, îi răspunsei eu bosumflată.

— O, trebuie să fie o țară foarte frumoasă!

Dădui din umeri.

Li ne aduse șampania pe care o privirăm sfârâind elegant în cele două cupe. Asta mă bine dispuse. Ciocnirăm și ne zâmbirăm insinuant. Domnul Yamanaka păru să se destindă și el și începu direct să-mi povestească istoria vieții sale. Nu era prea diferită de cea a majorității bărbaților japonezi de vârsta lui. Se căsătorise pe la 30 de ani și, o dată trecută luna de miere, se și săturase de nevastă-sa. Aveau totuși doi copii, care locuiau acum separat, și două pisici. Yamanaka-san avea o funcție importantă într-o companie japoneză de prestigiu. Călătorea mult în străinătate și, când nu călătorea, colinda cluburile din Roppongi. Avea și un iaht, dar, de frică, nu se dusese niciodată prea departe.

— Îți place să navighezi, Rose-san?

— O, da, foarte mult!

— Știam eu! Nevesti-mii nu-i place. Mergi cu mine cu vaporul în week-end?

— Da, de ce nu? N-am mai fost de mult cu vaporul!

— Unde ai vrea să mergem?

— În Tahiti.

Râserăm amândoi.

— Ei, dacă nu în Tahiti, pe-aici pe undeva, prin Pacific. Încolo, spre Kamakura și Enoshima.

— S-a făcut.

Ne mai turnarăm câte o cupă de șampanie și, după o dușcă bună, Yamanaka-san oftă îndelung:

— Ce-i drept, mi-ar plăcea să merg în Tahiti! Îmi place atât de mult Gauguin…, suspină el visător.

— Și mie. E pictorul meu preferat. De-aia vreau să merg în Tahiti.

Încinserăm o discuție aprinsă despre impresioniști. Ajunsesem la Van Gogh când luminile se stinseră și muzica de la *Odiseea spațială 2001* își făcu auzite acordurile falnice.

— Este *show time*! anunță DJ-ul și era timpul să-mi iau la revedere de la domnul Yamanaka. O rusoaică, Olga, și Pearl, una dintre cele șase *new half,* veniseră de altfel să-mi ia locul. Rămase stabilit să ne întâlnim duminică pentru a merge cu vaporașul.

Ochii mei se obișnuiseră cu întunericul și dădeam acum o raită în jurul ringului, spionând mesele de pe margine pentru a vedea cum se comportau fetele mele.

Odiseea spațială 2001 amuți și, deasupra ringului, se aprinseră reflectoarele albastre și roz. Începu o muzică de cabaret și lumina a două *pin spot*-uri se revărsă peste Candy și Diana, care intraseră în scenă împopoțonate în mii de pene ciclamen: un marabu cu sute de pene în vârful capului, câteva pene la umeri, la șolduri, și o ditamai coada la fund. Fetele și clienții aclamau de pe margine, fluierau, lansau expresii deocheate. Nici nu le trebuia mai mult lui Candy și Dianei pentru a se încălzi. De-abia ridicaseră în aer câte un picior și un braț că și începuseră să-și smulgă una câte una penele, ca doi papagali nevrozați.

O zării la una dintre mese pe Ruby, lângă un tip cu ochelari de soare și părul creț. Ruby îmi făcu semne disperate să mă apropii. Mă îndreptai într-acolo și mă prezentai individului:

— Sunt Rose. Mama.

Se prezentă și el și mă invită să iau loc.

— Am auzit că vorbești românește.

— Da, spun eu.

— Mare lucru!

Observai atunci că individul era beat și trebuie să mă fi luat drept o asiatică. Se ridică brusc de pe scaun și se aplecă periculos spre mine, care ședeam de partea cealaltă a mesei. Îmi înșfăcă decolteul rochiei cu o mână și îmi băgă cealaltă mână în sân. Totul se petrecuse așa de repede, că nu apucasem să spun un cuvânt. În secunda următoare, individul se așeză la locul lui și simții cum o hârtie îmi aluneca pe bust în jos, înspre chiloți.

— Mii de scuze! îmi spuse el râgâind. Credeam că porți sutien! Este o mică atenție ca să ne traduci, că altfel nu pot să mă înțeleg cu fata asta! făcu el arătând spre Ruby.

A trebuit să ascult vreo 30 de minute ce pasiune îi inspirase Ruby individului, cum ea era cea mai frumoasă fată pe care el o cunoscuse în acel sezon etc. etc. Mă și

imaginam cu ei într-o cameră de hotel, ei în pat și eu pe fotoliu, ei desfășurându-se și eu traducând. Ce perversă mai era și meseria asta de mama-san!

Cam atât a durat și *show time*-ul. Cea mai mare parte a acestuia a fost dedicată strângerii de pe jos a penelor ciclamen ale lui Candy și ale Dianei. După ce și le aruncaseră cu generozitate pe toată suprafața ringului, rămăseseră într-un slip cu *string* în fund. S-ar fi debarasat și de acesta, dar în Japonia este interzisă „scoaterea la iveală a părului". Este vorba, firește, de părul pubian și aceasta este expresia consacrată.

A trebuit să mă îndrept spre vestiare ținându-mă cu mâna de burtă, ca să nu-mi alunece hârtia de-a binelea. Am ajuns în sfârșit și, când mi-am dezlipit mâna, a căzut pe jos o bancnotă de 10.000 de yeni. Hmm… În Japonia, traducerile se plăteau cu adevărat bine.

Restul serii s-a petrecut fără evenimente. Mi-am antrenat picioarele zbenguindu-mă pe ring în ritmul muzicii disco. Era cel mai bun sport cu putință și o modalitate de a sta cât mai departe de mese. Obosisem de atâta dans și aproape că adormisem pe o canapea, când a apărut Junji. Nici nu-l observasem, dar exclamațiile fetelor din preajmă m-au făcut să deschid ochii. Spuneau chestii de genul „Iar a venit ăla mișto!", iar dinspre grupul româncelor, am putut auzi familiarul „Cu ăsta chiar m-aș da în bărci!". Am căutat să-l zăresc, dar probabil se așezase deja la o masă și era acum imposibil de reperat. Sorbii un pic de whisky și încercai să ațipesc din nou. Jong veni tocmai atunci și îmi spuse că un client voia să o cunoască pe mama-san în roșu. Mă conduse spre o masă și mă prezentă domnul Shirakawa.

Eram ori un pic amețită, ori iarna aceasta era cu adevărat fierbinte.

— Fă, dar cam ai noroc din prima seară! îmi strigă Ruby de la masa din colț.

Mă întorsei spre ea, îi aruncai o privire crucișă, la care ea își puse degetele în gură și începu să fluiere ca pe maidan.

— Ce zice? mă întrebă domnul Shirakawa.

— Aaa… Zice că sunteți un tip al naibii de bine făcut!

Shirakawa-san surâse cu dezinvoltură, iar eu mă gândii să trimit fetele astea acasă cu primul avion disponibil, la viscol și la sarmale, acolo unde le era locul.

Clientul *Vise*lor lângă care stăteam purta un costum crem dintr-o stofă elegantă și o cămașă în dungi crem și albastru petrol. Părea înalt – foarte înalt – și fața sa, de bărbat de 40 de ani, avea trăsături perfecte. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem până atunci și, chiar după *Titanic,* Leonardo di Caprio îi stă la degetul mic. Părea însă inabordabil. Îmi zâmbi superior și se uită la mine cu mutra sa de bărbat fatal blazat. Îi aruncai și eu un zâmbet distant și străin. Continuarăm să ne zâmbim fiecare în felul lui și, într-un târziu, comandă o șampanie. Ciocnirăm o dată, de două ori, și ne mai dezmorțirăm. Îi povestii viața mea, în modul cel mai sincer cu putință, trecând sub tăcere numai episoadele din diferite balamucuri și cele cu diferite droguri. Îmi povesti și el viața lui. Era căsătorit, avea doi copii și, la fel cu ceilalți bărbați japonezi, se săturase de nevastă-sa. Hmm… Ca să mă facă să mă simt în largul meu, îmi spuse chiar el că, pe vremea studenției, pentru a se putea întreține, lucrase și el ca *host*. Într-adevăr, în Japonia nu existau numai *hostess bars,* ca al nostru, ci și *host bars.* Aici, angajații sunt bărbați, iar clientele cucoane. Nu era deloc incredibil, având în vedere înfățișarea lui Junji Shirakawa. Ajunsesem deja să-i spun pe numele mic, Junji, iar el, în loc de „mama", îmi spunea Rose. Nici nu ne-am dat seama când începuse un nou *show time.* Nu observaserăm nici luminile stingându-se, nici aceleași lumini aprinzându-se în alte nuanțe. Ne treziră dintr-o dată cuvintele *You give me looove…* și un ritm super-sexy. Candy intrase în scenă și privea în jurul sălii cu aerul ei de vampă. Acum tocmai se dezbrăca, dar eu și Junji nu aveam timp de ea. Nu am putut să nu observ când, la un moment dat, cu mișcări de gimnastă, se aplecă pe spate, ca și cum ar fi vrut să facă podul, își băgă mâna pe la spate în slipul cu paiete roz, și-o scoase prin față, tot prin slip, și își ridică degetul din mijloc în semn de *fuck you*! Făcu acest semn câteva secunde bune și privi verde în față, spre masa la care se afla un client, cu Natasha lângă el. Observă și Junji și ne întrebarăm ce o fi având Candy cu clientul respectiv. Dansul se termină însă și dădurăm totul uitării.

Romăncele dansau acum un dans țigănesc, iar eu și Junji ne zâmbeam și ne uitam unul la altul insinuant. Urmă Soledad, o spaniolă care, de singură ce era, purta numai un bikini. Își scutură sânii de jur împrejurul scenei,

se apropie de clienți, își scutură sânii în fața lor, iar ei îi băgară câte o hârtie în bikini. Veni și la masa noastră. Se urcă de-a dreptul pe canapea, călare peste Junji, și își scutură slipul în capul lui. Scăpă oferindu-i 1000 de yeni și ea dispăru surâzătoare.

Se terminase *show time*-ul. Se apropia ora închiderii și DJ-ul devenise mai visător. Muzica disco lăsă locul bluesurilor. Deasupra ringului se învârteau câteva reflectoare albastre și violete, dar nimeni nu dansa. Îl invitai pe Junji și, în secunda următoare, ne învârteam solitari în mijlocul ringului. Observai cu stupoare că, deși aveam un metru și șaizeci și cinci, îi ajungeam de-abia până în dreptul pieptului. Degaja un miros fin de colonie, ce mă îmbăta de-a dreptul. Mă invită să supăm împreună după sfârșitul programului meu.

— Daa! îi răspunsei eu, dar, brusc, îmi adusei aminte că aveam întâlnire cu Candy și cu celelalte nebune pentru a merge la 96. Îi spusei aceasta lui Junji, însă, cum nu voiam să mă despart de el, îi sugerai că am fi putut merge în grup. Zis și făcut. Ne dădurăm întâlnire peste vreo 15 minute, în față la 96. Era și timpul. Luminile se stinseseră ostentativ și ultimii clienți se retrăgeau.

13
96

Ne dăduserăm întâlnire cu Junji și cu celelalte nebune în fața clubului 96. Am ieșit în stradă împreună cu Candy, care era cu o falcă în cer și cu una în pământ. O întrebai ce avea, era cumva certată cu clientul care stătea lângă Natasha? Întrebarea mea inocentă păru să o enerveze și mai mult. Se opri brusc lângă un automat de țigări și îl lovi sălbatic cu pumnii și cu picioarele. O privii înmărmurită câteva secunde bune. Păru apoi să se calmeze, se apropie de mine, mă îmbrățișă și începu să plângă în hohote. „Ce-o mai fi și chestia asta?”, îmi ziceam în timp ce îi băteam ușurel spatele cu palma și încercam s-o consolez cu un mămos „Gata, gata!”. Își vărsa lacrimile din abundență pe umărul meu, se smiorcăia patetic și, într-un târziu, fu în stare să-mi spună care era problema:

— N-am nimic cu ăla de lângă Natasha. O trimiteam în pizda mă-sii pe Natasha. Spune la toată lumea că eu sunt *okama* și atunci nu mai vrea nici unul să se încurce cu mine. Nimeni nu-și dă seama că sunt *okama* până nu le spune Natasha!

Atitudinea ei se schimbă brusc. Mă îndepărtă și dădu iarăși un șut violent automatului cu țigări.

— Dar lasă că-i arăt eu ei! O să-i tai părul ăla vopsit blond și o s-o tai pe față! Să se învețe minte să mai spună că sunt transsexual!

Această decizie păru a-i fi readus lui Candy buna dispoziție. Mă apucă voioasă de braț și îmi zâmbi conspirativ:

— Și acum, să mergem la 96!

Am mers câteva străzi mai încolo. La capătul unei fundături ne așteptau nebunele și, puțin mai încolo, fumând solitar, Junji. Clădirea în care se afla clubul era joasă, cu numai două etaje. Pancarta luminoasă a clubului 96 era foarte discretă și dedesubtul ei se afla o mică săgeată îndreptată în jos. Localul se afla la subsol. După ce coborârăm un rând de scări, dădurăm de intrare. Un

african în uniformă ne verifică, pe mine, pe Junji, Candy, Josephine, Pearl, Diana, Baby și Madonna, să nu avem cumva o armă. Așa păteau și toți ceilalți clienți. Bastonul magnetic nu piui la nici unul dintre noi și aveam astfel liber să coborâm în hrubă. Era semiîntuneric și scările erau atât de înguste, încât parcă am fi fost într-un pasaj secret. Ajunserăm într-un hol unde se afla recepția. Plătirăm câte o mie de yeni și japoneza cu părul vopsit roșu și costum de vinil negru ne puse o ștampilă-tatuaj pe mână: *96*. Intrarăm în localul propriu-zis. Era la fel de semiîntuneric ca și mai înainte, numai că, aici, luminile slabe, roșii, violete și albastre se jucau fără oprire cu ochii noștri. Era o sală destul de îngustă, dar arhiplină. Mai încolo, exista și o scenă unde lumea dansa dându-și coate, din lipsă de spațiu. Existau în rest câteva mese rotunde înalte, în jurul cărora cei care nu dansau stăteau în picioare și beau. Scaune nu erau și nici altceva asemănător. Era, în schimb, un bar. Nebunele comandară toate bere dezalcoolizată, Junji o bere normală, iar eu o tequila cuervo. Trebuia să ne arătăm tatuajul de pe mână înainte de a primi paharele. Le luarăm și încercarăm să ne îndreptăm spre una dintre mese. Reușirăm să ajungem cu chiu-cu vai, după ce nebunele dădură din coate insistent. De-abia găsirăm loc să ne punem paharele. Cei din jurul nostru păreau deja beți criță. Japonezi nu prea erau, decât câteva japoneze vopsite roșu, portocaliu sau verde, în costumații care mai de care mai fistichii. În rest, numai *gaijini*: englezi, americani, sud-americani, africani, evrei, filipinezi, și… o româncă. Muzica disco era dată la maximum și te făcea să te zbengui fără să vrei în ritmul ei. Te asurzea, dar, după câteva pahare de tequila, sunetul ți se părea normal.

Nebunele nu stătură mult cu noi. Dădură pe gât o dușcă de bere fără alcool și o porniră în altă parte. Numai Candy rămase alături de mine și de Junji. O vedeam cum sorbea ușurel din paharul ei de bere și cum, la un moment dat, își dădu brusc ochii peste cap. Se uită apoi la Junji cu priviri jucăușe:

— *Oniisan*[21], ești căsătorit?

Junji surâse:

— Da.

— Dacă ești căsătorit și umbli cu Rose, înseamnă că îți cam plac femeile!

Junji râse încurcat, dar Candy nu-l iertă:

— De mine îți place?

Aerul de superioritate al lui Junji lăsă în locul său un aer de fâstâceală. Nu știa ce să mai facă, dar Candy bătea fierul cât e cald. Își scoase din geantă un portfard pe care observasem că îl purta mereu la îndemână. Era făcut din vinil transparent, așa că se putea vedea ce conține. Îl împinse spre mine și Junji și aveam acum în față o imagine a Fecioarei Maria.

— Sunt credincioasă, ne declară Candy rostogolindu-și evlavioasă ochii albaștri.

Întoarse apoi portfardul pe partea cealaltă:

— Și sunt femeie pe de-a-ntregul.

Puteam într-adevăr vedea poza unei săli de baie, cu Candy în mijloc, goală și… femeie.

— Dacă vrei să te convingi, *oniisan,* poți să mă găsești în fiecare după-amiază în față la Amando.

— Daa? Ce faci acolo? întrebă Junji care, aparent, își recăpătase încrederea în sine.

Candy nu fu însă intimidată:

— Aștept frați care vor să meargă cu mine la hotel să le sug pula. Dar, dacă n-au destui bani, nu-i oblig să meargă la hotel și să plătească pentru cameră. Când e frumos afară, ne ducem într-o zonă lăturalnică, la iarbă verde, iar dacă plouă, ne retragem într-o cabină telefonică.

Junji și cu mine ridicarăm prostește din sprâncene. Amuțiserăm de-a binelea și nu puteam produce nici un comentariu. Candy se îndură însă de noi și ne lăsă în pace.

— Ne vedem mai târziu! spuse ea, îndreptându-se spre celelalte mese. Am urmărit-o cu stupoare cum acosta clienții de sex masculin și cum le vâra imediat sub nas poșetuța din vinil cu poza Fecioarei Maria. Ochii ni se obișnuiseră cu întunericul și le puteam acum repera și pe celelalte nebune. Făceau exact ce făcea și Candy și aveau poșetuțe identice, probabil cu aceeași Fecioara Maria pe o parte și poza pe cealaltă. Am căscat gura după ele câteva minute bune, după care izbucnii în râs, iar Junji mă secondă.

Mi-ar fi plăcut să dansez mai încolo, pe scenă, dar credeam că Junji nu s-ar fi simțit în largul lui: era mult mai în vârstă și mult mai la locul lui decât ceilalți. Continuai așadar să beau tequila, să fumez și să mă zbengui pe lângă masă în ritmul muzicii. Era aproape

imposibil să discutăm din pricina sunetului puternic al acesteia.

Întrecusem măsura cu tequila și mă trecea. Mă îndreptai cât putui de repede spre toaletă. Era ditamai coada. Vreo cincisprezece persoane înaintea mea. Trecură 5-10 minute și coada nu înainta. O englezoaică se apucă să dea cu pumnii și cu picioarele în ușă:

— *Get out of there, fuckin' idiot*!… și alte asemenea.

Nici o reacție dinăuntru. Eu tăcui, închisei ochii și încercai să mă concentrez ca să nu mă scap. Auzii un râgâit alături. Deschisei ochii la timp pentru a vedea cum japoneza de lângă mine vomită inclusiv pe vârful pantofului meu de lac. Ușa se deschise în sfârșit și dinăuntru ieși nonșalantă Josephine, alături de un bărbat ce părea evreu sau arab. Englezoaica mititică, dar plină de nerv, îl întâmpină cu un „*Fuckin' psychos*!*"*. Josephinei îi pieri zâmbetul, îi aruncă o privire de sus englezoaicei și o apucă de decolteul bluzei:

— *Fuckin' Anglo-Saxon*! Vacă și răsfățată! Dacă nu termini cu istericalele, îți trag un *punch* de o să-ți muști limba! Știi cât m-a costat să-mi fac pizda? 1.000.000 de yeni, împuțito! Și țâțele, știi cât? 300.000 de yeni, *puta*!

Englezoaica se uita mută la ea și aproape că se înverzise.

— Și hormonii mă costă 50.000 de yeni pe lună! Trebuie să-mi scot cumva pârleala, nu?!!

Josephine îi dădu drumul decolteului și o izbi cu spatele de ușa toaletei. Plecă apoi indignată.

Englezoaica era încă sub stare de șoc. De-abia reuși să îngaime un *„Jesus*!*"* înainte de a intra să-și facă nevoile.

Am așteptat încă vreo treizeci de minute până să intru. Dar a meritat! Toaleta clubului 96 este cel mai pitoresc loc pe care l-am văzut în Japonia și ea nu ar trebui să lipsească din nici un traseu turistic. Inutil să spun că hârtia igienică nu mai exista decât îndesată în chiuvetă împreună cu alte dejecții și în WC, încâlcită printre un preparat de vomă și fecale. Mirosul era absolut decadent și inedit, constând dintr-un amestec rafinat între aromele materiilor prime amintite mai înainte și cele ale gelului deodorant din flori de mandarin, plasat în suportul său cochet pe tăblia oglinzii. Pereții erau o operă de artă. Pe ei se aflau imagini, atât realiste, cât și stilizate, ale organelor genitale ambi-sexe, însoțite de legende în

japoneză, engleză, spaniolă, idiș și takalog, așa încât tot prostul să înțeleagă. Observai jos deschizătura unui sifon și deasupra acestuia mă uşurai.

Ieșii satisfăcută și mă îndreptai spre masa unde îmi lăsasem tequila și pe Junji. Sorbii puțin. Avea mai degrabă gust de rom. Unul dintre obiceiurile clienților clubului 96 este acela de a-și vărsa unul altuia în pahar diverse băuturi, astfel încât cei de lângă ei să *facă champon*[22], și să devină astfel și mai beți decât ei înșiși. Nu puteam să-mi dau însă seama ce pățise Junji. Nu fusese oare atent când cineva îmi turnase altceva în pahar? Sau poate îmi turnase chiar el? Profitai de un moment când întoarse capul spre scenă, vărsai în paharul lui conținutul paharului meu și într-al meu vărsai whisky-ul vecinului plecat să danseze. Junji se reîntoarse spre mine, sorbi din pahar ca și cum nu ar fi fost nimic în neregulă, dar îmi aruncă o privire de seducător impertinent.

— Nu vrei să plecăm de aici? întrebă el într-un târziu. Mergem să mâncăm ceva și apoi… plătesc bine.

— Daa? Cât?

— Cât vrei.

— Bine. Mergem.

Mă uitai după Candy prin sală, o reperai și îi făcui cu mâna semn că plecăm.

Am urcat scările și am ieșit la aer. Hotărârăm să trecem pe la un fast-food să cumpărăm ceva mâncare și să mergem apoi direct la hotel.

Era o cameră mare, cu un decor interesant. Predominau roșul și verdele, iar alături baia era imensă.

Am pus muzică și ne-am așezat pe canapea să mâncăm și să pălăvrăgim. Mă simțeam bine cu Junji. Era atât de frumos și elegant!

După o noapte petrecută cu Junji, într-o cochetă cameră de hotel, și după ce primisem 400 de dolari, nu înțelegeam de ce unii oameni consideră prostituția ca pe ceva josnic. Din contra, mi se părea mult mai josnic să te culci pe gratis cu un bărbat cu un fizic mediocru, situație financiară nulă, neelegant și nespălat, numai de dragul de-a ți-o trage cu cineva. Dar, *de gustibus…*

14
Wakare Party

Nu mi se părea deloc o dramă că fetele mele aveau să plece acasă. Celelalte fete ale mele urmau să vină în două zile, iar astelalte urmau să plece a doua zi. Le luasem bilete de avion și programasem pentru ele în această seară o *wakare party* – petrecere de despărțire. Tot personalul *Vise*lor avea să se adune în una din camerele căminului la care erau cazate încă. Urma să ne întâlnim cu toții acolo după program și să aducem, fiecare după puteri, băutură și mâncare.

Fusese ziua mea liberă și mă dusesem să navighez cu vaporul lui Takeshi Yamanaka. Era ancorat într-o „branșă" a marelui port Yokohama, la Oceanul Pacific. Takeshi se aprovizionase cu tot ce-ți putea pofti inima: *junk food* de toate felurile, bere, vin, șampanie… M-am dovedit a fi o marinăreasă care promitea. Învățai repede să ridic pânza și ne avântarăm în apele tulburi ale Pacificului. Vremea nu era frumoasă, așa că a trebuit s-o ținem aproape de țărm. Am desfăcut o sticlă de vin care ne mai încălzi puțin. Oricât de frumos ar fi fost peisajul marin, vântul era destul de rece. După ce am dat gata sticla, ne-am refugiat așadar în cabină.

Era iarăși vorba despre Gauguin, Tahiti și alte țărmuri exotice când Takeshi nu se mai putu abține. Își azvârli cât colo ochelarii, se aruncă în genunchi în fața canapelei pe care ședeam și, în timp ce se agățase cu o mână de șlițul pantalonilor mei, începu să strige plin de patos:

— Oo, Rooose! *Aishiteru*[23]! Lasă-mă să te sărut! Îți voi oferi totul!

Îmi deschisei singură fermoarul blugilor.

— N-am nevoie de tot. Am nevoie numai de 40.000 de yeni.

Takeshi se opri brusc, dar numai pentru a se repezi spre jacheta în buzunarul căreia își lăsase portofelul. Scoase de acolo suma, o îndesă în geanta mea și apoi își scoase pantalonii.

După vreo două ore, am ridicat ancora și ne-am îndreptat spre portul Yokohama.

Era deja trei noaptea când mă întorceam la căminul *Vise*lor. Camera de la etajul trei era arhiplină. Coreenii, spaniolele, rusoaicele, australienele, englezoaicele, pe scurt, toți de la *Vise* veniseră să le sărbătorească pe româncele care aveau să plece în câteva ore spre aeroportul Narita. Lipseau numai Natasha, două australiene, Kate, neozeelandeza, și cele șase nebune. La patru, când deja ne bine dispuseserăm din cale-afară, am hotărât că era păcat să nu împărtășim toate acestea cu absentele. Atunci au și intrat pe ușă cele două australiene cu Kate în frunte ținând cu ambele mâini o sticlă de cinci litri de Johnny Walker. Participaseră – se pare – la un concurs de beție într-un bar din zonă, iar Kate îi bătuse pe toți și câștigase ca premiu sticla de cinci litri. Distracția se anunța și mai interesantă, așa că Olga a fost trimisă să o cheme pe Natasha, iar eu m-am oferit să merg să chem nebunele.

Coborâi scările și ieșii afară în noapte. Făcui câțiva pași până la căsuța lipită de clădirea căminului și bătui în fereastră. Nimic. Bătui încă o dată și încă o dată. Nimic. Bătui în cealaltă fereastră. Nimic. Îmi spusei că, probabil, nebunele dormeau și mă hotărâi să aștept să se dezmeticească până când să mai bat o dată în fereastră. Muzica disco se auzea de sus, împreună cu glasurile și râsetele stridente ale celor de la *Vise*. Nu îmi imaginam cum nebunele puteau să doarmă în toată această tevatură. În fine, îmi aprinsei o țigară și lăsai timpul și lucrurile să curgă. Nu se întâmpla nimic. Îmi aprindeam deja a treia țigară și atunci mă enervai și bătui ca o nebună în geamul lor. Draperia se trase la o parte și capul lui Baby se arătă:

— Vrei să ne chemi sus, nu-i așa? Venim imediat.

Le văzui îndată ieșind pe toate șase. Îmi cerură scuze că m-au făcut să le aștept, dar îmi spuseră că trebuiseră să-și scoată bigudiurile și să se îmbrace. Urcarăm împreună până la etajul III al clădirii alăturate, unde petrecerea era în toi. Olga sosise și ea mai devreme cu vești negative. N-o găsise pe Natasha în camera ei sau poate că aceasta, spuse ea, nu voise să-i deschidă. I se păruse că aude zgomot înăuntru, dar nu voise să insiste.

La ora 7 dimineața microbuzul domnului Matsumoto le îmbarcă pe româncele mele. Câteva dintre fetele rămase fugeau în urma microbuzului și le făceau cu

mâna. Kate ieșea în evidență datorită ciorapilor ei rupți, sticlei goale de cinci litri pe care o flutura într-o mână și felului ei dezinvolt și plin de tinerețe de a striga „*Good-bye, good-bye*!*”*. Microbuzul o dată ieșit din vedere, o luai spre căminul Phat Pong-ului.

Îmi pusesem de pe acum ochelari de soare, așa că lumina zorilor nu mi se mai păru orbitoare în drumul spre casă. Se încheiase noaptea dinspre 14 spre 15 a lunii Șobolanului (noiembrie-decembrie) din anul Vacii, o noapte ca toate celelalte în Roppongi. Sau, cel puțin, așa credeam eu în zorii acelei zile răcoroase și senine din luna Șobolanului.

15
Mizaru, Iwazaru, Kikazaru

Eram în ziua a 17-a a lunii Șobolanului. În noaptea precedentă cinasem cu Junji pe îndelete la un restaurant din Ginza și acum, deși era deja trecut de ora prânzului, dormeam dusă. Și aș mai fi dormit dacă nu m-ar fi trezit acele bătăi feroce în ușă și acele strigăte disperate de „Rooozu-saan! Maamaa-saan!…”. Am recunoscut vocile lui Matsumoto-san, Kawaguchi-san și Jong, în timp ce îmi frecam pleoapele încercând să mă trezesc la realitate. Da, știam: noul grup de romance trebuia să fi sosit deja, dar ăsta nu era un motiv să fiu sculată cu noaptea în cap și încă într-un mod atât de barbar! Îmi pusei blugii și un tricou și descuiai.

Holișorul ultimului etaj al căminului Phat Pong devenise neîncăpător. Pe el se îndesa întregul personal coreean al *Vise*lor, alături de domnul Chung, patronul ăl mare, domnul Matsumoto, Kawaguchi, câteva thailandeze și… câțiva polițiști.

Micuțul Jong era vânăt la față și arăta de parcă și-ar fi pierdut toate bunurile într-o zguduitoare catastrofă naturală.

— Ah, Roozu, mii de scuze că te-am trezit, dar s-a întâmplat o nenorocire!

Îmi mutai privirea de la Jong spre celelalte chipuri. Toți păreau gravi și disperați, în afară de domnul Matsumoto care, cu o sticlă de whisky în mână, râgâia și părea dus de acasă. Cei patru polițiști prezenți păreau mai calmi, dar mă întrebam ce căutau ei pe holul din fața ușii mele.

— Ce s-a întâmplat?

— O nenorocire, o nenorocire!…

— Ce nenorocire?

— Cele cinci talentate din România tocmai au sosit și vor deja să plece acasă. Am vrut să le cazăm pe două la etajul doi și pe trei la etajul unu, în camera în care voiam să te cazăm pe tine. Și, ah, cum au văzut camera… Ce

nenorocire! Au zis că nu-și desfac bagajele și vor să plece înapoi!

— Și nu le-ați găsit altă cameră?

— Le-am cazat deocamdată la hotel, dar și așa vor să plece!

— De ce?

— De la… Ah, ce nenorocire! De la cameră!

Jong părea să o fi luat razna complet.

— Cum de la cameră?!

— Aaa… aoleu, nu pot să spun! Spune dumneata, Matsumoto-san!

— Aaa hîhahîîîgh…, râgâi Matsumoto-san drept răspuns.

În secundele următoare trecură câțiva îngeri, până când unul dintre polițiștii care stătea mai încolo făcu un pas către ușa mea. Era înalt, suplu și trăsăturile sale nu păreau asiatice pe de-a-ntregul. Părea blând, dar, în același timp, foarte corect și sever. Mi se adresă într-o engleză americană perfectă:

— Doamnă mama, ar fi mai bine să vă reveniți puțin după somn. Noi vă așteptăm jos, la bucătărie, și o să vă spunem ce s-a întâmplat. Credeți-mă: e mai bine să vă trageți suflul înainte de a afla!

— Da! Te așteptăm jos la un whisky! lansă domnul Matsumoto. Pe urmă, îți zicem!

Acestea fiind spuse, se retraseră cu toții spre celălalt capăt al coridorului, de unde i-am văzut apoi coborând scara din prefabricate care ducea la parter.

Mă spălai pe dinți în grabă la lavaboul de alături, mă îmbrăcai ceva mai decent, fumai o țigară și coborâi și eu.

Bucătăria era deja plină de un fum bun de tăiat cu cuțitul.

— Ei, ce s-a întâmplat?

Polițistul de mai înainte fu cel care îmi răspunse, în aceeași engleză perfectă:

— Miss Natasha a fost găsită moartă în camera de la etajul întâi, unde au vrut să le cazeze pe fete.

— CEEE??!! S-a sinucis?

— Nu. Ușa era încuiată pe dinafară. A fost omorâtă.

— CEEE??!!

— Aveți idee cine ar fi putut face asta?

— Aaaa… Cine dracu' ar fi putut face asta?!?!

— Unde ați fost în noaptea dinspre 4 spre 5 decembrie?

— Aaa… am fost cu vaporul. M-am întors la trei și am mers direct la petrecerea de despărțire.

— Cu cine ați fost cu vaporul?

— Cu un domn pe nume Takeshi Yamanaka. M-a condus apoi cu mașina până în fața căminului *Vise*lor și eu am urcat direct la III.

— Acest domn Yamanaka poate confirma?

— Da.

Urcai la etaj să iau din camera mea agenda cu numărul de telefon de la compania unde lucra Takeshi. Coborâi din nou în bucătărie, iar unul dintre polițiști își folosi mobilul pentru a verifica.

Lucrurile păreau acum a se fi lămurit.

— Ca și dumneavoastră, toată lumea de la Dreams are un alibi pentru acea noapte în care Miss Natasha a fost omorâtă. Cadavrul s-a degradat în așa fel încât este clar că nu a fost omorâtă azi-noapte și nici mai înainte de acum două nopți. A fost văzută ultima dată în jur de ora două a nopții dinspre 14 spre 15 de către colegele ei rusoaice. Din câte am înțeles, tot personalul a fost la petrecerea de adio a româncelor, așa este?

— Da.

— Între ora 2:30 și 6-7 dimineața a mai lipsit cineva în afară de dumneavoastră, care ați sosit la 3?

— Nu i-ați întrebat pe ceilalți până acum?

— Ba da, dar vă întreb și pe dumneavoastră.

— Aaaa… Păi, Natasha nu era, așa că Olga s-a dus s-o cheme, dar n-a găsit-o. Nu erau Candy, Diana, Josephine, Baby, Pearl și Madonna și m-am dus să le chem eu. Două australiene, Daisy și Shirley, și Kate, neozeelandeza, au venit de asemenea mai târziu. Au fost la un concurs de beție.

Polițistul își luase notițe în tot acest timp.

— Când ați fost să le chemați pe cele șase filipineze *okama,* le-ați găsit în camerele lor?

— Aaa… daa… Dormeau și le-am așteptat să-și scoată bigudiurile și să se îmbrace.

— Nu ați văzut nimic ieșit din comun când ați coborât scările și ați ieșit în stradă pentru a merge la clădirea de alături?

— Nu.

— Nu ați observat cumva lumină la una dintre ferestrele imobilului de vizavi?

— Nu. Nu m-am uitat.

— Nu ați observat totuși lumina aprinsă și un bărbat făcând *waisetsu*[24] la una dintre ferestre?

— Nu m-am uitat. S-ar putea să fi fost acolo, dar eu fără ochelari nu văd bine și nu acord importanță lucrurilor care sunt prea departe.

— Aha. Nu considerați totuși că, deși nu vedeți bine, dacă ar fi fost o lumină aprinsă, ați fi remarcat-o?

— Probabil.

— Altceva. Când ați venit de la… vapor, ați găsit ușa de la căminul *Vise*lor încuiată sau descuiată?

— Descuiată. Cred că a stat descuiată toată noaptea, nu-i așa? îl întrebai eu pe Yuji Kawaguchi, care dădu din cap în semn afirmativ.

— Bine. Este tot ce am vrut să vă întreb deocamdată. Deoarece sunteți mama-san, ar trebui să mergeți cu noi la căminul celălalt, să vedeți exact ce s-a întâmplat. Poate așa ne veți putea ajuta mai mult. Bineînțeles, dacă vreți să vedeți! Nu putem să vă obligăm și chiar vă sugerez să nu vedeți camera respectivă dacă aveți oarecare… probleme psihologice.

— Cine? Eu? Nici vorbă! Ce idee! Să mergem!

— Lăsați asta! Ce ne facem cu romîncele care vor să plece, mama? mă întrebă bâlbâit domnul Matsumoto.

— Vedem mai încolo. Poate le invităm în oraș la masă și la un whisky, să-și mai clătească mințile!

Domnul Matsumoto păru să se destindă și îmi spuse zâmbind că era o idee genială.

Am mers în grup, pe jos, până la căminul *Vise*lor. Mi-am cumpărat de la un magazin un *onigiri* și l-am mâncat pe drum pe post de mic dejun.

Clădirea părea în stare de asediu. Vreo douăzeci de polițiști erau prezenți în stradă, cu mașinile lor cu tot. Ferestrele de la etaje erau toate deschise și, din dreptul lor, niște scripeți coborau în stradă diverse valize. Yuji îmi spuse că poliția interzisese accesul oricărei persoane între etajul I, unde se afla camera crimei, și ușa de la intrare, astfel încât talentatele nu mai puteau să coboare de unde se aflau camerele lor și să iasă din clădire pe ușa de la parter. Aveau astfel să fie evacuate pe fereastră, cu bagaje cu tot, spre hotelurile din zonă. Le-ar fi înghesuit pe toate la căminul Phat Pong și la cel al personalului coreean, dacă nu ar fi amenințat cu plecarea în țările de baștină. Cazându-le la hotel, sperau să se simtă mai bine și să uite de plecatul acasă.

Deoarece poliția metropolitană Tokyo continua să ia amprentele de pe holul de la intrare și de pe scările de până la I, eu și Kenji Yamamoto, polițistul care vorbea engleza, am fost instalați pe un scripete, direcția – etajul II.

Înăuntru era într-adevăr stare de asediu. Talentatele de pe cele șapte continente, cu fețe de parcă li se înecaseră toate corăbiile, își îndesau în valize diversele obiecte personale.

Coborârăm scările și, o dată ajunși la etajul I, Kenji Yamamoto mă invită să încalț peste ghete un fel de cipici din vinil, ceea ce făcu și el. Îmi spuse că nu trebuia să ating cu mâinile nici un perete și, în general, nimic altceva.

Totul, pe jos, pe ușă și pe pereți, era plin cu pudră. Kenji Yamamoto îmi spuse că astfel se luau amprentele, după ce se dădea cu pudră. Un singur polițist era acum prezent la acest etaj. Părea mai degrabă fotograf, căci fotografia totul de zor. Era într-adevăr camera unde urmase să fiu cazată eu: trei rânduri de paturi suprapuse, un șifonier, o oglindă și un scaun. Observai totul ca prin ceață căci, abia ce intrasem, am simțit cum un cipic de vinil îmi alunecă pe podea și, dacă nu m-ar fi prins Kenji Yamamoto, aș fi aterizat într-un șpagat grotesc.

— Atenție! Ați călcat pe una dintre probe!

Îmi trăsei răsuflarea după spaima trasă în urma unei posibile căzături și îmi răsucii în sus talpa piciorului, uitându-mă în același timp pe jos, la podea. Călcasem pe un fel de… grăsime gălbejită.

— Ce dracu’ e asta?!

— Aaa… Este o parte din sânii lui Miss Natasha.

— CEEE??!!

Îmi oprii brusc privirea spre rândul de două paturi din mijloc. Pe cel de deasupra trona Natasha. Era goală și stătea în fund, rezemată pe câteva perne. Talia îi era prinsă cu un cearșaf legat de spătarul patului, astfel încât să nu alunece din această poziție. Avea părul tuns scurt, în mod barbar, fără nici o formă și cu smocuri din loc în loc. Ținea limba scoasă cale de-o poștă: observai că fusese strangulată cu o sfoară. În locul ochilor, mă priveau două văgăuni negre, din care se prelinseseră câteva firișoare de sânge acum închegat. Ambii sâni îi erau tăiați în partea de jos și arătau acum plați. Din ei se scurseseră acele bucăți de grăsime care se vedeau pe burta și picioarele Natashei

și pe care criminalul le răspândise cu mărinimie pe pereții și podeaua camerei. Când te gândești că sânii unei femei se presupune a fi frumoși!

Aiurea! În urma explicațiilor pe care mi le-a dat ulterior Kenji Yamamoto, am aflat că aceste organe sunt compuse exclusiv din grăsime, o grăsime gălbejită, ca aceea pe care tocmai o călcasem. Deasupra capului Natashei, pe perete, stătea scris, în culoarea maro închis a sângelui degradat, cel mai banal cuvânt posibil: *BITCH.* Și, în rest, chipurile lui Arnold Schwarzenegger, Sylvester Stallone, Jean-Claude Van Damme zâmbeau cu nerușinare de pe pereți, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cine a putut să facă asta? întrebai cu voce tare, deși aveam senzația că știam cine. Dar, „*Mizaru, Iwazaru, Kikazaru*”[25], nu era treaba mea!

— Putem ieși acum? îl întrebai pe domnul Yamamoto.

— Da, desigur.

Nu urlasem când o văzusem pe Natasha, căci nu obișnuiam să mă exprim astfel, dar acum de-abia mă puteam împletici pe scări până la etajul II și, de la II, de-abia putui să mă urc împreună cu o valiză în scripetele care mă coborî în stradă. Chung-san, Matsumoto-san, Jong-san, Yuji Kawaguchi așteptau cu toții acolo.

— *Doo desu ka*[26]? mă întrebă domnul Matsumoto care, din acel grup, era singurul ce nu văzuse camera.

— Un măcel de psihopat.

— Bun, acum dacă ne permiteți – făcu domnul Matsumoto spre grupul de polițiști – trebuie să ne ocupăm de treburile noastre și să mergem să vorbim cu talentatele din România.

— Încă puțin! spuse Kenji Yamamoto.

Mă rugă să mă mai gândesc și să îi spun dacă, „în calitatea mea de mama-san”, l-aș putea ajuta cu informații. Avea de acum să fie prezent la *Vise* în fiecare seară începând cu 20:30. El și alți cinci polițiști aveau să lucreze acolo, sub acoperire, până când cazul avea să fie rezolvat.

— Nu cred că am să pot veni astă-seară. Mâine!

— Aaa… Am cerut întregului personal să-și continue activitatea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. S-ar putea ca ucigașul să fie unul dintre clienți. Chiar vă

rugăm să nu spuneți nimănui din afară nimic despre… problema lui Miss Natasha!

— Oricum, astă-seară, mama-san și cu mine trebuie să discutăm cu talentatele din România ca să le convingem să rămână, spuse domnul Matsumoto.

Rămase așadar stabilit să ne întâlnim a doua seară până când, promisei eu, aveam să mă mai gândesc la ce mă rugase domnul Yamamoto. Matsumoto-san păru din cale-afară de dezamăgit când îmi luai la revedere și de la el.

— Simt nevoia să fiu singură un pic. Mă duc acasă să fac un duș. Ne întâlnim la Amando la 6 și de acolo mergem să vorbim cu româncele.

Domnul Matsumoto nu mai apucă să spună nimic, căci eu o și luasem din loc.

16
Tokyo by Night

Îmi cumpărai o sticlă de vin de la magazinul de alături și urcai cu ea în viteză spre camera mea. Nici nu o mai luai în seamă pe Lucky, care se gudura voluptuos printre picioarele mele. Până la 6 mai aveam patru ore și timp îmbelșugat pentru a-mi reveni. Vinul este un foarte bun spălător de creieri și un vomitiv excelent totodată. Era ideal pentru nevoile mele.

S-ar fi putut ca dușul să se înfunde de la voma mea, dar nu îmi mai păsa acum. Mă îmbrăcai cât mai cochet și mă machiai cu atenție. După ce ți-ai revenit în urma unui contact cu moartea, simți nevoia să fii cât mai frumos în peisajul vieții. Și chiar te simți bine când te gândești că Natasha este moartă, iar ție îți arde să te machiezi!

La 6 după-amiază intram pe ușa cofetăriei Almond. Domnul Matsumoto stătea cu un juice de pepene galben în față.

— Mi-au oprit sticla de whisky la intrare. Hai să plecăm mai repede de aici și să mergem într-un local ca lumea!

Domnul Matsumoto achită consumația, își recuperă sticla și pornirăm întins spre o berărie de alături, unde puserăm țara la cale. Hotărârăm să clătim mințile româncelor, invitându-le la un restaurant unde aveam să le dăm de mâncat și de băut pe rupte. Zis și făcut.

Hotelul unde fuseseră cazate era cât se poate de elegant. Băturăm la ușa Deliei și ea le chemă pe celelalte patru: Mirela, Corina, Raluca și Dana. Erau aceleași fete drăguțe pe care le cunoscusem, dar acum păreau speriate de-a binelea și îmi spuseră că de-abia așteptau să se întoarcă acasă. Le rugarăm să se mai gândească și le invitarăm la cină la un restaurant coreean. Era specializat în *yakiniku,* carne prăjită. Clienții și-o preparau ei înșiși punând bucățile de carne, pe cele de ardei, ceapă și morcovi pe plita din mijlocul mesei. Comandarăm trei carafe de vin și, cum și mâncarea era din belșug, fetele

părură să se mai înveselească. Mie însă mi se pusese capsa și, oricât m-aș fi gândit că acele bunătăți erau pentru sufletul Natashei, știam că Natasha nu avea să mai mănânce niciodată *yakiniku* și nimic altceva. Am propus domnului Matsumoto și fetelor să facem un tur al orașului în microbuzul Orhideei Roz și, toată lumea fiind încântată de idee, mă oferii să merg să-l caut pe Yuji Kawaguchi pentru a ne servi drept șofer, nici eu, nici domnul Matsumoto, după atâta alcool luat la bord, nefiind în stare să ne asumăm acest rol.

Mă îndreptai spre clădirea *Vise*lor și nervii îmbibați cu vin mă făceau aproape să plâng de furie. Ușa liftului se deschise la etajul II și mersei întins pe coridorul cu oglinzi spre vestiarul unde știam că nebunele își țineau costumele de scenă. Nimerisem la fix. Candy și Diana tocmai se aflau într-o mare de pene ciclamen și aproape că nu aveai unde să pui piciorul.

— Diana, nu te supăra! Aș vrea să discut cu Candy între patru ochi.

— Aa, pardon! făcu Diana jignită și ieși pe ușă fluturându-și indignată coada din pene ciclamen.

— Ce este, mama?

— Parcă era vorba să-i tai numai părul!

Candy îmi aruncă o privire albastră cu lentilele ei de contact și simții cum toți mușchii corpului îmi înghețară.

— Vrei cumva să insinuezi ceva?

— Unde erați toate șase când am venit să vă chem la petrecere? De ce nu ați răspuns imediat? Am fumat *trei* țigări până să-mi răspundeți și ați și ieșit îmbrăcate!

— Așa ai spus la poliție?

— Nu. Am spus că erați acolo și am așteptat să vă scoateți bigudiurile și să vă îmbrăcați.

— Foarte bine! Așa să spui și de acum încolo! Și șterge-ți lacrimile alea de pe față și calmează-te, că altfel îți trag un *punch* de vezi stele verzi! Și apoi, ce te interesează așa de mult soarta Natashei? mă întrebă Candy insinuant în timp ce își puse ambele palme pe sânii mei. Știi bine că spunea despre mine că sunt *okama.* Tu ce părere ai?

Și acestea fiind spuse, Candy își strivi buzele de ale mele. Dragostea la prima vedere părea ceva de mult uitat și toată chestia mă scârbi. O respinsei și ea păru surprinsă.

— Promit să nu spun nimic, dar să nu cumva să mai faceți și altcuiva de petrecanie. Indiferent de motiv!

Ieșii trântind ușa de la vestiar în urma mea.

Îl căutai pe Yuji Kawaguchi în toată clădirea și îl găsii în sfârșit bântuind prin bucătăria Phat Pong-ului. Merserăm împreună până la restaurantul coreean și de acolo ne îmbarcarăm *in corpore* pentru un tur al orașului.

Tokyo se vedea superb de pe *highway.* Lumini, reclame, clădiri joase, zgârie-nori, o vreme ca de primăvară… În fond, ce? N-aveam nimic de-a face cu Natasha, pe când Candy fusese, pentru o perioadă infinitezimală, amorul vieții mele. Trebuia să las lucrurile să curgă și să mă fac că plouă.

Am mers până la Yokohama Bay Bridge. Am oprit microbuzul la mijlocul podului, am coborât din mașină și aici, deasupra Pacificului, le-am povestit fetelor mele despre fostele aventuri ale lui „mama" cu Hiroshi, despre cât de generoși erau bărbații japonezi și cât de plăcut era să te afli în această țară curată și civilizată, despre cum mă despărțisem de Hiroshi, dar cum așteptam acum „un amorez romantic și plângăcios" care să mă plimbe într-o mașină albă și să mă sărute pe Yokohama Bay Bridge.

Fetele erau deja amețite și, când le-am lăsat în fața hotelului, au promis să mai rămână:

— Ne vedem mâine seară la program, mama!

Ah, cât de bătrână mă simțeam!

17
Kenji

La 19:30 eram deja la *Vise*, în bucătărie, împreună cu personalul coreean și cu Betty, la un pai. Jong nu găsise de cuviință să se debaraseze de material, căci polițiștii cu care aveam de-a face erau de la omucideri și nu de la narcotice. Chiar ei ceruseră ca programul *Vise*lor să se desfășoare conform obiceiurilor! La 20:30 au apărut polițiștii sub acoperire. S-au instalat în locuri diferite pe canapelele roz, iar Kim le-a pus alături câte una sau două talentate. Jong mă anunță la puțin timp că domnul Yamamoto voia să stea de vorbă cu mine. M-am dus astfel să mă așez pe canapea, lângă el.

— V-ați gândit la problema cu Miss Natasha?

— Aaa… Am preferat să nu mă mai gândesc.

— Sunt anumite lucruri pe care aș fi vrut să le discutăm. De exemplu, Miss Natasha a fost găsită încuiată pe dinafară. Cine altcineva ar fi putut avea cheia de la acea cameră în afară de domnul Yuji Kawaguchi?

— Teoretic, cinci persoane în total. Sunt șapte chei pentru camera aceea, dar, cum nu a stat nimeni acolo de mult, în afară de 4, celelalte trebuie să fi fost la Kawaguchi-san. Nu l-ați întrebat pe el? În plus, eu de-abia am venit și nici nu știu exact de când nu a mai fost locuită acea cameră, până să le cazeze pe câteva dintre rusoaice acolo. Au vrut să mă instaleze înainte pe mine, dar nu mi-a plăcut.

— De ce?

— Nu știu. Nu mi-a plăcut și gata… Era prea mare și avea șase paturi. Ce era să fac cu șase paturi? Și apoi, la căminul acela e gălăgie tot timpul, iar eu prefer să nu locuiesc cu persoanele cu care lucrez. Aș avea impresia că muncesc 24 de ore din 24. Dincolo e mult mai bine. Oricum, trebuie să-l întrebați pe Kawaguchi-san când au plecat ultimele fete care au locuit acolo. Oricine ar fi putut să facă o copie după una dintre cheile lor sau după ale rusoaicelor de acum.

— Da. L-am întrebat. Ultimele fete au plecat cu o lună și ceva în urmă. În afară de dumneavoastră și de româncele care de-abia au venit, tot personalul era aici pe atunci. Chiar *oricine* ar fi putut avea o copie a cheii.

— Ei, am ajuns de unde am plecat.

— Cred că rusoaicele sunt în afara discuției. Singura soluție ar fi să le găsim pe fetele care au stat acolo mai înainte. Dar sunt din Filipine și în Filipine e imposibil să dai de cineva. Își schimbă numele și adresele de la o zi la alta, iar poliția habar n-are. Am contactat ambasada filipineză, dar probabil că nu ne vor putea ajuta. Mai este și problema fetelor românce care au plecat. Luăm acum toate amprentele de pe hol și din camera unde a fost găsită Miss Natasha și le comparăm cu cele ale întregului personal – o să vă rog și pe dumneavoastră să ne dați amprentele – și vrem, prin excludere, să găsim amprenta sau urma de pantof a unei persoane străine de personal, care trebuie să fie ucigașul.

Kenji îmi expuse în continuare alte câteva probleme ale sale în legătură cu cazul, dar eu îl ascultam cu o ureche și îmi vedeam de fapt de ale mele. Era *show time.* Fetele nou-sosite erau semiprofesioniste și chiar se pricepeau să danseze. Făcusem o afacere bună trimițându-le acasă pe celelalte și aducându-le pe acestea. Kenji păru și el să se mai destindă. Își aprinse o țigară și îmi zâmbi fâstâcit:

— Aaa… Rose, aveți un *boyfriend*?

— Da.

— Daa? făcu el cu un aer dezamăgit. Păru apoi să-și mai revină și mă întrebă din nou, de data aceasta reluându-și aerul serios de polițist.

— Este român, de la dumneavoastră din țară?

— Nu. Este japonez.

— Daa? Este cumva unul dintre clienții acestui local?

— Da.

— Aaa… Îmi puteți cumva spune cine anume?

— Da. Tu.

Kenji se înroși atunci până în vârful urechilor și râse prostește și fericit.

— Ești căsătorit?

— Nu.

— Nici eu. Ce vârstă ai?

— 38.

— Eu am 28. Ce faci astă-seară după program?

— Aaa… Nimic.

— Nu mergem să luăm masa împreună?

— Aaa. Ba da.

Kenji surâse iarăși prostește.

— Bine. Atunci ne întâlnim jos la sfârșitul programului.

Acestea fiind spuse, mă îndreptai spre bucătărie.

La 2:30 ieșii în stradă, dar nici urmă de Kenji. Mă uitai în dreapta, în stânga, nimic. Într-un sfârșit, auzii un „Roose!" înfundat venind din spatele automatului cu țigări. Kenji stătea acolo și se făcuse mic de tot, ca un băiețel care fumează în spatele casei. Salutările de rigoare fiind încheiate, o luarăm tiptil spre Hard Rock Café. Se pare că era localul favorit al lui Kenji, iar hard rock-ul, muzica sa preferată.

Era un local tipic al faimosului lanț de restaurante Hard Rock Café, dar, ca aproape toate localurile japoneze în stil european sau american, foarte cochet și curat. Muzica grupului Doors se lăfăia într-un decor tipic, hard rock, printre pereții decorați de sus până jos cu poze înrămate ale marilor rockeri ai acestui secol. Ne-am așezat la o masă și am comandat costițe de porc și bere Guinness. Atmosfera călduroasă predispunea la comunicare. Kenji mă întrebă despre trecutul meu și, când află că fusesem studentă la Todai[27], se minună.

— Dar să nu spui la nimeni, te rog! Dacă se află că o fostă studentă la Todai lucrează ca mama-san, *Vise*le s-ar putea să se umple de jurnaliști care mi-ar face viața imposibilă!

— Dar de ce nu lucrezi pentru o companie cumsecade?

— Am lucrat pe vremuri, dar nu a mers. Nu-mi place disciplina și, mai ales, nu-mi place să mă scol de dimineață. Nu sunt, de altfel, deloc pe gustul oamenilor „cumsecade". Pe vremea când lucram la o firmă cumsecade și auzeam ceasul sunând la 7 dimineața, mi se făcea rău. Ce-i drept, nu era nevoie să mă duc la Todai ca să devin mama-san!

Kenji îmi vorbi apoi despre trecutul lui. Cum terminase cursurile de sociologie de la o universitate fără renume, se angajase în forțele de poliție. Deoarece era printre puținii care vorbeau engleza, fusese trimis pentru un an în schimb de experiență la Los Angels și acolo s-ar

părea că munca de polițist îi plăcuse cel mai mult: colindase, în interes de serviciu, toate barurile din L.A. și toate plajele din Malibu. Visul lui era, de altfel, să mai lucreze câțiva ani în poliție și apoi să se retragă într-o casă de pe undeva din Malibu. Finanțele nu-i permiteau încă acest lucru exotic, așa că trebuia să se ocupe în continuare de probleme în genul celei a Natashei. Se pare că nu era de altfel singura problemă de acest tip din Tokyo:

— În ultima vreme, au fost multe asasinate de fete care lucrau în *mizu shoobai*[28]. Lumea nu știe, căci obișnuim să ținem astfel de lucruri departe de presă, ca să nu creăm panică.

— Daa?! Credeam că în Japonia nu se întâmplă astfel de lucruri!

— Se întâmplă, dar căutăm să le ținem sub control, adică departe de urechile jurnaliștilor. În ultima lună, am avut paisprezece cazuri de fete asasinate în Tokyo. Este primul în Roppongi, în circumscripția mea. Toate celelalte erau thailandeze sau filipineze, dar iată că acum avem și o rusoaică. Nu știm ce să mai credem: psihopați sau yakuza? Știi cumva, Miss Natasha avea legături cu yakuza?

— Sunt câțiva yakuza care vin la *Vise*… Și începui să-i povestesc lui Kenji despre toate acele persoane și fetele care le erau mai apropiate. Vorbeam mecanic în timp ce mă gândeam aiurea, căci știam că, oricum, Kenji o pornise pe o pistă greșită. Mă întrebă apoi despre persoana care obișnuia să se masturbeze la fereastra de vizavi de căminul *Vise*lor. I-am spus ce știam, dar i-am explicat că totul era din auzite și că ar face mai bine să se ducă a doua zi la surse directe, precum Shirley, Kate, Diana etc.

— Dar știi că tu, Rose, ai putea fi martorul cheie în demascarea lui, în caz că el ar fi făptașul?

— EU??!!

— Da. Când ai ieșit să-i chemi pe cei șase *okama,* ai spus că nu ai remarcat lumina la fereastra de vizavi.

— Șiii??

— Și, dacă ar fi fost o noapte ca toate celelalte, omul ar fi trebuit să-și respecte obiceiul și să stea la fereastră să se masturbeze. Dar probabil a văzut că se dă o petrecere alături și pe toată lumea într-o singură cameră, așa că a

profitat de ocazie și și-a părăsit apartamentul ca să se ducă pentru știm noi ce.

— Aa, nu! Să-ți iasă din cap! Eu nu sunt martor de nici un fel! Nu văd bine și gata!

— Dar…

— Gata!

Îl întrebai apoi dacă avea să fie prezent la *Vise* în fiecare seară de acum încolo. Îmi răspunse afirmativ. El era colonel în poliție și responsabil de acest caz. Ceilalți cinci aveau să se schimbe din când în când, dar el, Kenji, avea să fie pe baricade non-stop. Știam că aceasta însemna mult, mult timp, căci, deși Kenji părea un om inteligent, nu era deloc versat în problemele psihologiei anormale, iar eu nu aveam de gând să ridic vreun deget. Aceasta însă îmi surâdea. Stabilirăm de pe acum un *drive* nocturn pentru sfârșitul săptămânii, iar Kenji mă conduse până acasă. Îl sărutai pe ambii obraji înainte de a descuia ușa.

18
Jurnalul

Zilele treceau și Kenji o lua pe o pistă din ce în ce mai greșită cu privire la… problema Natashei. A treia zi după ce mâncasem costițe de porc la Hard Rock Café, îl arestaseră pe omul de vizavi care obișnuia să se masturbeze la fereastră. Nu aveau probe concludente, dar toate drumurile păreau să ducă la el.

Kazuo Iwase era inginer softist la o renumită companie japoneză. În timpul său liber era însă o adevărată problemă socială, un psihopat dintre cei mai înrăiți. Când îl săltaseră, găsiseră în garsoniera lui elemente incriminatorii cum ar fi reviste porno, casete porno, poze cu căminul *Vise*lor făcute de la fereastra sa, un jurnal cu însemnări indecente și, în sfârșit, articole de lenjerie de damă folosite. Kazuo Iwase fusese prins cu mâța în sac. Declarase că articolele aparținuseră unor foste prietene și îi fuseseră făcute cadou în semn de adio. Când însă fusese pus să declare identitatea uneia dintre aceste foste prietene, nu fusese capabil să dea nici măcar un nume. Când, în schimb, articolele cu pricina fuseseră arătate fetelor care locuiau la căminul *Vise*lor, Daisy își recunoscuse două perechi de chiloți și un sutien, Olga și Ludmila, un sutien și respectiv un body, iar Soledad, un slip cu paiete. Marea parte a articolelor rămăsese neidentificată, iar Kenji presupunea că ar fi aparținut fetelor care plecaseră deja și, mai ales, Natashei. Nu se putea verifica, din păcate, căutându-se probe cum ar fi firele de păr pubian, dacă unul dintre obiecte aparținuse decedatei, căci toate fuseseră spălate și întinse pe balcon la uscat atunci când individul le furase. I-am replicat lui Kenji că toate acestea nu trebuiau să însemne neapărat că Iwase era vinovat de crimă. Auzisem despre o mulțime de cazuri când fuseseră furate articole de lenjerie intimă ale fetelor, mai ales ale celor care lucrau în *mizu shoobai.* Avusesem, bunăoară, mari probleme cu un grup de românce care lucraseră într-un bar din Osaka. Când erau toate plecate la serviciu, cineva le spărsese casa și, deși

țineau în camerele lor o mulțime de bijuterii din aur și bani, singurele obiecte care le fuseseră furate erau chiloții, sutienele, furourile și body-urile. Poliția din Osaka încercase să-l găsească pe făptaș, dar degeaba. S-ar părea că astfel de infracțiuni erau comune în Japonia. În această țară n-am auzit să se fure nimic altceva în afară de lenjerie intimă folosită.

Kenji fu de acord cu teoria mea. Într-adevăr, acest gen de infracțiuni era foarte comun, căci lenjeria intimă folosită este la mare preț în Japonia. Unele liceene șmechere își vând chiloții folosiți și nespălați cu sume care ajung până la 40.000 de yeni (400 de dolari) perechea.

Dar, chiar dacă faptul de a fi furat rufele atârnate la uscat în balcoanele căminului *Vise*lor nu făcea din Kazuo Iwase un ucigaș, însemnările din jurnalul său puneau capac. Kenji își făcu xeroxuri după cele mai incriminatorii pagini ale lucrării. Le ținea în servieta pe care și-o pusese alături, pe canapeaua roz. Muzica era, ca de obicei, la maximum și luminile de toate culorile se stingeau și se aprindeau ritmic la *Vise*. Îmi întinse xeroxul și, deoarece scrierea japoneză de mână era pe alocuri indescifrabilă pentru mine, mă ajută să citesc:

> Am avut astăzi de lucru până după unsprezece noaptea. La 5:30 se termină programul legal și, deși până la această oră este interzis să aduci în incinta companiei băuturi alcoolice, după 5:30 poți să te duci să-ți cumperi ce vrei și să te întorci la companie să lucrezi. Am terminat astăzi, cu chiu-cu vai, după ce șefu' a urlat la noi pe motiv că se îmbătase, proiectul X631PA. La 11:30 am ieșit pe ușa companiei și nu am luat metroul. Am mers două stații pe jos până aproape de casă. M-am oprit în fața clădirii unde se află clubul Dreams. Acolo lucrează toate fetele de vizavi. Pe panourile publicitare luminate sunt poze ale multora dintre ele în poziții sexy. Olga, de exemplu, ține între picioare un scaun și, cu un cot rezemat de spătar și un obraz în palmă, se uită spre mine cu un aer de vampă. Eu însă, care le-am urmărit pe fete atâta vreme, știu că Olga numa' sexy nu este. Își pune mereu părul pe moațe și face exerciții disperate ca să-și mai dea jos grăsimile. Dacă cineva ar vedea-o pe Olga cu moațe în cap, încercând să-și ridice din răsputeri câte un copan sau altul, n-ar mai trece nimeni pe la acest local. Eu unul n-am de gând să intru niciodată într-un astfel de loc. Ce prostie! Să plătești cel puțin 10.000-20.000 de yeni numai ca să stai alături de una dintre aceste fete și să pălăvrăgești cu ele cine știe ce dracu'! Fetele astea sunt bune numai de sex, să le folosești și să le

arunci. Nu știu cum cineva poate fi atât de prost încât să dea bani ca să danseze și să vorbească cu ele. Unele dintre *hostesses,* câteva filipineze, văzându-mă prin vecinătate, s-au oferit să mi-o sugă pentru 10.000 de yeni. Ce prostie! Niște urâtanii ca alea ar trebui să facă asta pe gratis și să-i dea bani unuia ca mine ca să se culce cu ele. Prin sex, femeia primește energie de la bărbat. Nu văd de ce tot bărbatul ar plăti pentru așa ceva! Dar sunt proști care plătesc. Dacă nu ar fi nici unul, probabil că ele ne-ar plăti pe noi ca să le mai dăm câte un dram de energie și să le punem astfel pe picioare.

M-am dus să iau masa la restaurantul chinezesc de alături. Am mâncat încet și am băut așteptând să se facă ora două. S-a făcut ora două și fetele au ieșit de la program. M-am hotărât să le urmăresc de data asta pe australiene. Am observat că, o dată ce termină munca, fetele care nu se duc să cineze cu clienții și să facă cu ei cine știe ce altceva se grupează pe naționalități și se duc să cineze împreună, de exemplu, rusoaicele cu rusoaicele, românce cu românce, filipinezele cu filipinezele, spaniolele cu spaniolele, australienele cu australienele etc. Am urmărit așadar în seara asta grupul de australiene. S-au dus să mănânce la McDonald's și eu tiptil după ele. Este incredibil cât pot să devoreze într-o singură noapte aceste vaci australiene! Am comandat și eu o porție de cartofi prăjiți și o coca-cola și m-am așezat la masa din colț, în spatele pilonului. Eram ascuns de priviri indiscrete, dar eu puteam să le văd pe ele. Le și auzeam ce vorbesc, dar nu mă interesa. În plus, engleza lor este de baltă și cam greu de înțeles. Mă interesa în schimb materia primă, carnea. Australienele și neozeelandezele astea, în afară de una, sunt toate grase. Pe Kate, căci așa am înțeles că o cheamă, am observat-o că poartă mereu aceeași rochie neagră fără fason. Are niște bulane groase și un bust mare, dar și o talie mai mare decât bustul. Îmi mâncam în scârbă cartofii prăjiți și îmi imaginam cum ar fi să o fut pe Kate, să mă afund în acea masă de grăsime, colesterolul ei vaginal ungându-mi și strivindu-mi cocoșelul. Ah!… Ar trebui să-mi scriu cândva ca lumea aceste gânduri și să public o carte. Dar acum, gata. Mi s-a întărit prea tare și e timpul să mi-o scutur puțin la fereastră.

— Ce oroare!

— Scuză-mă, Rose! Nu trebuia să te fac să citești aceste… orori! îmi spuse Kenji compătimitor și, cu gesturi delicate, îmi luă xeroxul din mâini.

— Oricum, restul este cam tot așa. Din tot jurnalul rezultă că individul le-a urmărit pe toate fetele și le descrie pe toate din punct de vedere… aaa… Adică își imaginează cum ar fi să facă… aaa… *intercourse* cu fiecare dintre ele.

— Ce oroare!

— Da! De exemplu…, spuse Kenji și îmi puse în față o nouă filă:

Ruby este amanta latină tipică. Credeam că acest popor, românii, sunt un fel de ruși, dar nu, cică sunt latini. Într-adevăr, dacă le privești fața și dacă studiezi stilul de a se îmbrăca al româncelor, nu poți să contrazici specialiștii.

Tipa asta se îmbracă mereu în chestii care sunt presupuse a fi sexy, dar care sunt cum nu se poate mai grosolane. Pantofi cu tocuri imense și talpa groasă, cu cusături grosolane. Parcă ar fi copitele unei vaci. Rochii mini, de obicei negre cu imprimeuri roșii sau galbene și decolteuri care ar trebui să reveleze un piept sexy, dar care nu arată decât niște țâțe pline de pete și dezumflate înainte de vreme. Părul tuns scurt și vopsit cu o vopsea de proastă calitate în galben. N-aș spune însă că nu este apetisantă. O femeie nu poate fi cu adevărat apetisantă decât dacă este proastă și modestă, dispusă să te lase să o tratezi cum vrei. Româncele par să corespundă din acest punct de vedere. Toate fetele astea mi se par a fi provenit dintr-o mare halcă de carne. Un măcelar primitiv a tăiat halca și a decupat-o astfel încât să semene vag cu o femeie. A suflat apoi pe ea și i-a dat viață. Și, în cele din urmă, a făcut din ea ce i-a poftit inima: cârnăciori, *kiabetsu roru*[29], etc. Așa a fost fără îndoială cazul cârnăciorului Ruby. Căca-m-aș pe părul ei blond! Tot o hălcuță de carne rămâne. Când i-o tragi, simți că înfigi și răsucești cuțitul în carnea proaspătă și grasă a porcului pe care îl tai de Crăciun, așa cum am citit că fac toți românii. Este ceea ce noi, japonezii, numim *surette nai onna*[30]. Nu o interesează banii, nu o interesează poziția socială, nu o interesează Frumosul, o interesează s-o faci să-i placă între propriile-i picioare, chiar dacă o umilești. Stă cu fața în jos, precum o cățea: vaginul ei este larg deschis și slinos; abia așteaptă să i-o bagi. Și, atunci, te simți obligat să i-o bagi. Ei, și i-o tragi, i-o tragi… cum i-ai trage-o oricărei femele. E… bun. E o experiență care te face să te simți ca omul de Neanderthal.

Mi s-a întărit, dar trebuie să mă mai abțin puțin ca să vorbesc despre Betty, alternativa celei de mai sus.

Asta, deși face parte din grupul vacilor australiene, e rafinată. Cică ar fi mama-san a vacilor. Ce idee! Aș vrea să văd venind și o mama-san a româncelor și să văd și să mă minunez de cum dracu' ar mai arăta și asta! Dar, oricum, se vede, Betty e mai în vârstă, mai educată, cel puțin după figură.

Ea da, are experiență și e șlefuită. Dar nu de prea mulți. De cei câțiva care au putut să și-o permită. E *cool.* Vaginul ei e *cool,* ba chiar răcoros la modul propriu. Te duce pe meleagurile internaționale ale sexului din interes. Da, Betty e o internațională. N-are nimic în comun

cu vacile australiene. Sexul cu ea n-are nimic pasional. E calculat. Departe de experiența cu romăncele. Asta nu te lasă să o hâțâni până să-i sară capacele: vrea să se mențină. O urăsc. Îmi vine să o omor, să-i brăzdez corpul și fața cu tăieturi de cuțit, să nu mai existe țipenie de femeie care s-o facă să ți se înmoaie și să leșine în halul ăsta. Dar nu-i nimic. O să mă duc la fereastră să mi-o scutur și privirile văcuțelor or s-o facă să se revigoreze.

— Ce oribil!

— Într-adevăr, oribil!… Rose, vreau să-ți mai arăt doar pasajul cu Miss Natasha!

Am mers după Natasha până în față la Amando, unde s-a urcat într-un taxi împreună cu clientul ei. Este fata mea preferată. E foarte înaltă – mă întrece cu un cap – și zveltă. Are picioare și brațe atât de albe și subțiri! Mai ales picioarele… Ah!… I le-aș linge începând cu gleznele, de jur împrejur… Mi-aș plimba apoi limba în sus, către genunchi, apoi de-a lungul coapselor, cu finețe, cu tact… ah!… până aș ajunge la locul ei dintre coapse unde ar mirosi a borș.

— E mai bine să sari peste pasajul ăsta! îmi spuse Kenji protector, punându-mi în față altă pagină:

Aș lua-o pe la spate și i-aș privi părul lung și blond mângâindu-i șoldurile în timp ce eu aș hâțâna-o… Uneori, mă gândesc să i-l tai ca să nu mai fie atât de frumoasă. Aș vrea ca tuturor celorlalți să li se pară urâtă, iar eu să fiu unicul care s-o adore.

— Ei, ce părere ai? mă întrebă Kenji cu un aer de „evrika”.

— Mmm… da: individul e sonat.

Mă abținui de la comentarii din care ar fi rezultat că nu credeam în vinovăția în crimă a lui Kazuo Iwase. În definitiv, dacă gândea așa cum gândea, individul merita să o încaseze.

19
Yokohama Bay Bridge

Era week-end și e cazul să îi uităm pe Natasha, al cărei corp îmbălsămat tocmai fusese trimis la Moscova, și pe Kazuo Iwase, care dospea în arestul poliției metropolitane Tokyo. Vineri noaptea, după program, am luat masa cu Kenji la un restaurant italian din zonă. Ne-am îndreptat apoi spre parkingul unde Kenji își parcase mașina particulară. Am coborât cu liftul la nivelul III al subsolului și, după ce am mers printre rânduri de mașini, ne-am oprit în fața unei Nissan sport ultimul tip: Skyline.

— Kenji, ai o mașină albă! mă minunai eu.

Skyline-ul era, într-adevăr, de un alb imaculat.

— Da. Mi se pare culoarea ideală pentru o mașină.

Bineînțeles, Kenji nu avea cum să știe cu ce anume îl asociam eu pe posesorul unei mașini albe. Urcarăm și mă întrebă unde aș vrea să mergem. Răspunsul nu putea fi altul decât: „Yokohama Bay Bridge”.

Am traversat mai mult de jumătate din oraș până acolo. A trebuit să insist să ne oprim la mijlocul podului în ciuda avertismentelor difuzorului paranoic: „Oprirea pe pod este strict interzisă. Vă rugăm insistent să vă continuați drumul fără să opriți!”. Vezi Doamne, Kenji era polițist. Ideea de a ne săruta pe Yokohama Bay Bridge îl făcu totuși să uite de funcție.

Era *rafreşisant* să te săruți cu Kenji pe Yokohama Bay Bridge. După câțiva ani buni petrecuți în compania sofisticatului Hiroshi, pigmentați cu alte aventuri sexo-narcotice, eram alături de un băiat normal, cumsecade, romantic și protector. Avea o mașină albă și, iată, mă plimba nopțile pe Yokohama Bay Bridge și mă săruta. Ce chestie și cu destinul ăsta! Cine ar fi crezut că tocmai Hiroshi să fi avut dreptate? „Ți-ar plăcea, fără îndoială, și o mașină albă ultimul tip, cu un șofer tânăr japonez, un amorez romantic și plângăcios, care să te plimbe în serile de week-end pe Yokohama Bay Bridge și să te sărute. Și nici nu ai ști cu adevărat de cine ești îndrăgostită: de mașina albă ultimul tip, de șofer sau de Yokohama Bay

Bridge. Toate s-ar amesteca în capul tău ca și cum ar fi unul și același lucru.”[31].

De ce trebuia să-mi aduc tocmai acum aminte de Hiroshi? Eram o obsedată!

Aș fi vrut să-mi scot din cap ideea că dragostea mea pentru Kenji nu era decât un surogat al fostei mele relații cu Hiroshi. Nu puteam, dar aveam forța să merg înainte.

De acolo, ne îndreptarăm spre Kamakura. Era noapte, dar nu ne-am putut abține să nu facem câțiva pași pe plajă. Am băut câte o bere pe terasa unei braserii de pe malul oceanului. Kenji îmi vorbi despre Pacific, despre tsunami, despre istoria Japoniei, despre cea a Americii și alte asemenea. Bătea apa în piuă fără prea mult tact și, când obosi în sfârșit, se întrebă cu voce tare unde am mai putea merge de aici încolo.

— Ce-ar fi să mergem să ne odihnim la un hotel?

Kenji căscă ochii mari și apoi zâmbi timid.

Oprirăm la un magazin non-stop și Kenji își cumpără câteva cutii de bere, iar pentru mine o sticlă de Malibu. Urcarăm cu ele la bordul Skyline-ului care porni întins și, în câteva minute, trase în fața unei clădiri cu creneluri și turnuri. Se numea chiar Le Château și nu mai avea decât două camere libere. Pozele lor erau afișate pe panoul de la intrare și erau singurele luminate. Apăsarăm pe butonul uneia dintre ele și lumina se stinse, semn că acea cameră era de acum ocupată. Recepționera ne întinse cheia și urcarăm scările acoperite cu un covor roșu până la III, ultimul etaj. La fiecare palier, ne întâmpinau câte două statui în stil clasic, reprezentând un bărbat nud și o femeie la fel de nudă. Păreau însă făcute din ipsos și date cu var pe deasupra.

Camera noastră era spațioasă și cochetă. Avea pe jos parchet și un covor persan în care domina roșul purpuriu. În mijloc, se afla un pat înalt cu o cupolă în stil napoleonian deasupra și draperii de catifea roșie coborând din ea și căzând în falduri somptuoase de-o parte și de alta a patului. Într-un colț al camerei, o măsuță joasă albă, cu picioarele sculptate „în dulcele stil clasic”, și două fotolii mari cu huse din același material ca al draperiilor. În fața lor, un obiect intrus: televizorul.

Eram încă timizi unul față de celălalt, așa că am intrat la duș separat: prima eu.

Îmi terminai toaleta și ieșii din cabinetul de baie îmbrăcată numai în slipul meu din dantelă roșie. Îl găsii

pe Kenji fumând și bând pe fotoliul din fața televizorului. Întoarse capul în direcția mea și făcu comentarii apreciative la adresa siluetei mele și a sânilor mari în comparație cu restul corpului. Îmi încolăcii brațele pe după gâtul său și mă așezai pe fotoliu în brațele lui. Era o perioadă ingrată pentru guvernul japonez. Grupări feministe din Coreea, Indonezia și Filipine făceau tam-tam și demonstrații în țările lor și trimiteau reclamații și injurii către primul-ministru Hashimoto. Susțineau ca femeile care fuseseră deținute în timpul celui de-al doilea război mondial în faimoasele lagăre-bordeluri japoneze, și care erau acum bunicuțe, în cazul în care nu fuseseră sterilizate în locurile cu pricina, să primească despăgubiri serioase de la guvernul japonez, sub forma unor scuze și a cam câte un milion de dolari de căciulă. Mass-media japoneze transmiteau în ultima vreme o mulțime de reportaje cu privire la această problemă, iar Kenji tocmai se uita la unul dintre ele. Mângâierile noastre de pe fotoliu fură așadar împestrițate cu comentariile televizorului referitoare la problemele menționate mai sus. Se ofereau spre vizionare documente scrise și cinematografice. „Toate bune”, comenta vocea de la televizor, „numai că fetele din aceste țări au fost vândute de către propriii lor părinți armatei japoneze pentru a servi ca doamne de distracție în institutele specializate ale forței de ocupație nipone”. Kenji îmi explică acest punct de vedere în timp ce îmi sugea unul dintre sfârcuri și, întrerupându-se din când în când, spunea că nici el n-ar vedea de ce guvernul japonez ar plăti despăgubiri, din moment ce fetele fuseseră vândute armatei imperiului de către înșiși părinții lor. Mă abținui de la comentarii. Întrebai în schimb:

— Dar cum rămâne cu olandezele din Indonezia? Pe-alea tot părinții lor le-au vândut?

Buzele lui Kenji se încleștară brusc pe sfârcul meu stâng, iar televizorul părea a mă fi auzit, căci acum punea chiar problema olandezelor din Indonezia. Pentru asta, s-ar părea că nu exista nici o scuză. Kenji asculta și el cu o ureche, în timp ce cealaltă era orientată exclusiv asupra bătăilor inimii mele.

— Ei da, comentă el într-un sfârșit, în problema olandezelor nu există nici o explicație. Este o… o… o nebuloasă. Bărbații poporului nipon au avut dintotdeauna o înclinație pentru europence. Sunt albe și fine, spre

deosebire de americance, care sunt și ele albe, dar mult prea puternice. Europencele sunt albe și minione, iar japonezii nu pot să reziste acestei combinații. Nimeni nu ne poate acuza pentru asta, nu?!

Acestea fiind spuse, Kenji se ridică de pe fotoliu cu mine în brațe, mă puse cu delicatețe pe pat și, după un tandru „Te iubesc, Rose!", se duse tacticos spre baie.

La capătul patului era panoul de comandă pentru lumini, muzică și televizor. Închisei televizorul, stinsei luminile candelabrelor și le aprinsei pe cele mai discrete ale veiozelor. Majoritatea programelor radiofonice – toate *in house* – erau cu muzică clasică europeană. Se potriveau cel mai bine decorului, dar eu alesei unul cu Beatles, astfel încât Kenji să nu se simtă numai printre străini. Înșfăcai apoi sticla de Malibu de pe măsuța de salon și îmi turnai un rând.

Kenji stătu în baie timp de un pahar. Apăru apoi cu un prosop pudibond în jurul șoldurilor. Se montase însă datorită alcoolului și, când îi turnai pe corp un sfert din sticla de Malibu și începui apoi să-l ling, își aruncă prosopul cât colo.

La cei aproape 40 de ani ai săi, Kenji avea un corp demn de invidiat și, ceea ce era cel mai important, pe măsurile mele. Era înalt, vânjos, dar, în același timp, slăbuț și micuț. Asta este: adjectivele noastre nu sunt făcute pentru a descrie japonezi. Lipsurile sale în materie de atletism erau compensate de un surplus de tandrețe, chestie pe care o cunoscusem prea puțin până acum și care mă dădea gata.

A fost o noapte albă și dimineața, când trebuia să predăm camera la 10:00, ne-am trezit cu mari păreri de rău, am predat camera și am urcat la bordul Skyline-ului. Am pornit-o spre casa lui Kenji, să mai tragem un pui de somn până la amiază.

20
Aoi Oke

Era însă o mică problemă: Kenji nu locuia singur. Casa din Mejiro, mic cartier din nord-vestul orașului, era atât proprietatea sa, cât și a lui *okaasan,* adică mama lui Kenji, și a lui *imooto,* sora mai mică a lui Kenji. El își făcea deja planuri despre cum avea să mă prezinte lui *okaasan.* Nu avea să-i spună, firește, că eram mama-san la localul unde făcea cercetări asupra crimei comise de curând în Roppongi. Avea să-i spună că eram traducătoare de engleză-japoneză la o firmă cumsecade, la… la… la… Nissan, de ce nu?!

Numai că eu, de când lucram începând cu lăsarea serii, pe plan moral eram cu susul în jos și nu aveam de gând să dau ochii cu nici o persoană cinstită și cumsecade din Tokyo. Faptul că ieșisem cu el, cu Kenji, se datora unei potriviri de circumstanțe în urma cărora el devenise un liliac, ca și mine. Cu restul oamenilor obișnuiți însă, cei care lucrau ziua și își câștigau pâinea în mod banal, nu mă mai simțeam deloc în largul meu. Când ieșeam ziua la cumpărături, chiar dacă era înnorat, purtam ochelari de soare și evitam privirile *salarymen*-ilor și *o.-l.*-urilor[32], ale gospodinelor și pensionarilor. Îl rugai așadar pe Kenji să amânăm întâlnirea mea cu *okaasan* pe mult, mult mai târziu.

Din fericire, casa din Mejiro era spațioasă și bine împărțită. Skyline-ul trase în fața curții și Kenji coborî să deschidă poarta. Parcă mașina, cu mine cu tot, în fața casei și, lăsându-mă înăuntru, coborî să vadă care era atmosfera familială.

Atât maică-sa, cât și soră-sa își făceau de lucru în livingul de la parter. Coborâi așadar din mașină, intrai în casă și urcai, împreună cu Kenji, până la etajul întâi. Acolo se afla camera lui, deși părea mai mult un depozit decât o cameră. Cea mai mare parte era ocupată de aparatele audio-vizuale: trei televizoare, cinci difuzoare mari și două rânduri de aparate video. Kenji avea o adevărată pasiune pentru *video editing*. Într-un colț, se

aflau două șifoniere și din ele păreau a fi ieșit acele mormane de haine care zăceau pe jos, pe covor, și pe cele două fotolii. În rest, o bibliotecă mare cât peretele, și totuși neîncăpătoare, căci majoritatea cărților se aflau pe jos. Mai era pe acolo și un birou, dar aproape că nu se vedea din cauza dosarelor cu care era încărcat și, în sfârșit, un pat de o persoană cu așternuturi vraiște.

— Scuze, este cam dezordine.

Nu conta însă, căci eram așa de obosiți, încât de-abia mai puturăm să ne dezbrăcăm și să ne băgăm în pat.

Trebuie să fi dormit vreo două ore. Kenji trăgea încă la aghioase și sforăia ușor la pieptul meu. Nu puteam însă să las lucrurile să continue, căci aveam o nevoie stringentă.

— Kenji! Kenji, trezește-te! îi strigai eu scuturându-l.

Kenji mormăi și se întoarse pe partea cealaltă.

— Kenji! Kenji!

Se sculă atunci brusc și sări în picioare.

— Ce? Ce s-a întâmplat?! întrebă el alert.

— Nimic. Vreau la toaletă.

Kenji se uită perplex la mine câteva secunde, ca și cum i-aș fi expus cea mai complicată problemă posibilă. Își frecă apoi pleoapele și își aranjă cu mâna părul ciufulit.

— Am o idee! spuse, îmbrăcându-se sumar.

Ieși din cameră și în câteva minute apăru cu o găleată albastră din plastic. Înțelesei că urma să fie folosită drept oliță…

Eram ușurată acum și îl rugai pe Kenji să dispună de conținut. Păru din nou a fi pus în fața unei probleme complicate. Se gândi câteva clipe, după care înșfacă olița albastră, deschise fereastra și azvârli pipiul pe balcon.

— N-are nimic. O să se usuce și n-o să se mai vadă, îmi explică Kenji.

Eram uimită de lipsa lui de spirit practic, dar mă abținui de la comentarii și ne culcarăm la loc. Nu apucaserăm să dormim decât o oră, când ne trezi o bătaie în fereastră:

— Kenji! Kenji!

Era glasul doamnei Yamamoto.

— KENJI!

Kenji se trezi anevoie și, cum capătul patului era lipit de fereastră, se sprijini în coate și dădu la o parte un colț al draperiei.

— Ce este?

Mă uitai și eu pe furiș. Doamna Yamamoto ținea în mâini un coș plin cu rufe și se uita indignată la balta de pe jos.

— Ce-ai făcut aici?! Ce e cu urina asta?!

— Nu știu! Lasă-mă-n pace: dormeam! De unde vrei să știu eu? O fi pișat de ciori!

Nu putui să mă abțin să nu izbucnesc în râs. Îmi băgai capul sub așternuturi – ca să nu se audă de afară – și râsei în hohote: Kenji nu avea, într-adevăr, pic de simț practic. Reuși s-o amuze până și pe doamna Yamamoto, care izbucni și ea în râs:

— Nu cumva te-ai îmbătat și ai ieșit pe balcon să urinezi, nemernicule?!

— Mmm! mormăi Kenji. Lasă-mă-n pace! Dorm! – și trase draperia la loc.

Am dormit până pe înserat. M-am trezit iarăși cu o nevoie și, după ce am umplut olița albastră, Kenji a fost mai prudent. A ieșit cu ea pe balcon și a aruncat conținutul peste balustradă.

Era deja ora șase, ora la care, duminica, se transmitea pe un canal de televiziune una dintre emisiunile favorite ale lui Kenji: „Oameni ciudați din locuri ciudate”. Kenji mă anunță aceasta și dădu drumul la televizor. Genericul tocmai se terminase și un prezentator așezat la un birou de culoare galbenă și îmbrăcat într-un costum violet anunța vesel:

— Și acum este timpul pentru cele trei reportaje despre oameni ciudați din locuri ciudate. Vom călători astăzi de la sud la nord. Vom începe cu Papua Noua Guinee, vom trece prin România și ne vom opri în Groenlanda.

O muzică săltăreață urmă acestor spuse și apăru deja genericul primului reportaj. Ochii noștri se umplură de delicii urmărind obiceiurile unui trib papuaș. Locuiau în niște colibe în mijlocul unor ierburi înalte. Se preumblau toată ziua goi pușcă sau aproape: femeile purtau în dreptul genitalelor o cârpă, iar bărbații o teacă peste penis. Era făcută din bambus sau ceva de genul ăsta, avea forma unui corn și vârful ridicat lejer în sus, cale de vreo jumătate de metru. Pentru persoanele care sunt atât de

proaste încât să nu priceapă metafora, ei bine, chestia simboliza o sulă sculată. Era semnul virilității! Izbucnii în râs și comentai cu răutate:

— Ce proști sunt bărbații!

Kenji înghiți în sec și răspunse:

— Ihmhmm… Într-adevăr, în asemenea locuri, oamenii sunt în general înapoiați.

Comentatorul se referi apoi la obiceiurile culinare ale papuașilor: mâncăruri compuse din mai nimic (ierburi, un fel de cartofi etc.). Din fericire, papuașii sunt excelenți vânători. Se pricep să prindă șobolani de câmp, pe care îi pregătesc apoi cu inventivitate și îi mănâncă cu poftă. Mie și lui Kenji aproape că ne veni să vomităm. Din fericire, soarele apunea în spatele câmpului din Noua Guinee și reportajul se încheie. Se anunță că, după publicitate, telespectatorii vor putea face cunoștință cu oameni de pe meleagurile lui Dracula. Kenji pregăti video pentru a înregistra reportajul și coborî în bucătărie să ia câteva cutii de bere. Ajunse la timp pentru a apăsa pe recording.

Comentatorul ne anunță de la bun început că nu ne va prezenta decât un loc reprezentativ al României: un sat din Maramureș. Sătenii, îmbrăcați în costume populare și încălțați în opinci, erau foarte ospitalieri. Îi invitară pe reporteri în „sufrageria” casei lor și încinseră pe loc o horă tot strigând: „Uiuiuiuiuuuuuuuuuuuuuu… Uiuiu… Uiuiu…”. Erau arătați apoi la masă înfulecând slănină, șorici, sarmale și mămăligă. Reporterul se referi apoi la igienă. „Nu există canalizare. Aceasta înseamnă că oamenii nu fac duș în fiecare zi! Se spală, cel mult, o dată pe lună, într-o copăiță. Dar, în privința spălatului rufelor, femeile sunt foarte harnice.” Și apăru astfel pe ecran un grup de maramureșence spălând rufele la pârâu. Erau desculțe, cu fustele ridicate, în apa până la genunchi. Apăsau rufele cu mâinile lor puternice, le izbeau cu forță de stânci și de pulpele lor. Mi se făcu negru în fața ochilor, iar Kenji râse cu răutate și comentă:

— Deci, asta este, de fapt, România!

Mă văzu tăcând chitic și se îmbună apoi. Cunoștea faptul că petrecusem cinci ani în Franța și, astfel, comentă protector:

— Cred că tu, de fapt, nu ești româncă, ci franțuzoaică.

— Mm… Aha… Mersi.

Nici nu mi-am dat seama când se încheiase reportajul și când începuseră să se desfășoare pe ecran peisajele înzăpezite ale Groenlandei. Mă uitam la eschimoșii aceia, dar deja nu mai vedeam nimic. Simțeam cum, în fața ochilor lui Kenji, coborâsem la mii de leghe sub pământ. Băui cât mai multă bere și reușii în sfârșit să-mi uit rădăcinile.

Era timpul să plecăm. Doamna Yamamoto și Harumi, sora mai mică a lui Kenji, luau masa în living. Am coborât tiptil scările, am ieșit din casă în manieră ninja și ne-am urcat în mașină. Când deschiserăm ușile automate, se prelinse pe noi un lichid dubios: Skyline-ul era parcat chiar sub balconul spre care dădea fereastra lui Kenji.

Ne-am scuturat și am pornit spre un restaurant din Shinjuku și, de acolo, către un *love hotel.*

Am mai folosit ulterior casa lui Kenji pentru a ne trage răsuflarea între două hoteluri. Din acea seară nu a mai spus însă nici unul dintre noi „Să mergem acasă la tine!” sau „Să mergem acasă la mine!”, ci „Să mergem la *Aoi Oke*[33]!”.

Ce mi-era una și ce mi-erau denumirile *love hotel*-urilor: Pink Night, Blue Château, Velvet Princesse…

21
Ana

Reintrasem oarecum în normal după șocul provocat de vizionarea emisiunii „Oameni ciudați din locuri ciudate”. Nu mi-a fost dat totuși să-mi uit pentru prea mult timp rădăcinile.

Era o seară ca oricare alta la *Vise*. Stăteam cu Junji la o masă și beam șampanie, când îl văzurăm pe Jong apropiindu-se.

— Roozuu! Un telefon pentru tine!

Intrai în cabina telefonică a *Vise*lor și luai în mână receptorul pus pe tăblia tapițată cu catifea roz.

— *Moshi-moshi*[34]!

— Alo! Claudia! Mama?

— Da. Eu sunt.

— Aici e Ana.

(Nu auzisem de Ana de mai bine de un an de zile. Domnul Matsumoto o plasase atunci la un club din Osaka și, la câteva săptămâni, Ana se făcuse nevăzută. Fugise.)

— Ana?!! Ce e cu tine?

— Bine.

— Cum bine?! Unde ai fost până acum?

— M-am căsătorit.

— Aa…

— Dar acum am divorțat.

— Păi, cum?

— Păi, uite așa. Sunt acum în Tokyo și nu am unde să stau. Am auzit de la Ruxandra că ești acolo. Pot să vin să stau la tine?

— Aaa… Bine. Vino să vorbim. Vino la clubul Dreams din Roppongi.

I-am dat adresa exactă și ea m-a asigurat că în acea noapte avea să fie acolo. Așa a și fost. Cu puțin înainte de închiderea programului, Jong mă anunță că mă caută o doamnă. Era Ana, cu o valiză și câteva papornițe în mâini. Am rugat-o să aștepte pe coridorul cu oglinzi și, o dată ședința de după program terminată, plecarăm împreună.

Ana era din Brașov și avea 35 de ani bătuți pe muchie. Răspunsese mai demult la unul din anunțurile Orhideei Roz și stabilise un interviu cu mine și cu domnul Matsumoto. Îmi spusese că avea 25 de ani și eu mă minunasem de vocea ei băbească. De cum am văzut-o însă am înțeles, și eu, și domnul Matsumoto, că avea peste 30. Domnul Matsumoto voise să o trimită instantaneu la plimbare, dar eu, cum știam că era din Brașov și făcuse cale lungă până la București, ținusem s-o invităm înăuntru și să-i oferim o cafea de compensație înainte de a o trimite înapoi sub poalele Tâmpei. Ana mă cucerise încă de la ușă. Era o femeie prea puțin frumoasă, dar pe figura ei îmbătrânită strălucea dragostea de viață. Avea o față un pic umflată, de femeie grasă, cu obrajii roșii încadrați de buclele scurte ale permanentului. Ochii ei căprui păreau să-mi povestească, cu o perfectă sinceritate, o întreagă viață.

Ana era o femeie puternică. De îndată ce își făcuse intrarea în casă, știuse că partida era deja câștigată. Se instalase la masa din mijlocul camerei, alături de domnul Matsumoto. Îi pusesem ceașca de cafea în față și ea își aprinsese o țigară. Domnul Matsumoto râgâia de zor în fața paharului cu whisky, iar Ana îi prinsese deja slăbiciunea. Începuse să-i facă ochi dulci și, cum observase că Matsumoto-san râdea de pe acum destins, se pusese apoi să-i mângâie fermoarul pantalonilor. Mă retrăsesem ca o mironosiță în bucătărie. Îmi făcusem de lucru dereticând de zor și, când nu mai aveam nimic de făcut, mă întorsesem în sufragerie. Îl găsisem pe Matsumoto-san întins pe canapea și gângurind, iar pe Ana călare pe el. Am simțit că deranjez, așa că mi-am luat la revedere și am ieșit. Bogdan își făcea de lucru în fața imobilului. L-am anunțat care era tărășenia și l-am pus să păstreze un ochi asupra sediului Orhideei Roz în cazul în care Anei i-ar fi trecut prin cap să-i facă de petrecanie lui Matsumoto-san. Nu a fost însă așa. M-am întors a doua zi la birou și i-am găsit pe Ana și pe domnul Matsumoto luând micul dejun în pat, ca doi porumbei. Matsumoto-san îmi ceruse să fac necesarul pentru a o vârî pe Ana în primul grup de „dansatoare” cu direcția Japonia, să-i falsific actele așa cum o cerea ambasada, astfel încât să rezulte că studiase dansul încă din fașă, și să o expediez cât mai repede în Țara Soarelui Răsare. Zis și făcut. Totul

a mers bine numai că, după câteva săptămâni petrecute la Osaka, Ana dispăruse.

Ajunsesem la restaurantul unde mâncam de obicei. Am comandat câte un pește și un *atsukan*[35] pentru mine și Ana.

— Dar ce dracu' s-a întâmplat cu tine?! De ce n-ai mai dat nici un semn de viață? Unde ai dispărut?!

— Păi, să vezi! Cum am început să lucrez la Osaka, am și întâlnit un client cu care m-am căsătorit.

— Cum așa? Din prima noapte?!

— Da. Am fost cu el la hotel și apoi el m-a cerut de nevastă.

— Ai fost cu el la hotel din prima noapte???!!!

— Da. Am avut probleme de sănătate în România și doctorul a zis că am cancer la sân. Mi-a spus că e din cauză că nu mi-o trag destul. A zis că e bună și o sulă electrică, dar că cel mai bun e un bărbat adevărat.

— Aha. Și nu ți-a zis cumva că bărbatul adevărat ideal ar fi chiar el?

— Mi-a dat de înțeles, dar era un coate-goale-mațe-fripte. Nu câștiga decât salariul de medic care n-ajunge nici pentru prezervative. Așa că mi-am făcut vânt, cu ajutorul tău, aici în Japonia. Și cum am fost cu ăsta, Kazuhiro, la hotel, m-a și cerut de nevastă.

— Și când v-ați căsătorit?

— Păi, în aceeași noapte.

Căscai ochii mari:

— Așadar, nu v-ați căsătorit legal.

— Ei, nu. Ne-am căsătorit doar așa… Am mai lucrat apoi puțin la club, dar dup-aia m-a luat la el acasă. La început, a mers binișor. M-a primit bine, cu mâncăruri și chestii și am sărbătorit bând sake până târziu. A doua zi a plecat la serviciu și eu, după ce m-am sculat, m-am apucat să fac curățenie. Am văzut cada plină cu apă murdară, așa că am golit-o și am spălat-o. Am măturat rogojinile și pe urmă m-am apucat să fac cârnăciori cu varză. N-aveam din aia murată, dar am folosit din aia proaspătă. Îmi zisese că vine la șapte. Am pus masa, l-am așteptat, nimic. S-a întors pe la unșpe. Beat. Mi-a zis să-i mai scot din dulap o sticlă de sake. I-am scos-o, i-am turnat o cănuță și i-am pus cârnăciorii cu varză în față. S-a strâmbat și a zis: „Ce-i asta?". I-am zis: „E mâncare românească". A zis: „Aaa! Hî! Hî! *Sank iu*, dar am mâncat deja". Și-a scos apoi șosetele și mi-a zis să-i tai

unghiile de la picioare. Îmi venea să-i dau cu varza în cap, dar, treacă de la mine, i-am tăiat unghiile. A băut între timp sake și deja era beat turtă. A zis că se duce să facă baie și s-a dus spre baie. Am auzit o izbitură și un răcnet. A ieșit de acolo gol pușcă și a început să strige la mine. Era gata-gata să mă bată. Zicea că își păstrase apa în cadă timp de un an. Cică ce îmi venise să-i golesc cada! (Ana se pornise pe râs.) Cică se aruncase în cadă, crezând că era plină cu apă, și se lovise la noadă, ha, ha, ha!… Cine dracu' a mai auzit să nu schimbi apa în cadă timp de un an de zile??!!

— Păi, da. Japonezii își schimbă apa din cadă cât mai rar posibil. Au convingerea că, cu cât apa este mai stătută, cu atât adună mai multe minerale și elemente binefăcătoare pentru corp. Sunt hoteluri tradiționale — *ryookan* – ale căror băi, cu apă cu tot, n-au fost schimbate de ani de zile. Ca să intri într-o asemenea cadă, trebuie să plătești vreo câteva zeci de mii de yeni! Nu mă surprinde că s-a supărat că i-ai golit apa pe care și-o păstra de un an!

— Aha! Așa care va să zică! Dar „rafinați" mai sunt ăștia!

— Păi, da.

— Ei, în fine, și-a făcut un duș și s-a băgat în pat. M-am băgat și eu în pat lângă el și am încercat să ne-o punem. Dar ăla, lemn. A doua zi s-a sculat să plece la serviciu și a cerut micul dejun. I-am dat varză cu cârnăciori. A mâncat în silă și a stat să borască la WC vreo oră. S-a întors seara târziu, iar beat. Am încercat să ne-o punem și-n seara aia, da' ăla lemn. Și tot lemn a fost în lunile următoare. Și io, ce să fac? Mi-am luat trusa cu sula electrică, am curățat-o și am pus-o în funcțiune. Și ce crezi? Ăla, de unde până acu' fusese lemn în fiecare noapte, cum mi-am pus sula în funcțiune, s-a trezit ca ars și a făcut un scandal monstru. I-am zis că, dacă nu mi-o trage, io n-am ce să fac altceva decât să mi-o trag cu sula. Și așa am ținut-o într-un scandal timp de aproape un an. Azi-noapte m-a bătut, așa că azi-dimineață mi-am făcut valizele și am venit la Tokyo. Noroc că ești aici și pot să stau la tine!

— La mine??!!

— Păi, da' unde?

— Dar eu am o cameră foarte mică și, dacă află domnul Matsumoto că te găzduiesc, ai încurcat-o și am

încurcat-o. S-a atacat teribil când ai dat bir cu fugiții!

— Ei, ce dacă e mică?! Lasă că ne descurcăm noi! Și cine dracu' o să-i spună lui Matsumoto?!

— Nu vrei să te întorci acasă, în România?

— Da' ce?! Am băut gaz?!

— Și ce-o să faci aici?

— O să lucrez.

— Unde?

— Unde o să-mi găsești tu.

— Să-ți găsesc eu?!

— Da. Doar ești mama, nu?

Și uite așa căzură Ana și măgăreața pe capul meu. Nu aveam ce face altceva decât să o cazez în micul meu „turn de fildeș", cu rogojini pe jos, oglindă în loc de fereastră și saltele în loc de paturi cu baldachin. În prima noapte a dormit dusă, căci era mangă după atâta sake, dar, din a doua, și-a pus în funcțiune aparatura electrică. Viața mea devenise imposibilă și se impunea să-i găsesc ceva de lucru cât mai repede. Până atunci însă am hotărât să-mi fac vânt de acasă cât mai des posibil.

22
Pretty Wave

A fost o iarnă fără zăpadă la Tokyo. De Crăciun și Anul Nou am pornit-o cu Kenji spre Atami[36]. Era prima dată când locuiam într-un *ryookan,* un hotel specific japonez, cu *onsen*[37] și tot tacâmul. Aveam *onsen* inclusiv în cameră. În mijlocul acesteia era un loc unde *tatami*-ul se dădea la o parte pentru a descoperi o cadă adâncă cu apă fierbinte. Kenji zăcea acolo aproape toată ziua, cu câteva cutii de bere pe margine. Spunea că așa se relaxează și uită de toate grijile.

Ieșeam uneori din casă, dar și atunci pentru a ne duce la un *onsen* public. Se afla mai departe de mare, într-un decor montan pitoresc, în aer liber, ca majoritatea băilor naturale. Te dezbrăcai într-un vestiar dintr-o clădire alăturată, după care ieșeai în frig „îmbrăcat" numai cu un prosop în jurul corpului și te băgai apoi în apa fierbinte. Stăteai așa, să clocești acolo câteva ore, alături de ceilalți oameni care se jucau de-a racii în oală, uitându-se în jur la crestele domoale ale munților acoperiți pe ici-pe colo cu câte o pată de zăpadă. Kenji bea bere, iar eu *atsukan.*

Ryookan-ul nostru era plin de gheișe. Kenji era un obișnuit al casei și le cunoștea pe toate, dar, de data asta, de-abia dacă le dădu bună ziua. L-am mustrat pentru aceasta, spunându-i că gelozia prost plasată era unul dintre sentimentele care îmi repugnau cel mai mult și care îmi erau total străine. Dar, oricum, aveau și ele treburile lor, căci se ocupau serile și nopțile cu întreținerea clienților care găsiseră de cuviință să-și petreacă sărbătorile departe de familiile lor.

Kenji îmi explică statutul economic al gheișelor. Închirierea uneia dintre ele pentru un banchet costa cel puțin 20.000 de yeni (200 de dolari). Pentru această sumă, doamnele cântau cântece tradiționale, dansau dansuri tradiționale, făceau glume tradiționale și, eventual, jucau cu clienții jocuri tradiționale cum ar fi jocurile de cărți. Cine ieșea în pierdere trebuia să-și scoată un articol de îmbrăcăminte, iar jocul continua până

când cel puțin unul dintre jucători rămânea gol pușcă. Perdanții erau însă întotdeauna clienții. Gheișele nu puteau să o pățească, fiind îmbrăcate în spirit tradițional, cu câteva rânduri de kimonouri și multiple rânduri de desuuri. Cel rămas gol trebuia apoi să danseze, în starea în care rămăsese, un dans tradițional și sexy, și astfel se încheia seara. Gheișele nu acceptau aproape niciodată să facă sex cu clienții lor.

— Ce prostie! comentai eu. Să dai cel puțin 200 de dolari de căciulă ca să dansezi gol în fața colegilor sau prietenilor de sex masculin sau ca să-l vezi pe altul dansând gol în fața ta! Ai face mai bine să te combini cu un *okama* din Filipine!

Kenji recunoscu că era într-adevăr o prostie, dar patria cerea sacrificii: numai respectarea tradițiilor putea să asigure continuitatea poporului nipon.

Sărbătorile trecuseră și activitatea *Vise*lor reîncepuse. Kenji și ceilalți polițiști erau încă pe baricade și aproape că deveniseră alcoolici de atâta muncă. Kazuo Iwase dospea mai departe în arest așteptându-și procesul, care urma să aibă loc în curând. Procuratura dispunea de destule dovezi – ce-i drept, circumstanțiale –, dar, de dragul perfecționismului, ancheta continua. Nebunele erau mai fericite ca oricând, căci nimeni nu mai îndrăznea să spună despre ele că erau *okama.* Lansaseră zvonul că Fecioara Maria fusese cea care o pedepsise pe Natasha pentru lipsa ei de toleranță și, cum majoritatea celorlalte fete erau credincioase, teoria lovise la fix.

Junji Shirakawa, Takeshi Yamanaka și alți prieteni clienți continuau să-mi facă curte, invitându-mă pe ici-pe colo. Junji era singurul dintre ei care mă atrăgea, dar, după ce de-abia o terminasem cu Hiroshi, nu aveam de gând să mă atașez de un bărbat și mai sofisticat, așa cum era Junji, fie el din cale-afară de frumos.

Cu Takeshi Yamanaka era mai simplu, căci el era ca un copil, gata oricând să facă orice i-ar fi spus „mama”.

Numai că „mama” nu avea uneori simțul măsurii, așa cum s-a întâmplat în acea zi de ianuarie, când era sărbătoare națională și Takeshi mă invitase la o plimbare cu vaporul.

Takeshi nu era tocmai bărbatul viselor mele, așa că am hotărât, în scopuri extrem de practice, s-o luăm și pe Candy la bord.

În fața cofetăriei Almond, am urcat în mașina lui Takeshi. Am pornit întins spre Pacific, iar o dată ajunși la destinație, ea îi dădu de înțeles că ar fi dispusă la o partidă de sex în timp ce „mama" avea să privească. Se instală apoi comod pe bancheta din spate de pe Pretty Wave, căci astfel se numea vaporașul lui Takeshi, și stătu acolo ca o mimoză în timp ce eu și Takeshi ne chinuiam să instalăm vela. Atât vântul, cât și forța motorului, ne împinseră cu toată puterea spre larg.

Takeshi cumpărase câteva sticle de vin și câteva de șampanie. Am băut amândoi în draci, în timp ce Candy ne mânca toate proviziile. Eu și Takeshi o dată beți, am rămas să păzesc vela și cârma, în timp ce Takeshi a coborât cu Candy în cabină, unde s-au dedat unor orgii nemaivăzute. Am avut ocazia să o constat atunci când am coborât și eu acolo pentru a căuta o sticlă de vin cu care să mă mai încălzesc.

Către înserat, își continuară elucubrațiile sexuale pe punte, de unde puteau privi nestingheriți artificiile care se lansau în port. Oprisem vaporul în larg, nu prea departe de țărm, dar mi se părea că valurile ne purtau din ce în ce mai departe de acesta. Îi lăsai să-și vadă de ale lor și pornii motorul vaporului spre mal. În nici o oră îl ancoram în raza portului Yokohama.

Adormisem pe banchetă, când mă trezii cu lumina puternică a unei lanterne pătrunzându-mi printre pleoape.

— Vă rugăm să poftiți pe chei și să ne urmați!

23
Almond

— Ce înseamnă asta, Rose?! mă întrebă Kenji mustrător, din cealaltă parte a gratiilor.

Poliția din Yokohama ne umflase marți seara și, după un interogatoriu sumar, văzând că, din cauză că eu și Takeshi eram beți turtă, iar Candy „nebună", nu puteau scoate nimic de la noi, ne pasaseră Biroului circumscripției Roppongi, unde eu și Candy locuiam. Prin bunăvoința poliției de aici, Takeshi Yamanaka fusese și el primit împreună cu noi. Ne ținuseră în arest o noapte întreagă, fiecare într-o celulă separată, și asta numai pentru comportament indecent. Nu aveam de ce să ne plângem, căci dormiserăm vreo opt ore. Când mă trezisem – ce-i drept – fusese sinistru. Nu puteam să-mi dau seama unde mă aflu: o cameră cu pereții albi, un WC, un pat, o chiuvetă, nici o fereastră și gratii vopsite în alb care dădeau spre un coridor slab luminat. Am reconstituit cu chiu-cu vai aventura de pe Pretty Wave și mi-am amintit de polițiștii impertinenți care-mi băgaseră lumina în ochi. Eram, fără îndoială, la pușcărie, dar pentru ce? Nu făcuserăm nimic, decât că ne îmbătaserăm criță și fusesem obligată să asist la orgiile lui Candy și Takeshi. Eram, de fapt, o… o… o Victimă! A trebuit să strig vreo jumătate de oră după un pahar cu apă și o țigară. Un polițist se arătă în sfârșit cu un platou cu mâncare, cu apă și cu pachetul meu de țigări, care fusese confiscat în prealabil. Îmi explică situația: eram, într-adevăr, în arestul poliției din Roppongi, iar Candy și Takeshi stăteau și ei la păstrare în celule alăturate. După ce plecă, voii să-i verific spusele și strigai după Takeshi și Candy. Îmi răspunseră după o tăcere îndelungată. Îi trezisem. Făcusem rău, căci, o dată ce realiză ce se întâmplase și unde se afla, Takeshi începu să se tânguie spunând că, dacă lucrurile luau amploare, compania avea să-i taie gâtul, iar nevastă-sa îl va mătura afară din casă[38].

Auzind gălăgie, polițistul de mai înainte reveni cu platouri cu mâncare pentru Candy și Takeshi. Nu ne mai

puteam plânge că nu eram tratați cum se cuvine.

— Eu sunt mama de la Dreams, îi declarai eu polițistului. N-am făcut nimic, decât că am întrecut măsura la alcool.

— Ați întrecut-o cam mult, mama-san! Oricum, eu n-am rang, așa că trebuie să așteptați aici până mâine, când vin superiorii.

Kenji se arătă miercuri pe la prânz când, din cealaltă parte a gratiilor, mă pălmui cu acea întrebare usturătoare, secondată de o privire care îngheța apele.

— Aaa… Am fost cu vaporul și n-am făcut nimic, decât că m-am îmbătat. Dă-mi drumul!

Kenji se duse mai încolo și apăsă pe un buton. Se auzi un piuit și gratiile albe se dădură la o parte. Era o senzație plăcută să respiri din nou aerul pur al Libertății.

— Buuun. Și acum să mergem să dai o declarație despre circumstanțele în care te-ai îmbătat, îmi spuse Kenji, invitându-mă să-l urmez pe coridor și aruncându-mi aceeași privire severă care părea să spună: Rușine! Rușine! și iar Rușine! și care îmi leza, cum nu se putea mai mult, amorul propriu.

Îl urmai cu coada între picioare și cu ochii plecați pe linoleumul alb al coridorului, strălucitor de atâta lustruială.

Ajunsesem într-un birou și mă invită să iau loc.

— Să auzim!

— Aaa… Păi… ieri, adică marți, m-am întâlnit cu Candy și cu domnul Yamanaka în față la Almond și, de acolo, ne-am dus cu mașina la Yokohaamaaa… aaa… Ne-am urcat în vapooor și… aaa… și după ce am ajuns în larg, eu și domnul Yamanaka am… aaa… cam băut, iar Candy a mâncat. După câtva timp ei au coborât în cabină, iar eu am rămas să mă ocup de velă, cârmă și… aaa… de sticla de vin. Kenji, nu știu dacă mă înțelegi, dar cel mai drag vis al copilăriei mele a fost să devin odată și odată marinar. Când eram fetiță…

— Lasă asta! Acum vorbim de ce s-a întâmplat ieri. Mai departe!

— Aaa…. Păi, nu știu ce s-a mai întâmplat în rest, căci de-abia îmi amintesc, ca prin ceață, cum am condus vaporul înapoi spre chei și cum m-au trezit niște polițiști băgându-mi în ochi o lumină puternică.

— Mmda… Crezi că este un comportament decent pentru o… o… o mama-san să se ducă cu vaporul cu un

cvasinecunoscut și un *okama* curvă la bord și să tragă la măsea până să i se rupă filmul??!!

— Aaaa…

— Destul! De data asta scapi cu un avertisment! Cu prietenii tăi însă mai am de discutat. Poftește pe scaunul de acolo din spate dacă vrei să aștepți, iar dacă nu poți, să pleci. Ne vedem astă-seară la *Vise*.

De-abia apucasem să mă așez pe celălalt scaun, că îi și aduseră pe Candy și Takeshi în biroul lui Kenji. Candy arbora mutra ei dezinvoltă de mare cuceritoare, pe când Takeshi părea a se fi făcut mic de tot.

— Luați loc și povestiți-mi împrejurările care au condus la arestarea dumneavoastră în raza portului Yokohama pentru comportament indecent.

— Nu v-a spus mama?

— Să auzim!

— Atunci îți spun eu, *oniisan*! făcu Candy rostogolindu-și lentilele de contact.

— Să auzim!

— Eu și mama ne-am întâlnit ieri dimineață în față la Amando și scumpul de Takeshi aici prezent ne-a luat cu mașina de acolo. Am observat eu pe drumul până la Yokohama că nebunaticul s-ar fi dat la mama, dar când, de pe bancheta din spate, am băgat mâna printre scaunele din față și am început să-i pipăi… *chin-chiiiin*-ul[39] – articulă Candy rotunjindu-și buzele senzuale –, am simțit cum i se scoală. Mama nici nu și-a dat seama, căci stă prost cu vederea și cu atenția. Continua să fumeze și să se uite pe geamul de la mașină. La Yokohama, am urcat pe vapor și, după ce am ajuns în larg, eu și nebunaticul am coborât în cabină. După ce i-am făcut *beracho*[40], ne-am tras-o și am juisat de două ori. Începuseră artificiile și am continuat să ne-o punem pe punte. Oricum, mama nu vedea bine ce făceam, căci era cam dusă pe motiv că băuse vreo câteva sticle de vin și de șampanie. Am juisat de alte câteva ori până când să ne oprească poliția.

— Știți că este ilegal în Japonia să… juisați în văzul lumii?

— Mama dormea și nu ne imaginam că ne vede altcineva. Și *oniisan,* știi? În fiecare după-amiază poți să mă găsești în față la Amando. Pot să-ți fac *beracho* dacă vrei. Sunt credincioasă și sunt femeie pe de-a-ntregul,

spuse Candy insinuant în timp ce puse în față poșetuța din vinil.

— DESTUL! Dumneavoastră, domnule Yamanaka, lucrați la… Ldt., nu-i așa? S-ar presupune că sunteți un cetățean model al societății nipone. În loc de aceasta, vă faceți de rușine și *ne* faceți de rușine în fața *gaijini*-lor. V-ați gândit cumva ce s-ar întâmplă dacă – prin absurd! – unul dintre acești *gaijini* s-ar apuca să scrie o carte despre aceste pățanii? Ați fi un promotor al rușinii poporului nipon! Rușine!

Takeshi înghiți în sec și apoi începu cu tânguiala și rugămințile ca aventurile sale să nu ajungă la urechile superiorilor de la… Ldt. sau ale nevestei.

— Destul! Ar trebui să vă amendez pe fiecare cu câte 100.000 de yeni, dar, deoarece sunteți prietenii onorabilei mama-san de la onorabilele *Vise*, mă străduiesc să reduc suma la câte 10.000 de yeni.

Takeshi Yamanaka se grăbi să scoată din portmoneu suma cu pricina, pentru el și pentru Candy.

Ne retraserăm apoi tustrei, copleșiți de vină, și, după ce luarăm *brunch*-ul la Almond ne îndreptarăm fiecare încotro.

24
Sukebe jiji

Din fericire, orizonturile se arătau din nou luminoase. Chiar dacă Jong ar fi acceptat, Ana nu ar fi putut lucra la Dreams; Matsumoto-san venea uneori la local și, dacă ar fi văzut-o aici, s-ar fi lăsat cu scandal. Vorbisem însă cu Jong despre ea și el căutase un loc de muncă la un alt local. Găsise în sfârșit un club în nordul orașului care accepta și *hostesses* trecute de 30 de ani. Le oferea chiar și locuință în apropierea clubului. Am avut așadar plăcerea să o conduc pe Ana până acolo, cu toate valizele, papornițele și aparatura ei electrică. În sfârșit, îmi puteam trage suflul.

Nu fusesem niciodată o frumusețe. Mi se spunea întotdeauna, drept compliment, că semăn leit cu Barbra Streisand. Nu am putut niciodată să înțeleg de ce aveam darul de a atrage bărbații foarte frumoși: Hiroshi, Kenji, Junji… Lucru pe care mi l-aș fi dorit cel mai mult în privința lor ar fi fost să fie ceva mai urâți. Dar, ghinion…

Junji mi se păruse a fi un bărbat rece. Mă plătise pentru sex și, deși eram într-o relație intimă, reușise să păstreze întotdeauna un aer de distanțare.

A doua zi era ziua mea liberă. Merserăm așadar să cinăm la un restaurant italian din Roppongi și apoi să dansăm și să bem puțin la clubul 96. Aterizarăm în final la un *love hotel*: o noapte simplă, de atracție sexuală reciprocă, așa cum fusese întotdeauna între mine și Junji.

Era aproape ora prânzului și trebuia să eliberăm camera. (Camera la un *love hotel* trebuie eliberată la zece dimineața. Fiecare oră de întârziere costă aproximativ 2000 de yeni – 20 de dolari.) De obicei, cu această ocazie, ne despărțeam. Însă acum, iată că Junji mă invită la o plimbare cu mașina spre muntele Fuji. Oprirăm în drum să luăm micul dejun. Era un restaurant familial japonez: cochețel, foarte curat. Comandarăm pește, supă miso, orez și ceai verde. Chelnerița ne aduse ceaiul mai întâi. Sorbirăm, ne aprinserăm o țigară, ne uitarăm unul la

altul… dar nu ne spuserăm nimic. Ca de obicei, Junji, cu frumusețea lui distantă, mă intimida. În plus, mă intimidau și localul tipic japonez, și micul dejun autohton. Majoritatea localurilor familiale din Japonia sunt de tip american. Servesc la micul dejun *waffles,* ochiuri, sandvișuri, cafea, cacao cu lapte etc. Un japonez care vrea să invite o *gaijin* la micul dejun o invită de obicei la un astfel de local. Nu îmi puteam imagina ce îi venise lui Junji să mă facă să mănânc pește și să „beau" supă miso de dimineață.

— Rooozu…

— *Hai*[41].

— Roozu, n-ai vrea să ne căsătorim? mă întrebă Junji calm.

De atâta mirare nu putui să scot o vorbă pentru câteva momente lungi.

— Aaa… Și cu nevastă-ta și copiii ce faci?

— Divorțez. Și așa nu ne înțelegem deloc.

— Aaa… poate… Mă mai gândesc.

— Bine. Gândește-te!

Ne terminasem micul dejun și rulam pe autostradă. În față, muntele Fuji și pădurile Hakone-ului. Ne opream din loc în loc, coboram din mașină, ne îmbrățișam și admiram peisajul. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai complexată mă simțeam. Nu-i ajungeam nici măcar până la umeri. El era superb, eu mediocră. Mă simțeam ca o rândunică cenușie și pleoștită cocoțată pe umărul lui Adonis. Un Adonis căsătorit, cu doi copii. Ce i-o fi venit?!

Era deja seară când mă lăsă în fața căminului Phat Pong-ului. Îi promisei că aveam să mă gândesc în continuare, deși deja hotărâsem.

Toate astea însă nu erau nimic pe lângă marea problemă pe care începuse s-o reprezinte domnul Matsumoto. Băutura și vârsta îl tâmpiseră de-a binelea. Venise o dată să mai bea un pahar la *Vise* și Jong mă lăudase pentru relațiile bune pe care le întrețineam cu poliția metropolitană Tokyo, în special cu domnul colonel Kenji Yamamoto, responsabilul în cazul Natasha, determinând astfel desfășurarea normală a activității clubului. Domnului Matsumoto nu îi picase bine toată afacerea și, după ce aflase în ce constau bunele mele relații cu Kenji Yamamoto, se îmbătase criță și, după

închiderea programului, trebuiseră să-l evacueze spre un hotel din zonă. Se odihnise acolo până a doua zi la 7 seara, când se reîntorsese la *Vise*. Se pusese iarăși pe băut și mi se destăinui că nu se dăduse până acum la mine deoarece, în România, îi părusem a fi o mama-san foarte cuminte, ba chiar frigidă. Dar, așa stând lucrurile în prezent, nu vedea de ce poliția metropolitană Tokyo ar fi avut întâietate în raport cu el, patronul Orhideei Roz. Stătu la *Vise* până la sfârșitul programului și bătu la cap întregul personal. Unul dintre coreeni i-l arătase pe Kenji, care stătea inocent pe canapeaua roz între două talentate și își bea nonșalant whisky-ul. Matsumoto-san se uită toată seara într-acolo și, printre râgâieli și sughițuri, a fost auzit spunând că polițiștii mai tineri nu respectau tradițiile. Dacă ar fi vrut să se încurce cu mama-san, acel domn Yamamoto ar fi trebuit să-i ceară voie lui, patronului, și să-i prezinte în prealabil complimentele și mulțumirile de rigoare.

Toate luminile se aprinseseră, semn că programul se încheiase. Matsumoto-san se ridică brusc și porni împleticindu-se spre masa la care stătea Kenji. A fost însă interceptat la timp de către Jong și Kim, care l-au condus spre un hotel din zonă. (*Vise*le n-aveau deloc de gând să-și pună în cap poliția care, dacă ar fi luat-o după litera legii, și-ar fi băgat nasul până acum în cocaina din bucătărie și ar fi pus la îndoială însuși dreptul la viață al localului care folosea talentate *gaijin* pe post de *hostesses*.)

Eu și Kenji ne-am dus să cinăm la un restaurant din apropiere și am uitat de domnul Matsumoto. Acesta însă devenise obsedat și situația amenința să se prelungească la infinit.

A doua zi o luă iarăși de la capăt și, la 19:30 fix, se arătă la *Vise*. Se oferi să-mi mărească salariul lunar cu vreo mie-două de dolari dacă acceptam să-i fiu „soție”.

— Oricum, cu doamna Matsumoto am terminat-o de mult, iar de când m-a prins cu taiwaneza, nici nu mă mai salută.

Conform relatărilor sale, doamna Matsumoto și Keiko, fiica lor de 40 de ani, se întorseseră într-o seară acasă, pe la ora 12. Veneau, ca de obicei, de la muncă – gestionau amândouă un salon de coafură – și îl surprinseseră în dormitor trăgându-i-o de zor taiwanezei. Îl exilaseră de atunci în biroul micului lor apartament din

Shinjuku. Matsumoto-san dormea acum acolo pe o saltea, cu taiwaneză cu tot. În afară de aceasta, goliseră frigiderul și începuseră să-l trateze ca pe o mobilă veche și inutilă.

Nu aveam ce face altceva decât să-l îndemn la băutură ca să se pilească dracului. Jong încercă să fie cât mai amabil, căutând să-l distragă cu o mulțime de talentate pe care i le punea alături pe canapeaua roz. Nici una nu rezista însă mai mult de zece minute, după care se duceau la Jong cu o falcă în cer și cu una în pământ. Amenințau să-l pălmuiască și îi urlau chestii de genul cum că ele nu sunt curve și nu acceptă să fie pipăite și să li se vorbească despre *cho cho* de către un *sukebe jiji*[42]. Așa îi rămase de atunci numele și, oricând se vorbea despre Matsumoto-san, se spunea *sukebe jiji.* Crease o adevărată problemă la *Vise* și amenința să perturbe buna desfășurare a activităților. Pe de-o parte, era patronul firmei de impresariat care, din cele mai vechi timpuri, plasa la *Vise* talentate, iar pe de altă parte, deoarece talentatele care îi erau puse alături amenințau să-și părăsească locul de muncă, Jong l-ar fi dat afară cu cea mai mare plăcere.

În afară de toate acestea, devenise un personaj gălăgios. Peste alte două seri se arătă la *Vise* încălțat în cizme ciocate, îmbrăcat într-un costum extravagant de culoare violetă, cu părul vopsit într-un negru pana corbului și purtând ochelari cu rame metalice rotunde și lentile roșii:

— *Suki desu ka*?[43] mă întrebă el mândru de sine însuși. Am fost la cumpărături în Harajuku[44]!

În seara aceea stătu numai în mijlocul ringului și dansă disco, dându-le coate celorlalți clienți ca să își facă loc. La cei deja fix 80 de ani ai săi, cu pieile căzându-i fleșcăite pe față, de-abia ținându-se pe picioare din cauza băuturii și lansându-le talentatelor din toate colțurile sălii cuvinte porcoase, Matsumoto-san era cel puțin ridicol. Personalul coreean și cu mine stăteam pe margine și priveam totul cu gravitate și neputință. Mai înainte, Jong trimisese vorbă despre noile evenimente lui Chung, patronul ăl mare. După ce reflectase asupra acestei probleme vreo 48 de ore, Chung-sama îi trimisese în final mesajul: „Străduiți-vă să țineți lucrurile sub control și să procedați cu tact!”.

Asta făcea Jong stând și tăcând chitic pe margine și, din ce în ce mai des, retrăgându-se în bucătărie. Singurii care trăgeau foloase din această situație erau cei câțiva yakuza care vindeau cocaină în Roppongi, căci, datorită stresului, cererea din partea *Vise*lor crescuse vertiginos.

Sukebe jiji reuși într-un final, așa cum era de așteptat, să atragă atenția polițiștilor sub acoperire.

Într-o seară întrecu măsura mai mult chiar decât de obicei și, după ce trase câteva dansuri drăcești în mijlocul ringului, începu să le alerge prin sală pe câteva talentate și să strige după ele diverse chestii dintre care se distingea de pe acum clasicul *cho cho.* Doi dintre polițiști îl umflară și îl cărară spre secția Roppongi, unde îi luară amprentele și tot tacâmul. El nu avea nici un alibi pentru noaptea dinspre 14 spre 15 a lunii Șobolanului și ofițerii legii îl luaseră în mod serios în colimator, ca pe un psihopat capabil să rivalizeze cu Kazuo Iwase. A doua zi însă domnul Matsumoto nu-și mai aducea aminte ce pățise în seara precedentă, căci fusese criță. Era pus pe treabă mai mult ca oricând, și a fost auzit declarând că, de data aceasta, nu mai avea de gând să aștepte sfârșitul programului. Amenința să se dea în spectacol dacă Jong nu-și dădea aprobarea ca mama-san să iasă să cineze cu el în oraș.

Ieșirăm așadar să mâncăm sushi. După ce mă îndopă cu o mulțime de animale marine crude, orez și alge, Matsumoto-san îmi aduse la cunoștință surpriza:

— Am rezervat pentru noaptea asta o cameră la Paradise Inn și am luat bilete de tren. Mergem la Karuizawa[45]!

L-am îndemnat să bea cât mai mult și i-am explicat că eram indispusă. Am scăpat de el până la urmă, dar era clar că nu mai puteam continua așa de acum încolo.

Deși, o dată ce ai intrat într-un impas, destinul pare de cele mai multe ori să capete gustul sadismului și să îți tragă de atunci încolo cât mai multe șuturi, până când te vei fi afundat ca un porc în mocirla cea mai densă, ceva, Altceva pare uneori să-ți întindă o mână. Lumina nu apare niciodată la capătul tunelului, dar, pe undeva pe marginile acestuia, o luminiță s-ar putea să îți facă cu ochiul. Dacă știi să o vezi și să o urmezi, poți să-ți faci o ieșire cu brio.

25
Sayonara, *Tokyo*

De când revenisem în Japonia nu contactasem pe nici una dintre cunoștințele mele anterioare. Numai cu Yumi și Yoshiko ținusem în tot acest timp legătura.

Vechea mea prietenă, Yumi Hamaguchi, și mama ei, Yoshiko, care mă ajutaseră atât de mult cu ocazia șederii mele precedente în Japonia, ocupau încă în memoria mea un loc aparte. Hamaguchi, familie de yakuza, fuseseră nevoiți cu ani în urmă, din pricina relațiilor proaste cu Garda Financiară, să-și vândă posesiunile din Japonia și să emigreze în Australia, unde dețineau acum o companie, o casă cu piscină și o fermă la câteva zeci de kilometri de Sydney.

La câteva zile după incidentul de la restaurantul de sushi, când, pe la ora prânzului, am coborât în bucătăria căminului Phat Pong-ului să-mi iau micul dejun, Moscat îmi înmânã un plic care tocmai sosise. Pe o parte era adresa mea, iar pe cealaltă puteam citi: Y&Y, 9 Kimbriki Road, Australia. Conținea o vedere a orașului Sydney și o foaie de caiet:

> Bună! Ce mai faci? Ai petrecut un revelion *suteki*[46], nu-i așa? Am râs de am murit când ne-am imaginat ce mutră trebuie să fi făcut țărănoii ăia de Gyoda când au primit și anul acesta o felicitare cu căcat – de la Lucky, bineînțeles! Ha, ha! Aici, căldură mare. Precum știi, după ce am părăsit Japonia, taică-meu a înființat aici o nouă firmă. A mers bine până acum, dar avem deja probleme cu Garda Financiară australiană. Nu putem avea încredere în australianul nostru care se ocupă cu *public relations* și cu relațiile cu Garda Financiară în special. Este prea corect. Le-am chemat aici și le-am angajat la firmă pe rudele noastre care lucrau pentru noi înainte, în Japonia. Dar ăștia, fiindcă nu știu engleza, nu pot să se descurce. Avem așadar un post liber și, cum tu vorbești bine engleza și ești o prietenă de încredere, ne-am gândit la tine. Avem deja închiriat un apartament în Sydney, pe lângă companie, și ai putea sta acolo. Dacă vrei să vii cu prietenul tău, polițistul, e și el bine venit. Ar putea și el să lucreze la companie. Cine altcineva ar putea prezenta o încredere mai mare pentru autoritățile de

aici decât un fost polițist japonez? Ha, ha! Gândește-te și sună-ne să ne spui ce-ai hotărât!

Pupici, Y&Y.

Am mâncat un mic dejun frugal, am făcut duș, m-am îmbrăcat și am ieșit. Am mers întins până la căminul coreenilor. L-am anunțat pe Jong că îmi luam liber în acea seară. Primisem o veste proastă de acasă – i-am spus eu – și aveam nevoie să-mi pun ordine în gânduri. Am mers apoi până la stația Roppongi și am luat metroul până la Shibuya. Am coborât și am ieșit în Piața Hachiko. Lumina era ideală și mi-am scos aparatul să fotografiez statuia cățelului și decorul din jurul ei. De când pozasem ultima dată Hachiko, lucrurile se schimbaseră prea puțin. Reclamele noi luaseră locul celor vechi, iar ecranul uriaș al firmei Sony transmitea acum secvențele promoționale din filmul *Trainspotting*. Tokyoți, provinciali sau *gaijini* își așteptau prietenii făcându-și de lucru în preajma cățelului. Puțin mai încolo, sute de oameni așteptau să traverseze. Sutele de mașini aveau liber să treacă încoace și încolo, pe sub poduri sau pe șoselele suspendate. Glasuri de oameni, zgomotul mașinilor… Un vacarm infernal, dar atât de familiar… Ochiul roșu al semafoarelor se aprinse și, în același timp, megafoanele lor piuiră; o voce stridentă anunță:

— Acum puteți traversa, acum puteți traversa!…

Era una dintre formele sub care societatea japoneză își proteja minoritatea de nevăzători.

Am consumat aproape zece poziții, dar, ori de câte ori aș fi fotografiat Hachiko Square, nu aveam niciodată să captez pe peliculă toate imaginile și nuanțele acestui loc. Tokyoții treceau, *gaijini*-i veneau și plecau, reclamele se schimbau, doar cățelul Hachi împietrise aici așteptându-și stăpânul. Era mic și insipid, dar va fi probabil singurul care va rămâne aici, intact, peste secole. Ciudat. Piața Hachi este poate cel mai aglomerat loc din lume, și totuși, lângă corcitura de bronz, mă simțeam mai în siguranță decât oriunde altundeva.

Trebuia să plec. Cine știe când ne vom mai revedea, Hachi!

Am coborât în subteranul pentru linia Shintamagawa. Am urcat în tren și am mers până în apropierea parcului Komazawa. Am cumpărat de la un magazin de băuturi alcoolice o sticlă de whisky și m-am

îndreptat apoi spre parc. Soarele apunea. Lumea se retrăgea spre case și numai bicicliștii înrăiți mai străbăteau, în viteză maximă, pista anume rezervată lor. M-am așezat pe aceeași bancă pe care mă refugiasem când familia Gyoda îmi pusese în vedere să le părăsesc casa. Am tras o dușcă. Și încă una. Deja parcă nu îmi mai părea rău că părăsesc Japonia. Sigur, aici erau Hachi, Candy, Junji, Kenji… Dar, Hachi era Hachi… Cât despre Candy… abia așteptam să n-o mai văd. Iar Junji… era mai bine să rămână cu soția și copiii săi. Kenji…

Până la urmă, cel mai rău îmi părea după Lucky, dar știam că Moscat și celelalte aveau să aibă grijă de ea, iar când ele aveau să plece, alte thailandeze aveau să vină și să pună în aplicare doctrina lui Buddha.

Îmi aminteam ce vacarm se produsese atunci în capul meu, când Akemi și Akira îmi spuseseră că le eram nesuferită. Mi se păruse o tragedie. Acum, îmi venea să râd: în perspectivă, bucuriile și suferințele păreau miniaturale și ridicole.

Am părăsit parcul la timp pentru a prinde ultimul tren spre Roppongi.

În ziua următoare, am dormit până târziu după prânz. Seara, la *Vise*, i-am expus problema lui Kenji. Ochii i-au sticlit instantaneu, a dat pe gât un pahar de whisky, și-a aprins o țigară și a început să îngaime visător:

— Australia… Australia… Australiiiiaaa…

Nu se putea ca o ieșire să nu-i surâdă lui Kenji. Cazul Natasha trena. Procesul lui Kazuo Iwase avea să se țină într-o săptămână și nefericitul avea probabil să fie condamnat, poliția negăsind alt suspect în afară de Matsumoto-san, pe care îl considera totuși prea ramolit pentru o asemenea realizare.

Nici acasă Kenji nu mai stătea pe roze. Fusese dintotdeauna privit de către mama și sora lui ca un fiu și frate exemplar. Cu câteva zile în urmă însă, o dăduse în bară.

Petrecusem noaptea dinspre sâmbătă spre duminică la Le Château, iar duminică dimineața ne strămutasem, ca de obicei, la Olița Albastră. Doamna Yamamoto îi spusese lui Kenji că avea să lipsească, împreună cu Harumi, până luni dimineața. Kenji hotărâse așadar să rămânem acolo peste noapte. Către ora șapte seara, am intrat în baia de la parter împreună. Aceasta avea două uși. Una dintre ele

dădea spre hol, iar cealaltă spre living. Am intrat prin living, lăsându-ne hainele pe un fotoliu de acolo. Mi-am terminat dușul repede și l-am lăsat pe Kenji să se bălăcească în cadă. Am ieșit fără nimic pe mine și, cum am deschis ușa dinspre living, am dat nas în nas cu cea care trebuie să fi fost doamna Yamamoto. Ne-am transformat amândouă în stane de piatră și, după ce m-am dezmorțit și am constatat că eram goală, fără să spun un cuvânt, am reintrat în baie. L-am bătut pe umăr pe Kenji, care se năclăia liniștit în cadă:

— Kenji! Mama ta e în *living*. M-a văzut goală.

Kenji tăcu mâlc câteva secunde, după care se ridică anevoie, își puse un prosop în jurul taliei și ieși să parlamenteze. A fost nevoie să facă prezentările și, astfel, seara de duminică a fost petrecută într-o atmosferă „familială”.

Kenji nu s-a gândit mult și, într-a doua seară, când ne întâlnirăm la *Vise*, îmi declară că era dispus să lase totul baltă și să mă însoțească în Australia. Ne-am pus vizele a doua zi și, după ce mi-am luat adio de la cei de la *Vise* și de la domnul Matsumoto, mi-am mutat bagajele la Olița Albastră. Am petrecut acolo câteva zile până la primul avion cu locuri libere.

Era deja aprilie și florile de *sakura* înfloriseră din plin. N-am apucat să le vedem cum trebuie de data aceasta. De sus, prin hubloul avionului, puteam distinge numai o puzderie de insulițe, înțesate cu clădiri joase și zgârie-nori, înconjurate de albastrul senin al Pacificului.

26
Good Morning, *Sydney*!

— Stimată pasageră! Stimată pasageră! Treziți-vă!

— Ce este?

— Am comis o impolitețe impardonabilă că v-am trezit, dar trebuie să vă puneți centura de siguranță! În câteva minute, vom ateriza la București.

— CEEE??!!

— Mii de scuze, dar este obligatoriu. Nu putem ateriza la București fără ca dumneavoastră să vă fi pus centura de siguranță.

Un nod mi se puse în gât. Îl înghiții și, când avionul își începu coborârea, mi-am dorit pentru un moment să se prăbușească. Nu am avut noroc. Avionul aterizâ pe pistă și alergă prin întuneric către punctul de oprire. Ici-colo, luminile slabe ale felinarelor se luptau neputincioase și bolnăvicioase cu bezna. Nu voiam să cobor din avion, dar puhoiul de lume mă împingea spre ieșire, pe scări în jos, și spre un autobuz rablagit și murdar. În câteva minute, eram în terminal. Neoanele slabe aruncau în sală o lumină galbenă, murdară. În fața mea se aflau ghișeele deasupra cărora scria „Controlul pașapoartelor”. Nu voiam să merg într-acolo, dar puhoiul mă împingea. Îmi vârâi pașaportul sub nasul militarului cu fața buhăită. Se uită puțin la mine și apoi la pașaport, îl ștampilă și îmi făcu semn să merg mai departe. Ajunsei în sala în care trebuiau recuperate bagajele. Banda rulantă începu să huruie și apărură deja câteva valize vechi din piele, cu zdrențe ieșite pe ici-pe colo. Apăru și valiza mea neagră, elegantă. Mi-o recuperai și mă îndreptai către ieșire. Mama și tata mă așteptau:

— Uite animalul! Hai la Salvare!

Mașina circula prin orașul mocirlos și sumbru. Felinarele clipeau straniu din loc în loc. Străbăteam parcă autostrada către iad.

Mașina trase în fața unei curți și apoi trecu printr-o poartă mare deschisă. Înaintă mai încet și, în sfârșit, opri

în fața unei căsuțe pe care scria „Camera de gardă”. Un țigan corpolent aștepta în față zâmbitor:

— Bine ai venit! Ești atât de fină!…

— Rose! ROSE!

— Ha! Ce este?

— Iartă-mă că te-am trezit, Rose! Dar știu că îți place să mănânci. Or să servească acum micul dejun și, în mai puțin de-o oră, aterizăm la Sydney!

— Cee?? întrebai eu, nevenindu-mi să cred.

— O să aterizăm la Sydney. Ce este cu tine? Te simți rău? mă întrebă Kenji îngrijorat.

— Aaa… nu… Numai că am visat urât. Îi spusei acestea ezitând, uitându-mă afară prin hublou. Era senin și cerul era atât de albastru! Privii în jos. Eram într-adevăr deasupra unui ocean turcoaz, iar puțin mai la stânga, o pată galben-verzuie părea să se certe cu infinitul apei.

— Survolăm acum continentul australian…, anunța vocea de la difuzor, în timp ce o stewardesă ne servea masa.

M-am uitat spre Kenji și i-am zâmbit.

Coperta: Angela Rotaru-Serbenco
Tehnoredactor: Lucian Pavel
Bun de tipar: iunie 2005.
Apărut: 2005 Editura Polirom

„După *Vară în Siam,* una dintre cărțile «fierbinți» ale anului 2004, Claudia Golea revine, în noua colecție de literatură a Poliromului, cu alte experiențe japoneze. Experiențe erotice, desigur. Dacă vă place exotismul, veți fi satisfăcuți pe deplin."

Mircea Mihăieș

„O scriitoare adevărată, care reînnoiește tradiția explorării exotismului în literatura noastră."

Liviu Antonesei

BIBLIOTECA DE DUMINICĂ

„După *Vară în Siam*, una dintre cărţile «fierbinţi» ale anului 2004, Claudia Golea revine, în noua colecţie de literatură a Polirom ului, cu alte experienţe japoneze. Experienţe erotice, desigur. Dacă vă place exotismul, veţi fi satisfăcuţi pe deplin."

Mircea Mihăieş

„O scriitoare adevărată, care reînnoieşte tradiţia explorării exotismului în literatura noastră."

Liviu Antonesei

EDITURA POLIROM
ISBN 973-681-955-
9 789736 819551
www.polirom.ro

virtual proiect

{1} Mărită clientă, comit o impolitețe impardonabilă, dar...

{2} Domnișoara străină.

{3} Străin.

{4} Aeroportul internațional de lângă Tokyo.

{5} Bine ați venit!

{6} De la engl. *big*, mare.

{7} Bine ați venit!

{8} Poftim!

{9} Whisky japonez.

{10} Soră mai mare.

{11} Formulă politicoasă de autoprezentare.

{12} Homosexuali.

{13} Termen internațional pentru transsexual.

{14} Ca să nu se vadă mărul lui Adam.

{15} Mulțumesc.

{16} Bucată de orez cu pește sau prune japoneze înfășurată cu alge, un fel de sandviș japonez.

{17} Mulțumesc.

{18} Frate mai mare.

{19} Salut!

{20} Limba națională a Filipinelor.

{21} Frate mai mare.

{22} Expresie japoneză echivalentă cu „a amesteca băuturile”.

{23} Te iubesc!

{24} Expunere indecentă.

{25} Să nu privești, să nu vorbești, să nu asculți (concept budist japonez).

{26} Cum se prezintă situația?

{27} Cea mai renumită universitate japoneză, considerată școala elitei nipone.

{28} Comerțul cu apă (eufemism japonez pentru comerțul cu alcool, adică, prin extensiune, baruri, cluburi etc.).

{29} Corespondent japonez pentru *cabbage roll,* un fel de sarmale.

{30} Femeie neșlefuită, nerafinată.

{31} Fragment din *Planeta Tokyo,* ediția a II-a, Editura Polirom, Iași, 2005.

{32} Pentru *salary men* și *office-lady*.

{33} Olița albastră.

{34} Alo.

{35} Sake fierbinte.

{36} Cea mai renumită stațiune balneară japoneză. Muntele, oceanul și băile termale fierbinți și-au găsit aici cel mai propice loc pentru socializare.

{37} Băi termale naturale.

{38} Expresii consacrate pentru „a fi dat afară din serviciu” și „a fi dat afară din casă”.

{39} *Chin chin* – pula.

{40} Corespondent japonez pentru *fellatio.*

{41} Da.

{42} Babac pervers.

{43} Îți place?

{44} Cartierul tinerilor tokyoți, renumit pentru magazinele sale „branșate”.

{45} Renumită stațiune montană.

{46} Mișto.

Table of Contents

1 Planeta animalelor
2 Castelul
3 Veronica
4 Gaijin
5 Tarento
6 The Hi-Touch Town
7 Dreams
8 Show Time
9 Candy
10 Party All the Time
11 Lucky și Buddha
12 Mama
13 96
14 Wakare Party
15 Mizaru, Iwazaru, Kikazaru
16 Tokyo by Night
17 Kenji
18 Jurnalul
19 Yokohama Bay Bridge
20 Aoi Oke
21 Ana
22 Pretty Wave
23 Almond
24 Sukebe jiji
25 Sayonara, Tokyo
26 Good Morning, Sydney!

Table of Contents

1 Planeta animalelor 6
2 Castelul 14
3 Veronica 20
4 Gaijin 25
5 Tarento 28
6 The Hi-Touch Town 34
7 Dreams 40
8 Show Time 45
9 Candy 50
10 Party All the Time 52
11 Lucky și Buddha 55
12 Mama 58
13 96 69
14 Wakare Party 74
15 Mizaru, Iwazaru, Kikazaru 77
16 Tokyo by Night 84
17 Kenji 87
18 Jurnalul 92
19 Yokohama Bay Bridge 97
20 Aoi Oke 101
21 Ana 106
22 Pretty Wave 111
23 Almond 114
24 Sukebe jiji 118
25 Sayonara, Tokyo 123
26 Good Morning, Sydney! 127